

Tuyệt Bất Đê Đầu

Contents

Tuyệt Bất Đê Đầu	1
1. Đại Đô Thị	1
2. Hắc Báo	11
3. Tài To Mặt Lớn	21
4. Khói Lửa	34
5. Khói Lửa (2)	46
6. Máu Tươi - Đấu Ngâm	58
7. Hỷ Tước	69
8. Báo Phục	81
9. Mùi Châm	92
10. Khách Lạ	104
11. Đột Biến	114
12. Sát Cơ	125
13. Huyết Tinh	134
14. Biến Chuyển	147

Tuyệt Bất Đê Đầu

Giới thiệu

Không ai biết nàng vì sao lại thay thế cái tên đó cho mình, có lẽ là vì nàng thích thanh âm của hai chữ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-bat-de-dau>

1. Đại Đô Thị

”Ba Ba”.

Xe hơi đã đến.

”Ba Ba” cũng là tên của một cô gái.

Không ai biết nàng vì sao lại thay thế cái tên đó cho mình, có lẽ là vì nàng thích thanh âm của hai chữ đó, có lẽ là vì con người của nàng vốn giống như một chiếc xe hơi.

Có lúc thậm chí còn giống như một chiếc xe hơi không thắng.

Xe hơi phóng nhanh lướt qua bên cạnh nàng, nhấn kèn vài tiếng "ba ba".

Nàng cười, nàng cảm thấy vừa vui vẻ, vừa lý thú.

Xe hơi trong thành thị này thật không ít, mỗi một chiếc xe hơi hình như đều đang gọi tên nàng, biểu thị hoan nghênh nàng.

Nàng năm nay mười chín, trước tối hôm nay, nàng chỉ nhìn thấy có một chiếc xe hơi.

Lúc đó nàng chạy từ trên một triền núi xuống, "ba ba", một chiếc xe hơi tình cờ chạy ngang qua đường núi nhấn kèn liên miên, nếu không phải nàng tránh thật mau, cơ hồ đã bị cán rồi.

Nàng còn nghe thấy một cô gái vung vẩy khăn lụa vàng chửi đổng: "A đầu nhà quê kia đại khái không biết xe hơi có thể cán chết người mà".

Ba Ba không những không tức giận, trái lại cảm thấy rất khoái trá, rất hưng phấn, bởi vì nàng cuối cùng đã nhìn thấy một chiếc xe hơi thật sự.

Nàng nhìn cái khăn lụa vàng tung bay trong gió, trong lòng hận mình không phải là cô gái kia.

Nàng phát thệ mình sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ leo lên ngồi trên xe hơi, giống như cô gái kia vậy.

Chỉ bất quá giả như có người thời nguy bị xe nàng đụng té, nàng không những tuyệt sẽ không mắng người ta, mà còn nhất định sẽ xuống xe đỡ người ta dậy.

Cho nên nàng đã đến thành thị này.

Nàng đã sớm nghe nói đây là thành thị lớn nhất toàn Trung Quốc, xe hơi nhiều nhất, cơ hội ngồi xe hơi đương nhiên cũng cao hơn. Nhưng đó vẫn tịnh không phải là nguyên nhân lớn nhất nàng lên lút từ gia hương trốn đến đây.

Nguyên nhân lớn nhất là nàng nhất định phải tìm đến phụ thân nàng.

Ở quê hương của bọn nàng, Triệu đại gia đã sớm là danh nhân tràn ngập truyền kỳ tính.

Có người nói ông ta là đại quân gia của một gia đình người ngoại quốc ở vùng quan ngoại, có người nói ông ta làm đại lão bản trong thành lớn, thậm chí còn có người nói ông ta làm nghề buôn bán độc phiến ma túy với dân ngoại quốc.

Vô luận nói cách nào, Triệu đại gia đã làm giàu to, không có ai phủ nhận điều đó.

Cho nên Triệu đại nãi nãi ngoại trừ mỗi năm tiếp nhận được một tấm chi phiếu đáng giá một số tiền không nhỏ ra, đơn giản không thấy bóng dáng của chồng bà.

Trong đời Ba Ba tổng cộng cũng chỉ gặp phụ thân nàng bốn năm lần.

Nhưng nàng cũng còn nhớ phụ thân mình hay mặc áo khoác ngắn bên ngoài, ngậm xì gà, giữ hàm râu như hai nét phẩy hai bên, tướng mạo đường đường, là người rất có uy nghi.

Nàng tin phụ thân nàng vô luận ở chỗ nào cũng đều nhất định là một đại nhân vật vĩ đại.

Đại nhân vật luôn luôn rất dễ dàng tìm ra.

Cho nên nàng đã đến.

* * * * *

Nghê hồng đăng [1] vẫn còn sáng.

Ánh sáng của nghề hồng đăng tại sao lại chói ngời mỹ lệ như vậy, làm mê hoặc người ta như vậy?

Ba Ba cũng cảm thấy cực kỳ lý thú.

Trong lòng nàng đang nghĩ: "Lần này ta đến đây, vô luận đụng phải chuyện gì, ta đều tuyệt sẽ không hối hận!"

Câu nói đó của nàng quả thật nói quá sớm!

* * * * *

Đột nhiên giữa lúc đó, giữa đất trời chỉ còn lại những chòm sao đang lấp láy.

Xe hơi đâu? Nghê hồng đằng đâu?

Ba Ba chợt phát hiện mình đã đi đến một nơi càng tân kỳ, càng xa lạ.

Nàng đang đối diện sông Dương Tử, Dương Tử giang tráng lệ mênh mông lạnh lẽo giống như biển rộng.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy thuyền, lớn lớn nhỏ nhỏ, đủ thức đủ dạng thuyền.

Thuyền buồm neo ngoài cầu tàu, trong đêm khuya, cầu tàu vĩnh viễn là nơi vừa âm trầm vừa hắc ám.

Trên cầu tàu chất chồng đồng lớn đồng nhỏ, đủ thức đủ dạng bao bố và thùng gỗ.

Cần cẩu sắt khổng lồ giăng ngang giữa trời, cơ hồ sáng lạnh giống như ánh trăng vậy.

Minh nguyệt cũng giống như cần cẩu.

"Trong bao bố đựng cái gì? Có thể khoét một lỗ xem thử không?"

Trên thế giới có thứ người hề nghĩ đến cái gì là lập tức sẽ đi làm cái đó, ai cũng vô phương cản trở, cả chính mình cũng không có cách.

Ba Ba là thứ người đó.

Nàng đang đi tìm đồ khoét một góc bao bố, lúc đó, nàng nghe thấy một thứ thanh âm kỳ quái.

Giống như vó ngựa đập trên đất bùn, lại giống như đồ tể chặt thịt trên thớt.

Thanh âm từ đằng sau một hàng thùng gỗ bên phải truyền tới.

Nàng đi qua xem thử, nhìn thấy một chuyện mà cả đời nàng có nằm mộng cũng không tưởng đến được.

Sau thùng gỗ có hai ba chục người, đều mặc áo xé tay, quần dài bó chân, có người cầm đoản đao trong tay, có người cầm búa, lại có người cầm một cái đèn pin dài.

Thứ thanh âm kỳ quái kia là khi đao đâm vào thịt, búa chặt lên sọ, đèn pin đập lên da đầu phát ra.

Đám người đó tuyệt không phải là người, mà là dã thú, thậm chí còn hung bạo hơn, còn tàn nhẫn hơn cả dã thú.

Cho dù đao đâm vào thịt, cho dù búa chém lên sọ cũng không có người nào la lên.

Ai ngã thì ngã, người còn có thể liều mạng vẫn tiếp tục liều mạng.

Bọn họ thật ra là ai?

Vì cái gì mà phải tàn khốc như vậy?

Ba Ba không nghĩ ra, nàng đã hoàn toàn ngây ngẩn.

Nhưng nàng bắt nhãn nhìn nữa, nàng chợt xông ra, dụng tận lực bình sinh hét lớn:

- Bọn lưu manh các ngươi mau dừng tay cho ta.

Đột nhiên giữa lúc đó, búa đang giơ cao liền ngưng lại, đao đang đâm tới cũng rút về, ánh sáng của đèn pin cũng chiếu ngời.

Bảy tám cái đèn pin lớn đều đang chiếu rọi lên mình Ba Ba.

Ba Ba bị đèn chiếu chói đến mức cả mắt cũng mở không lên, nhưng ngực lại vẫn ưỡn thẳng.

Có vài cái đèn pin đang cố ý chiếu lên ngực nàng đang ưỡn.

Nàng cũng không nhìn thấy trên mặt người ta có biểu tình gì, dùng một tay che trên mắt, vẫn gân cổ còn chất chứa hơn cả Mai Lan Phương hát Sinh Tử Hận, hét lớn:

- Khuya như vậy, các người tại sao không về nhà nằm ngủ? Sao còn ở đây liều mạng làm gì?

Người cầm búa, người bị chém một búa, người cầm đao, người bị đâm mấy đao, trên đầu bị đánh sưng vù bầm tím, toàn bộ đều ngơ ngẩn.

Giả như trên thế giới thật sự là thế giới người ăn thịt người, bọn họ chính là chuyên gia ăn thịt người.

Bọn họ chảy máu, liều mạng, động đao, không những rên cũng không rên một tiếng, thậm chí cả nhú máu cũng không nhú tới một lần.

Nhưng hiện tại bọn họ đều đã nhú máu.

Một đại hán râu ria xanh xanh lún phún đầy mặt, trong tay nắm chặt búa, quát lớn:

- Bằng hữu thuộc lộ nào? Tại sao lại dính vô vùng nước đục vẩn này vậy?

Ba Ba cười.

Tới giờ phút này nàng không ngờ còn cười được:

- Ta không phải là bằng hữu của các người, ở đây cả một bằng hữu ta cũng không có, cũng không có rút xuống nước, chỉ bất quá tình cờ đi ngang qua, các người lẽ nào có chút đó mà cũng không nhìn ra?

Người ta thật không nhìn ra.

A đầu đó quả thật không xấu xa gì, giả như gặp lúc bình thường, bọn họ ai ai cũng đều rất có hứng thú.

Nhưng hiện tại tịnh không phải là lúc bình thường, hiện tại là lúc liều mạng, vì số "hàng" mười vạn đồng tiền mới mà liều mạng.

Số "hàng" dưới mười vạn, "Hỷ Thước [2]" tuyệt không động thủ.

Nếu trên mười vạn, cho dù biết rõ người tiếp nhận số "hàng" đó là "Lão Bát Cổ", vẫn liều mạng.

"Hỷ Thước" có thể trở đầu chỉ là vì lúc bọn chúng liều mạng, là thật sự liều mạng!

Cho nên lúc bọn chúng liều mạng, cho dù có người gan lì tới cỡ nào cũng tuyệt không dám đụng đến chuyện của bọn chúng.

Ý tứ "Lão Bát Cổ" tịnh không phải nói bọn họ có những thứ đồ cổ cũ xưa, mà nói đến tư cách lão xưa của bọn họ.

Trên sự thật, "Lão Bát Cổ Đảng" chính là một thế lực đáng sợ nhất, đen tối nhất.

Vùng trời của bọn họ là do tám người xông xáo lấy về.

Tám người dần dần khuếch trương thành tám chục, tám trăm người...

Hiện tại tám vị lão anh hùng xông pha thiên hạ chỉ còn lại ba vị, tuy đã ở trạng huống nửa thoái hưu, nhưng đại bộ phận sự nghiệp không hợp pháp lắm của thành thị này vẫn còn trong tay của bọn họ.

Bọn họ có tám đệ tử đặc ý, gọi là "Đại Bát Cổ", đại hán râu xanh lún phún đầy mặt kia chính là một trong số đó, lão đại "Thanh Hồ Tử".

Người của gã cũng giống như búa của gã vậy, sắc bén, tàn khốc, chuyên môn thích chém lên gân khớp của người ta.

Hiện tại gã hiển nhiên rất muốn chém một búa đứt gân của tiểu a đầu kia.

- Người thật là đi ngang qua?

Ba Ba gật đầu.

- Từ đâu đến? Định đi đâu?

"Đến từ chỗ đến, đi tới chỗ đi!" Ba Ba hất hất đầu, chừng như cảm thấy câu nói của mình rất cao minh.

Thanh Hồ Tử lão đại cười lạnh:

- Nói như vậy, ngươi là người đi lại trên giang hồ mới được một hai ngày?

"Nào chỉ là một hai ngày?" Ba Ba càng ngẩng cao đầu: "Là thiên sơn vạn thủy, ta cũng một mình đi qua".

Nàng tịnh không nói láo.

Từ quê hương của nàng đến đây quả thật phải đi mấy ngày đường, đối với nàng mà nói, đó quả thật là thiên sơn vạn thủy.

Sắc mặt Thanh Hồ Tử đã biến thành nghiêm túc, vô luận là ai đều biết một cô gái nếu dám một mình xông pha giang hồ, ít ít nhiều nhiều cũng có tài nghệ.

Người giang hồ đối với người giang hồ luôn có những tác phong giang hồ.

- Không biết cô nương thuộc lộ nào?

- Đường thủy ta cũng đi, mà đường bộ ta cũng qua.

- Cô nương có phải thiếu chút tiền đường?

Ba Ba vỗ vỗ bảy đồng tiền mới trên mình:

- Tiền đi đường ta có đây, không cần ngươi lo lắng.

Thanh Hồ Tử xanh mặt:

- Lẽ nào cô nương muốn một mình nuốt hết số hàng này?

"Còn phải xem xem sao!" Ba Ba lại cười: "Thành thật mà nói, hiện tại ta quả thật hơi đói, cho dù kêu ta ăn hột gà sống cũng không thành vấn đề".

A đầu này giống như thông hiểu mà lại không thông hiểu, mềm cứng bất chợt, cũng không biết có phải là cố ý giả hồ đồ hay không.

Trong ánh mắt của lão đại Thanh Hồ Tử đã xuất hiện những tia máu vằn vện:

- Ngươi thật ra là ai?

- Ta tên Ba Ba.

- Ba Ba?

- Không sai, Ba Ba, lẽ nào ngươi chưa từng nghe qua?

- Chưa.

- Xe hơi ngươi có thấy qua chưa?

- Xe hơi?

Ba Ba dùng đôi tay ra dạng giống như xe hơi nhấn kèn:

- Ba ba, ba ba, xe hơi tới đây, mọi người mau tránh ra.

A đầu này thật ra là sao đây? Bị bệnh thần kinh hay là cố ý chọc bọn họ cười, cho bọn họ ăn đậu hủ?

Ba Ba lại cười rất ngọt:

- Ta là một chiếc xe hơi nhỏ, ta đã đến, cho nên các người mau tránh ra, không cho phép các người ở đây chém chém giết giết nữa.

Xe hơi nhỏ.

A đầu này không ngờ còn coi mình như là một chiếc xe hơi nhỏ.

Cũng không biết là ai chọc hét lớn:

- Đứng nghe ả há miệng nói tầm xàm làm gì? Trước hết đánh què ả đi rồi nói gì thì nói!

"Các người tự mình đánh mình còn chưa đủ sao? Còn muốn đánh ta nữa?" Song thủ của Ba Ba chống nạnh hai bên hông: "Được, để coi coi các người có ai dám lên động thủ!"

Đích xác không có ai nhào qua động thủ.

Ai cũng không muốn tự mình đi động thủ, để đối phương chiếm tiện nghi.

Ba Ba càng đắc ý:

- Đã không dám động thủ, tại sao còn không mau rút đi?

Nàng thật là một cô gái rất ngây thơ, ý tưởng càng ngây thơ hơn.

Thanh Hồ Tử lão đại đột nhiên quay sang tên trẻ tuổi choàng áo khoác tơ dày:

- Hồ lão tứ, ngươi thấy sao?

Hồ lão tứ là lão tứ Hồ Bưu của "Hỷ Thước Bang", mặt mày xanh dờn ả trắng, trắng nhợt ả xanh, nhìn tuy có chút bộ dạng tử sắc quá độ, nhưng thanh đao trong tay lại vừa nhanh, vừa chuẩn, vừa độc.

"Ngươi thấy sao?" Hồ Bưu hỏi ngược.

Hắn rất ý khi ra chủ ý, cho dù có chủ ý, cũng rất ít khi nói ra.

Thanh Hồ Tử lão đại trầm giọng:

- Chuyện hai gia môn trước tiên hãy bỏ qua, để thanh toán con nha đầu này rồi hãy nói tiếp!

Câu trả lời của Hồ Bưu chỉ có một chữ:

- Được!

Một chữ cũng là một câu.

Người lặn lội trên giang hồ, lời nói nói ra như đinh đóng cột, một cây đinh một con mắt, vĩnh viễn không sửa đổi.

Ba Ba chợt phát hiện tất cả mọi người đều đến vây quanh nàng.

Xa xa cũng không biết từ đâu chiếu đến một ánh đèn âm sâm, chiếu lên mặt mấy người kia.

Mặt mày mấy người kia chừng như đều biến thành xanh dờn, cả máu trên mặt cũng biến thành xanh dờn.

Ba Ba vẫn chống nạnh hai tay bên hông, nhưng trong lòng ít nhiều đã hơi sợ:

- Các người dám sao?

Không ai hồi đáp.

Hiện tại không phải là lúc động miệng.

Động thủ!

Đột nhiên giữa lúc đó, một thanh y hán tử vừa gầy vừa nhỏ xông tới, đao trong tay dụng lực đâm về phía ngực trái của Ba Ba.

Gã xem ra tịnh không phải là một người rất hung, nhưng vừa xuất thủ, lại giống như một con mèo rừng.

Đao trong tay gã ngoại trừ chỗ yếu hại của địch nhân ra, chưa từng đâm vào chỗ nào khác.

Bởi vì gã tự biết, người gầy nhỏ như gã, muốn lặn lội trong giang hồ, phải đặc biệt hung, đặc biệt ngoan.

Ba Ba không ngờ mới nhích người là đã tránh khỏi, hơn nữa còn thừa cơ đá ra một cước, đá vào đao trong tay hán tử đó.

Nàng cũng không đá trúng.

Nhưng cũng đã làm cho người ta thất kinh, đao của "Bính Mệnh Thất Lang" tịnh không phải dễ gì tránh được.

Có người thất thanh la lên:

- Không tưởng được a đầu này thật có chút nghề!

Ba Ba lại nghênh nghênh đầu, cười lạnh:

- Thành thật nói cho các người biết, đệ nhất cao thủ tám trăm dặm xung quanh Thạch Đầu hương chính là bốn cô nương!

Câu nói đó cũng tịnh không thể coi là quá khoe khoang.

Nàng đích xác có luyện võ, cũng đích xác đã đánh rất nhiều tiểu hỏa tử có ý muốn động đến hang ổ của nàng, đánh cho chúng chạy tuốt vào rừng.

Nhưng đó tịnh không phải là vì nàng thật có thể đánh lộn, chỉ bất quá là vì nàng có cái tên Ba Ba vang vọng, còn có hảo bằng hữu.

Cái người ta sợ tịnh không phải là nàng, mà là danh tiếng của Triệu đại gia và bằng hữu của nàng.

Chỉ tội nghiệp ở đây không phải là Thạch Đầu hương.

Thanh Hồ Tử lão đại vào Hồ Bưu đưa mắt nhìn nhau, đều đã cân nhắc xong mức độ nặng nhẹ của a đầu này.

Con mắt của lão giang hồ vốn độc như độc xà vậy.

Hồ Bưu cười lạnh:

- Lão Mao, một mình ngươi lên đi!

Hắn đã thấy chỉ cần một thanh đao của "Bính Mệnh Thất Lang" đã đủ để đối phó với a đầu này.

Chuyện lấy được mặt mũi, tại sao không để huynh đệ của mình lộ mặt chứ?

Mặt "Bính Mệnh Thất Lang" cả một chút biểu tình cũng không có, lạnh lùng nhìn Ba Ba.

Ba Ba cũng đang cười lạnh:

- Ngươi còn dám lên nữa sao?

"Bính Mệnh Thất Lang" không mở miệng.

Gã luôn luôn chỉ động đao, không mở miệng. Gã tịnh không phải là một quân tử.

Đao của gã chọt lại đâm tới.

Ba Ba lại né người, trong lòng nghĩ vẫn có thể tùy tùy tiện tiện tránh được một đao đó.

Ai biết được một đao đó chỉ là hư chiêu.

Đao quang vừa loé lên, thanh đao vốn đang đâm lên ngực nàng, đột nhiên lại xéo lên yết hầu nàng.

Ba Ba cả nhìn cũng không nhìn thấy rõ, trừ việc chịu một đao đó ra, không còn đường nào để đi.

Ngay lúc đó, đột nhiên có một vật từ trong bóng tối bay ra, "cạch", đập lên sống đao.

Đao không ngờ đã bị gãy đoạn.

Vật đó theo nửa đoạn cương đao gãy rơi xuống đất, không ngờ chỉ là một chiếc chìa khóa.

* * * * *

Đao của "Bính Mệnh Thất Lang" đặc biệt nhờ người từ Bắc Kinh mang về, dùng loại thép tốt tôi luyện trăm lần.

Gã xuất thủ lúc nào cũng rất nhanh, nghe nói nhanh đến mức có thể đâm rút con ruồi đang bay.

Nhưng chiếc chìa khóa kia lại càng ghê gớm hơn, vừa bay ra là đã đập gãy thanh đao tôi luyện bằng loại thép tốt kia.

Gương mặt rất ít khi có biểu tình của "Bính Mệnh Thất Lang" hiện tại cũng đột nhiên biến hẳn.

Tim Ba Ba vẫn còn đập mạnh thành thịch.

Bên trái có một cái hòm gỗ.

Trong bóng tối của hòm gỗ, có một người đứng, một người toàn thân trên dưới đều mặc đồ đen thui.

Hắn lẳng lẳng đứng đó, động cũng không động.

Trong bóng tối, Ba Ba cũng nhìn không thấy mặt hắn, nhưng lại đột nhiên cảm thấy con người đó rất đáng sợ.

Cả chính nàng cũng không biết sao lại như vậy, cuộc đời nàng chưa từng sợ bất cứ một ai.

Nàng đương nhiên cũng không biết có những người trời sinh mang theo một thứ sát khí đáng sợ, vô luận là ai nhìn thấy cũng đều có cảm giác đáng sợ.

Cả "Bính Mệnh Thất Lang" cũng không khỏi mất tự chủ thoái lui hai bước:

- Người là ai?

Thanh âm của gười trong bóng tối phát ra không phải là câu trả lời, là mệnh lệnh:

- Cút đi, người của Hỷ Thước Bang, cút hết cho ta!

Đột nhiên có người thất thanh kêu lên:

- Hắc Báo.

Người của "Lão Bát Cổ Đảng" tinh thần lập tức phấn chấn lên.

Mặt Hồ Bưu lại biến sắc, phát phát tay, lập tức có mười người chậm chậm thoái lui ra sau.

Vừa lui hai bước, chợt lại nhất tề nhắm hướng người trong bóng tối hét lớn xông qua.

Mười người, mười thanh đao.

Thanh đao nhanh nhất vẫn là đao của "Bính Mệnh Thất Lang" --- Một người như gã, trên mình đương nhiên không thể chỉ mang có một đao.

Người trong bóng tối song thủ lại trống không, chỉ bất quá có một chùm chìa khóa.

Chìa khóa đang "leng keng" vang lên, người đó lại vẫn đứng đó bất động.

Đám huynh đệ "Lão Bát Cổ Đảng" đã chuẩn bị đón đỡ mười đao đó cho hắn.

Thanh Hồ Tử lão đại lại đã phạt ngang tay, ngăn chặn bọn họ, cười lạnh:

- Trước hết xem xem hắn có làm được không? Không được thì bọn ta lại xuất thủ.

Câu nói đó còn chưa dứt lời, đã có một người thét lên quy xuống.

Người trong đứng bất động bóng tối đột nhiên lúc đó như một con báo nhảy lên.

Hắn vẫn tay không.

Nhưng song thủ của hắn là vũ khí sát nhân của hắn.

Hắn xuất thủ rất ngoan lặt, lại quái dị, rõ ràng một quyền tống lên ngực người ta, lại thành linh phi thân, một cước đá lên ngực người ta.

Sau đó lại là một tràng thanh âm xương cốt gãy vụn. Đao của "Bính Mệnh Thất Lang" xem chừng đã đâm vào ngực hắn, đột nhiên lúc đó, tay đã bị nắm giữ.

Tiếp theo đó là một tiếng "rắc".

Trên trán của "Bính Mệnh Thất Lang" đã toát mồ hôi lạnh, thở hổn hển hít một hơi, tả thủ bỗng lại rút ra một thanh đoản đao, nghiêng răng xông tới.

Gã thật đang liều mạng.

Chỉ tiếc đao của gã còn chưa đâm tới, người của gã đã bị đá văng ngoài một trượng.

Hồ Bưu chung quy cũng nghiêng răng phát tay kêu lớn:

- Lui!

Mười người hồi nãy còn có thể đứng, bây giờ chỉ còn lại sáu bảy người, sáu bảy người lập tức lui ra sau.

Thanh Hồ Tử lão đại giờ cao búa:

- Rượt theo!

"Bất tất phải rượt!". Người kia vẫn còn đứng trong bóng tối, thanh âm cũng lạnh như băng.

Thanh Hồ Tử trừng mắt:

- Tại sao lại không rượt?

- Thứ nhị gia muốn là hàng hóa, không phải là người!

Thanh Hồ Tử giận dữ hét lớn:

- Người có biết chuyện này do ai lo không?

Hắc y nhân đáp:

- Vốn là người.

Thanh Hồ Tử lão đại hỏi:

- Còn bây giờ?

Thanh âm của hắc y nhân càng lạnh lùng:

- Hiện tại ta đã đến, giao cho ta lo.

Thanh Hồ Tử giận quá:

- Người là người mặt trong, ai nói người có thể lo chuyện mặt ngoài?

- Nhị gia nói.

Thanh Hồ Tử đột nhiên nói không nên lời.

Trong thanh âm lạnh như băng của hắc y nhân có vẻ chế giễu:

- Nhưng công lao vẫn là của người, chỉ cần người mau áp chỗ số hàng này về, coi như là người đã lập một đại công.

Thanh Hồ Tử thù người, ngăn ngở cả nửa ngày, chung quy dậm dậm chân, thét lớn phân phó:

- Đi về, trước hết chở hàng hóa đi về!

* * * * *

Gió từ trên sông lùa qua, vừa lạnh vừa ẩm.

Trăng đã lên cao, cần cầu không lồ vẫn cúi đầu trên mặt sông.

Ánh trăng thê mê.

Xa xa có trần đèn, ánh đèn và ánh trăng đều không chiếu tới gương mặt của hắc y nhân thần bí kia.

Hắn lặng lẽ đứng đó, đối diện với Ba Ba, chỉ có đôi mắt đang phát sáng.

Đôi mắt phát sáng đó hình như cũng đang nhìn Ba Ba.

Ba Ba chợt cảm thấy được một thứ áp lực vô phương miêu tả, đè ép đến mức nòng cốt của nàng cũng tiêu tán luôn.

Qua một hồi rất lâu, nàng cuối cùng nói ra được ba chữ:

- Cảm tạ người.

- Bất tất.

...

Ba Ba bỗng cảm thấy không còn gì hay để nói.

Nàng vốn là một cô gái rất ham nói chuyện, nhưng trước mặt con người này, lại chùng như có một bức tường ngăn cách.

Nàng chỉ có thể cười cười, chỉ có thể đi.

Ai biết được con người kỳ quái kia lại đột nhiên nói một câu làm cho nàng cảm thấy rất kỳ lạ:

- Nàng không nhận ra ta?

Ba Ba ngẩn ngơ:

- Ta chắc quen biết người?

- Ừm.

- Người nhận ra ta?

Trong thanh âm của hắc y nhân không ngờ có cảm tình rất kỳ diệu, rất ấm cúng, thậm chí phảng phất đang cười:

- Nàng là một chiếc xe hơi nhỏ!

Ba Ba giương tròn mắt, nhìn hắc tử đầu xuống chân, lại từ chân lên đầu.

Trăng càng sáng, ánh trăng đã có một tia chiếu lên mặt hắc.

Đường nét của khuôn mặt hắc đã thấy rõ, miệng rất lớn, gò má rất cao, lúc không cười, quả thật rất đáng sợ.

Nhưng Ba Ba trước đây đã từng thấy hắc cười, thời thường đều thấy được hắc đang cười.

Mắt nàng chợt sáng lên, còn sáng hơn cả nguyệt quang.

Nàng đột nhiên xông qua, nắm lấy tay hắc:

- Thì ra là anh, tên tiểu tử khờ anh!

* * * * *

Gió trên sông tuy rất lạnh, may là hiện tại đã là tháng ba, đã là ngày xuân.

Hà hướng, trong tâm một người nếu cảm thấy rất ấm cúng, cho dù là gió tháng mười hai, trong cảm giác của y cũng sẽ cảm thấy như là gió xuân vậy.

Trong tâm Ba Ba đang ấm áp.

Có thể ở nơi đất lạ xa xăm gặp được một bằng hữu đã cùng lớn lên từ tấm bé, không phải chính là chuyện làm cho người ta khoan khoái sao?

Nước sông tĩnh lặng lưu động dưới ánh trăng, dạt trôi không ngừng.

Thời gian cũng vậy.

Mình tuy không thấy nó đang động, nhưng nó lại càng động mau hơn xa nước sông.

Ba Ba thở dài nhẹ nhẹ:

- Ngày tháng trôi qua thật là nhanh, bọn ta chừng như đã mười năm rồi chưa gặp mặt.

- Bảy năm, bảy năm ba tháng.

Ba Ba cười ngọt:

- Anh nhớ rõ quá.

- Cái ngày ta rời khỏi Thạch Đầu hương, chính là lúc tuyết đang rơi, ta còn nhớ các người đến tiễn ta.

Mục quang của hấn thâm trầm mà xa vời, chừng như đang nhìn về một nơi rất xa xăm.

Nơi đó có một khối đá lớn hình trạng kỳ quái.

Hai thiếu niên mười bảy mười tám, và một cô bé mười hai mười ba, chia tay dưới khối đá đó.

Ánh mắt của Ba Ba phảng phất đã lạc đến phương xa.

- Tôi cũng nhớ hôm đó chính là đêm ba mươi đón giao thừa.

- Ừm.

- Tôi muốn anh ở nhà tôi ăn Tết rồi hãy đi, anh lại khời khời không chịu.

- Tết không phải để ta ăn, mà để các người ăn.

- Tại sao?

Hấn không hồi đáp, mắt hấn lại càng thâm trầm.

Một cô nhi bần cùng, lúc Tết đến nhìn thấy cảnh ấm cúng hoan lạc của nhà người ta, trong lòng có tư vị gì?

Hấn biết, Ba Ba lại tuyệt không thể biết.

Ba Ba đang cười, nàng luôn luôn thích cười, nhưng lần này lại cười đặc biệt thoải mái:

- Anh còn nhớ không, có lần anh cứ đưa đầu đập vào cục đá đó, nhất định muốn so coi cục đá cứng, hay là đầu anh cứng.

Lần này hấn cũng cười.

Ba Ba lại nói tiếp:

- Từ sau lần đó, người ta mới bắt đầu gọi anh là tiểu tử khờ.

- Nhưng hiện tại lại không có ai kêu ta là tiểu tử khờ nữa.

- Hiện tại người ta kêu anh là gì?

- Hắc Báo!

Chú thích:

[1] Nghê hồng đăng: đèn néon.

[2] Hỷ thước: chim khách, chim bồ câu.

2. Hắc Báo

Hắc Báo.

Mọi người đều gọi hấn là Hắc Báo.

Bởi vì mọi người đều biết, mãnh liệt nhất, nhanh nhẹn nhất, tàn nhẫn nhất trong số các dã thú, là hắc báo!

Lúc mở cái nắp nồi ra, hơi nóng bốc lên giống như sương vậy.

Đường Ái Tử bán mì dùng hai chiếc đũa tre dài khuấy khuấy mì trong nồi, lại rắc thêm gia vị từ một cái tô lớn.

Lúc gã dùng hai cái đũa tre dài thòn này, thủ thuật thuần thực giống như y sĩ ngoại khoa đang dùng dao mổ của họ vậy.

Trên bàn bày tai heo xắt mỏng, thịt bò muối xắt lát, còn có bao tử, gan, phèo, và hột vịt muối.

Mì đựng trong chén nhỏ, thêm đồ chua, nước tương, dầu mè, còn có hai miếng xà lách.

Mùi thơm cực kỳ.

Ba Ba đang nuốt nước miếng, mãi cho đến bây giờ, nàng mới sực nhớ từ trưa cho tới bây giờ còn chưa ăn: "Mì này tôi ít nhất cũng phải ăn năm chén".

Hắc Báo nhìn nàng, đợi nàng ăn xong hết nửa chén đầu, mới hỏi nàng: "Nàng mới đến hôm nay?".

"Ừm".

"Đến một mình?".

"Ừm". Miệng Ba Ba không rảnh để nói chuyện, nàng cảm thấy mỗi một thứ trong thành thị này đều ngon lành hơn ở quê nhà nhiều, thậm chí cả tư vị mì cũng ngon hơn:

"Đây gọi là mì gì vậy?".

"Mì đậm đậm Tứ Xuyên".

"Ở đây sao lại có mì Tứ Xuyên?".

"Ở đây cái gì cũng có".

Ba Ba thở dài thỏa mãn: "Tôi thật vui mừng tôi có thể đến đây".

Khoẻ miệng Hắc Báo lại lộ ra một nụ cười mỉm đặc biệt: "Nàng vui mừng có lẽ còn quá sớm đó".

"Sao vậy?".

"Đây là chỗ ăn thịt người".

"Ăn thịt người? Cái gì ăn thịt người?".

"Người ăn thịt người".

Ba Ba cười: "Tôi không sợ".

Nàng cười tươi tắn, khoan khoái. Giống hệt như bảy năm trước: "Nếu có người nào dám ăn tôi, không ghen chết mới là lạ".

Hắc Báo không nói gì, mục quang của hắn lạc vào vùng hắc ám vô biên xa vời.

Lúc Ba Ba bắt đầu ăn chén mì thứ nhì, hắn đột nhiên hỏi: "Tiểu Pháp Quan đâu?".

Ba Ba không đáp, cứ cắm cúi ăn mì, ăn chưa được hai miếng, chợt buông đũa, trong ánh mắt sáng tươi như trăng xuân phẳng phất đột nhiên lẩn vào một lớp sương thu.

Trong sương phẳng phất xuất hiện một bóng người, cao to, sinh động, chính trực, phóng khoáng.

Tiểu Pháp Quan.

Gã đương nhiên không phải là một vị pháp quan, người ta kêu gã là Tiểu Pháp Quan, có lẽ là vì sự chính trực của gã.

Gã tên là La Liệt.

Gã là thiếu niên đã đến tổng biệt Hắc Báo dưới tảng đá vào cái đêm trừ tịch năm đó.

Ba người bọn họ là tử đảng, là một băng thân thiết.

Hai cậu bé đối với Ba Ba giống như hai miếng vỏ trai dày cộm bao bọc bảo hộ một hạt minh châu.

"Tiểu Pháp Quan, anh ta...". Hơi sương trong mắt Ba Ba càng nồng đậm: "Tôi cũng đã lâu rồi không gặp anh ta".

Hắc Báo nhìn hơi sương trong mắt nàng, đương nhiên cũng nhìn ra trong sương có tàng giấu cái gì.

Một cô gái nếu có tình với một chàng trai, cho dù là sương mù của toàn thế giới cũng không che giấu nổi.

"Đi từ hồi nào?".

"Cũng gần ba năm rồi".

Lúc đó Ba Ba đã mười bảy, con gái mười bảy chính là lúc yêu đương điên cuồng nhất, mãnh liệt nhất.

Mắt Hắc Báo đen đục lại, qua một hồi rất lâu mới chậm chậm thốt: "Gã không nên đi, gã nên ở lại với nàng".

Ba Ba cúi đầu, nhưng bất chợt lại ngẩng lên, thanh âm rất kiên quyết: "Nhưng anh ta nhất định phải đi".

"Tại sao?".

"Bởi vì anh ta không chịu cả đời chết già ở Thạch Đầu hương, tôi... tôi cũng không chịu".

Mắt Ba Ba lại phát sáng, vội nói tiếp: "Người như anh ta, ở chỗ khác nhất định có đường ra mặt".

Hắc Báo gật gật đầu: "Không sai, gã không phải là một tiểu tử khờ, gã tuyệt không thể đập đầu mình vào đá, bởi gã biết đá nhất định cứng hơn đầu".

Ba Ba cười.

Hắc Báo cũng cười.

Ba Ba vừa cười vừa nói: "Kỳ thực anh cũng đâu phải là một tiểu tử khờ thật sự".

"Ồ?".

"Anh ta hay nói anh không những không khờ chút nào, hơn nữa còn thông minh hơn ai hết, nếu có ai nghĩ anh là tiểu tử khờ, người đó mới thật sự là tiểu tử khờ".

"Nàng tin lời gã?".

"Tôi đương nhiên là tin". Nụ cười của Ba Ba lại tươi hẳn lên: "Các anh cùng lớn lên, cùng luyện công phu, cùng đánh lộn với nhau, không ai hiểu rõ anh hơn anh ta".

"Gã thật sự rất hiểu thấu ta". Hắc Báo đồng ý: "Bởi vì gã mạnh hơn ta".

"Nhưng lúc các anh đánh lộn, anh ta đâu có đánh lại anh".

Hắc Báo cười cười: "Nhưng lỗi đánh lộn của bọn ta lại có quá nửa do gã chế ra".

Công phu bọn họ luyện gọi là "Phản Thủ Đạo".

Ý nói chiêu thức bọn họ dùng toàn là trái ngược.

Chỗ nào trong quyền pháp đáng lẽ phải dùng tay trái, bọn họ lại khơi khơi dùng chân phải.

Đáng lẽ dùng chân trái, bọn họ lại khơi khơi dùng tay phải.

"Lỗi đánh lộn của các anh, tôi cũng có học qua". Điểm đó Ba Ba luôn luôn cảm thấy rất đặc ý.

"Chỉ cần mình luyện cho ngon lành, lỗi đánh đó quả thật là một lỗi đánh hữu hiệu".

Ba Ba cũng đồng ý. Nàng mới hồi này đã cảm thấy rất oai phong dùng lỗi đánh đó đi đánh người ta.

Hắc Báo mỉm cười: "Chỉ tiếc nàng không luyện cho giỏi, cho nên nàng ngàn vạn lần không nên xen vào chuyện của người ta, đặc biệt là ở đây, người ở đây ăn thịt người tuyệt không bị ghen ghét đâu.

"Tại sao chứ?". Ba Ba chu mỏ, mặt mày có vẻ không phục.

"Bởi vì khi bọn họ ăn thịt người, cả xương cốt cũng nuốt luôn".

Ba Ba vẫn không chịu phục, nhưng nghĩ đến thanh đao của gã "Bính Mệnh Thất Lang" hồi nãy, cũng chỉ còn nước nuốt gờ lời nói trong miệng.

Hà hưởng trong lòng nàng còn có một câu nói quan trọng hơn muốn hỏi: "Cha của tôi đang ở đâu?"

"Nàng hỏi ta?". Hắc Báo chừng như cảm thấy rất kỳ quái.

"Tôi đương nhiên là đang hỏi anh, anh đã đến đây bảy năm, lẽ nào chưa từng nghe thấy tin tức về ông ta?"

"Chưa bao giờ".

Ba Ba lần đầu tiên nhú mày, nhưng rất mau chóng bình thần trở lại.

Hắc Báo đương nhiên không thể biết tin tức về cha nàng, bọn họ căn bản không cùng một giai tầng, đương nhiên cũng không thể sinh hoạt trong cùng một bang nhóm.

"Nàng đến để tìm cha nàng?"

"Ừm".

"Chỉ sợ không dễ chút nào". Hắc Báo lo lắng giùm nàng: "Chỗ này rất rộng lớn, người lại rất đông".

"Không hề gì". Ba Ba lại không lo gì: "Tôi mới tới thôi, thời gian còn rất nhiều mà".

"Nàng định trú ở đâu?"

"Hiện tại tôi còn chưa biết, thế nào cũng có chỗ ở mà". Trên thế gian này chừng như căn bản không có chuyện gì có thể làm cho nàng lo lắng.

Hắc Báo lại cười.

Lần này lúc hắc cười, Ba Ba mới thật sự nhìn thấy tên tiểu tử khờ của bảy năm về trước.

Cho nên nàng cười càng thoải mái: "Hiện tại đã tìm gặp anh, anh chắc có chỗ để tôi ở mà".

* * * * *

Lữ quán này không thể coi là rất lớn, nhưng phòng lại rất sạch sẽ, khăn trải giường trắng như tuyết, kính sáng ngời, còn có hai cái ghế sa phát [1] dài.

Sa phát cực kỳ mềm mại, Ba Ba vừa ngồi xuống là đã không muốn đứng dậy nữa.

Hắc Báo lại xem chừng còn cảm thấy hơi có lỗi: "Quá khuya, ta chỉ có thể tìm ra chỗ này".

"Chỗ này còn thoải mái hơn ở nhà tôi một trăm lần". Ba Ba thật cảm thấy rất mãn ý, bởi vì nàng vừa phát hiện cái giường còn mềm mại hơn cả sa phát.

"Nàng thích thì cứ ở lại đây, thích ở bao lâu thì ở bấy lâu".

"Chỗ này có mắc không?"

"Không mắc, chỉ một đồng tiền một ngày".

"Một đồng tiền tây?". Ba Ba giật mình.

Hắc Báo lại mỉm cười: "Nhưng nàng không phải tốn tới một xu, lão bản của chỗ này là bằng hữu của ta".

Ba Ba nhìn hắc, có vẻ ngưỡng mộ, cũng có vẻ kiêu ngạo vì hắc: "Xem ra anh hiện tại đã biến thành một người rất có biện pháp".

Hắc Báo chỉ cười cười.

"Anh hồi nãy nói tới vị nhị gia nào đó?"

"Ông ta có lẽ là người có biện pháp nhất ở đây".

"Ông ta họ gì?"

"Họ Kim, có người gọi ông ta là Kim nhị gia, cũng có người gọi ông ta là Kim nhị tiên sinh".

"Còn đại gia là ai?". Ba Ba trong lòng tràn ngập hy vọng --"Đại gia có phải là Triệu đại gia không?".

"Không có đại gia, đại gia đã chết rồi".

"Sao lại chết?". Hy vọng của Ba Ba biến thành hiếu kỳ.

"Có người nói bị bệnh chết, cũng có người nói bị Kim nhị gia giết chết". Mặt Hắc Báo lại biến thành lãnh đạm vô tình: "Ta đã có nói qua, ở đây là thế giới người ăn thịt người".

Con gái như Ba Ba, nghe được mấy chuyện này, vốn đáng lẽ phải sợ lắm.

Nhưng nàng lại cười: "May là anh còn chưa bị bọn họ ăn thịt".

Lúc nàng cười tuyệt không giống như chiếc xe hơi.

Trên sự thật, trên dưới toàn thân nàng, chỗ duy nhất giống xe hơi là đôi mắt của nàng.

Đôi mắt của nàng có lúc sáng rực như hai bóng đèn trước của xe hơi.

"Anh là bằng hữu của Kim nhị gia?". Nàng chợt lại hỏi.

"Không phải".

"Vậy dính dáng gì tới ông ta?".

"Là bảo tiêu của ông ta".

"Bảo tiêu?".

"Ý tứ của bảo tiêu là mặt rô, người chuyên môn đi đánh lộn cho ông ta".

Ánh mắt của Hắc Báo phảng phất hiện lộ một biểu tình rất bi thương: "Một người vì phải kiếm cơm ăn, chuyện gì cũng làm được".

Ba Ba đột nhiên nhảy dựng lên, dụng lực vỗ vai hắn, lớn tiếng: "Làm bảo tiêu cũng tốt, làm mặt rô cũng tốt, không hề hấn gì, anh còn trẻ, tương lai nói không chừng cũng sẽ có người gọi anh là Hắc nhị gia".

Hắc Báo lần này không cười, xoay mình đi.

Bên ngoài cửa sổ đã tối lắm rồi, cả ánh sáng của nghệ hồng đăng cũng không thấy.

Thế giới hắc ám, thành thị hắc ám.

Hắc Báo chợt thốt: "Thành thị này người dám chống đối Kim nhị gia, chỉ có một người".

"Ai?".

"Hỷ Thước".

"Hỷ Thước? Một con chim?". Ba Ba lại cười.

"Không phải chim, là người". Biểu tình của Hắc Báo rất nghiêm túc: "Là một người rất kỳ quái".

"Anh đã gặp y?".

"Không có, cho tới nay cũng chưa có ai gặp được y, cho tới nay cũng không có ai biết y là ai".

"Tại sao?". Lòng hiếu kỳ của Ba Ba lại bị dẫn dụ.

"Bởi vì y chưa từng lộ diện, chỉ trong bóng tối chỉ huy huynh đệ của y, chuyên môn chống đối Kim nhị gia".

"Xem chừng cũng không ít người". Hắc Báo thốt: "Đám người dụng đao hồi nãy nàng gặp toàn là huynh đệ của y".

"Đám người đó cũng không ghê gớm gì". Ba Ba chu miệng: "Ngoại trừ cái tên tiểu tử gây nhom còn dám liều mạng ra, những người còn lại xem chừng chỉ đưa mặt cho người ta đục".

"Nàng lắm rồi".

"Ồ?".

"Trong số huynh đệ của y, âm trầm nhất đích thị là Hồ Bưu lão tứ, xài tiền tối đa đích thị là lão nhị Tiểu Gia Cát, công phu cứng cỏi nhất đích thị là Hồng Kỳ Lão Yêu, nhưng đáng sợ nhất vẫn chính là y".

"Không tưởng được anh cũng có lúc bội phục người ta".

Biểu tình của Hắc Báo càng nghiêm túc: "Ta chỉ bắt quá nói cho nàng biết, lần sau đừng phải đám người bọn chúng, tốt hơn hết là chạy cho xa".

"Tôi không sợ". Ba Ba lại nghênh ngang: "Lẽ nào bọn chúng thật có thể ăn thịt tôi sao?".

Hắc Báo không nói gì nữa, hần biết hiện tại vô luận nói gì đi nữa cũng vô dụng.

Hần rất rành căn bệnh của chiếc xe hơi nhỏ đó, cho nên hần xoay mình: "Ta chỉ muốn nàng hiểu rõ, hiện tại ta không thể giống như lúc trước, đi theo nàng khắp nơi".

"Tôi hiểu". Ba Ba cười: "Anh không phải là vệ sĩ của tôi, lại không phải là chồng tôi, hiện tại bọn ta đều đã lớn rồi".

Hắc Báo đã đi đến bực cửa, bỗng xoay người lại: "Nàng gần đây có nghe tin tức của gã không?".

"Gã" đương nhiên là La Liệt.

"Không có".

"Nàng cũng không biết gã đang ở đâu?".

Ba Ba lắc lắc đầu, nói: "Lúc anh ta đi, tịnh không nói cho tôi biết anh ta đi đâu, chỉ bắt quá nói với tôi anh ta nhất định sẽ trở về".

Trong thanh âm của nàng tịnh không có bi thương, chỉ có lòng tin.

Nàng tín nhiệm La Liệt, giống như La Liệt tín nhiệm nàng vậy --- "Vô luận đợi đến khi nào, tôi cũng nhất định sẽ đợi anh về".

Đó là lời thề núi hẹn biển của bọn họ, những lời diễm mật dưới trăng, nàng tịnh không kể cho Hắc Báo nghe, cũng không muốn nói cho bất kỳ người nào nghe.

Nhưng Hắc Báo đương nhiên nghe được ý tứ của nàng.

Hần mở cửa đi ra.

* * * * *

Cửa vẫn mở.

Ba Ba nằm dài trên giường, trong lòng cảm thấy khoan khoái cực độ.

Nàng đến thành thị mới chưa đến một ngày, tuy còn chưa tìm ra phụ thân của nàng, lại đã tìm được lão bằng hữu.

Đó là một sự bắt đầu rất tốt.

Hà hưởng còn có ngày mai!

Nói không chừng ngày mai nàng có thể thăm dò ra nơi hạ lạc của phụ thân nàng, nói không chừng ngày mai nàng sẽ nghe ngóng được tin tức của La Liệt, nói không chừng...

Có ai biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

"Ngày mai" vĩnh viễn tràn ngập hy vọng, bởi vì vĩnh viễn có "ngày mai", cho nên trên thế gian mới có biết bao là người sống còn.

Chỉ tiếc hôm nay đã sắp kết thúc.

Hiện tại Ba Ba chỉ muốn tắm một trận thống thống khoái khoái, rồi thư thư thả thả ngủ một giấc.

"Nếu nàng muốn kêu người ta làm gì, cứ lắc cái chuông này".

Cái chuông kêu người ta ở trên cửa.

Lắc chuông, liền có người đến.

Thái độ của người hầu nữ vừa thân thiết vừa cung kính, giao tình giữa chủ lữ quán và Hắc Báo xem ra thật không tệ.

Ba Ba chợt cảm thấy mình hình như cũng đã biến thành một người rất có biện pháp, năng thật khoái trá cực kỳ.

Nhà tắm ở cuối hành lang, tuy là nhà tắm công cộng cho cả tầng lầu, nhưng hiện tại những khách nhân khác đều đã ngủ, cho nên Ba Ba cũng không cần chờ đợi.

Người hầu nữ đổ nước đầy bồn, đóng cửa sổ lại, cười bồi: "Khăn lông và xà bông ở trong cái tủ nhỏ bên kia, Triệu tiểu thư nếu sợ ướt y phục, cũng có thể bỏ trong cái tủ đó".

Ba Ba bỗng lấy trong mình ra một đồng tiền: "Thưởng tiền quà cho người".

Nàng nghe nói, trong đại thành thị có rất nhiều chỗ phải cho tiền quà, cho một đồng nàng tuy cũng xót bụng, nhưng một người khi tâm tình đang khoan khoái, thường hay rộng rãi.

Đợi đến khi nàng cởi hết y phục, bỏ vô tủ, rồi leo vô bồn tắm, nàng càng cảm thấy cho một đồng không oan uổng chút nào.

Độ ấm của nước cũng vừa đúng.

Trong thành thị cái gì cũng ngon lành hết.

Nàng dùng chân đá nước.

"Ba ba, xe hơi tới".

Nhìn thân thể thon thả mạnh khỏe của mình, chính nàng cũng cảm thấy chiếc xe hơi này thật không tồi, mỗi một bộ phận đều ngon lành hết.

Trên sự thật, nàng luôn luôn là một cô gái rất nở nang, hơn nữa nở nang từ rất sớm.

Cho nên nàng lại nghĩ đến La Liệt.

Mặt nàng chợt đỏ bừng.

Cái ngày La Liệt đi, là ngày xuân.

Bọn họ nằm dưới ánh sao đêm xuân, nằm trên thảo nguyên giữa gió xuân.

Tinh quang sáng lạn, cỏ xanh mềm mại. Thậm chí phẳng phất còn mềm mại hơn cả cái giường hồi nãy.

Tay La Liệt dừng lại nơi tay của nàng hiện tại đang dừng lại.

Tay của gã tuy thô nhám, nhưng động tác của gã lại ôn nhu.

Nàng nghe thấy tim gã đang đập mạnh, tim của nàng càng đập nhanh hơn.

"Ta muốn nàng, ta muốn nàng...".

Kỳ thực nàng cũng đã sớm nguyện ý muốn cho gã tất cả, nhưng nàng lại cự tuyệt.

"Tôi nhất định là người của anh, nhưng hiện tại không được".

"Tại sao?... Nàng không thích ta?".

"Vì tôi thích anh, cho nên tôi mới muốn anh đợi, đợi đến cái ngày bọn ta kết hôn".

La Liệt không miễn cưỡng nàng, gã chưa bao giờ miễn cưỡng nàng làm bất cứ chuyện gì.

Nhưng hiện tại, tự nàng lại cảm thấy có hơi hối hận.

Nơi xa lạ, bàn tay mềm như bông, nước mềm như bông...

Nàng chợt vụt nhảy ra khỏi bồn nước.

Nước quá mềm, cũng quá ấm.

Nàng không dám ngâm nước nữa, cũng không dám nghỉ ngơi nữa.

”Nằm trên giường có nghỉ ngơi được không?”.

Nàng không lo, đó là chuyện sau này, hiện tại nàng chỉ muốn mặc quần áo mau lẹ.

Quần áo đặt trong cái tủ nhỏ.

Nàng đi lẹ tới, mở cửa tủ.

Nàng chợt ngậy người.

Trong tủ một đôi vớ cũng không còn, y phục của nàng hoàn toàn không thấy đâu hết.

Cứ như là ảo thuật vậy, bất chợt không thấy đâu nữa.

Y phục là tự nàng bỏ vào tủ, trong nhà tắm tuyệt không có ai khác đi vào.

Y phục trong tủ đi đâu?

Nàng nghĩ không ra.

Chuyện nghĩ không ra, thông thường là chuyện đáng sợ.

Ba Ba cảm thấy mồ hôi lạnh ướt lưng mình.

Nàng đương nhiên không thể tưởng được đằng sau cái tủ này còn có cánh cửa ngấm trong tường, cũng không thể tưởng được lũ quán trong đại đô thị, vô luận là nhìn hoa lệ sạch sẽ gì, cũng là một nơi hắc ám tội ác.

Nàng cảm thấy sợ hãi.

Lúc một cô gái lỏa thể, lòng can đảm tuyệt không thể bằng lúc bình thường.

Mai là cửa và cửa sổ còn đóng rất chặt, nhưng khoảng cách từ nhà tắm tới cửa phòng nàng còn phải qua một hành lang rất dài, bộ dạng nàng như vậy làm sao mà đi ra được.

Nàng nghĩ tới dùng khăn lông che thân, khăn lông lại quá ngắn, quá nhỏ.

Còn rèm cửa sổ?

Nàng đang muốn thử, nhưng ngoài cửa sổ lại vang lên tiếng hai người nói chuyện:

”Con gái tắm rửa, chợt phát hiện y phục không còn thấy đâu nữa, phải làm sao đây?”.

”Không hề gì”.

”Không hề gì?”.

”Bởi vì ả không phải là con gái, là xe hơi”.

”Không sai, xe hơi đâu cần mặc y phục”.

Sau đó là một tràng cười.

Tiếng cười không phải chỉ có hai người.

Ba Ba thoái lui vào góc nhà tắm, ráng nghĩ cách dùng khăn lông che mình, lớn tiếng hỏi: ”Ai ở ngoài đó?”.

”Bọn ta cũng không phải người, chỉ là một đám hỷ thú”.

”Hỷ thú”!. Lòng Ba Ba chìm đắm.

”Hỷ thú luôn luôn báo tin vui chứ không báo tin buồn, bọn ta chính là mang tin vui đến báo cho Triệu tiểu thư”.

Thanh âm đó vừa trầm vừa chậm, không ngờ có điểm giống như thanh âm của Hồ Bưu lão tứ.

Ba Ba nhin không được hỏi: "Báo tin vui gì?".

"Y phục của Triệu tiểu thư, bọn ta đã tìm ra rồi".

"Ở đâu?".

"Trong tay bọn ta".

"Mau đưa cho ta!". Ba Ba kêu lớn.

"Triệu tiểu thư muốn bọn ta đem vào?".

"Không được!". Thanh âm của Ba Ba càng lớn hơn.

"Đã không được, chỉ còn nước mời Triệu tiểu thư ra lấy".

Bọn chúng đương nhiên biết Ba Ba tuyệt không dám ra lấy.

Ngoài cửa sổ lập tức lại vang lên một tràng cười lớn.

Ba Ba nghiêng rằng, chỉ hận không nghiền chết từng đám người kia như nghiền xú trùng.

Nàng hiện tại chỉ muốn xông tới giật màn cửa sổ xuống, bao lấy thân mình rồi tính.

Cửa sổ vẫn đóng, gió ở đâu ra?

Trên cửa cũng có thanh âm, một thanh đao mỏng sắc bén từ từ thò vào khe cửa, từ từ nhích.

"Cách" một tiếng, then cửa mở ra.

Ba Ba giận dữ quát: "Các người dám tiến vào, ta giết các người!".

"Dùng gì để giết? Dùng miệng của người? Hay là dùng...". Thanh âm âm trầm âm điệu.

Ba Ba không cách nào nghe lọt, chỉ còn nước dụng hết sức bình sinh hét lớn.

Nhưng hiện tại nàng biết, vô luận là thanh âm la hét lớn tới cỡ nào, cũng vô dụng.

Nàng nhìn thấy cửa và cửa sổ chợt mở ra, ba người cùng nhảy vào.

Trên tay ba người đều có đao, một người chính là Hồ Bưu mặt xanh.

Ba Ba không la nữa, cũng không cúi đầu.

Nàng ngang tàng trừng mắt nhìn bọn chúng.

"Các người muốn làm gì?".

Hồ Bưu âm trầm cười: "Thành thật mà nói, thật ra bọn ta cho tới giờ vẫn còn chưa quyết định chủ ý".

Ánh mắt của hắn không ngừng dò dẫm trên mình Ba Ba, giống như một cây cọ quét dầu.

Ba Ba muốn ới.

Ánh đèn trong nhà tắm quá sáng, khăn lông lại thật quá nhỏ.

Da thịt của nàng vốn mang một thứ màu đồng mạnh khỏe, nhưng nhìn dưới thứ ánh đèn này, lại trắng đến lóa mắt.

Chân nàng rất dài, rất săn chắc, da dễ tươi trơn nhu hòa.

Eo nàng thon thả.

Ba Ba luôn luôn rất kiêu ngạo về thân thể mình, nhưng hiện tại lại hận mình không phải là một cái lu.

Hồ Bưu trong mắt lộ thần sắc thỏa mãn: "Các người thấy a đầu này thế nào?".

"A đầu này ngon lành thật".

"Bọn ta dùng ả trước? Hay là làm thịt ả?".

”Không dùng thì quá tiếc phải không?”.

”Quả thật là tiếc”.

Ba Ba cơ hồ muốn xông qua, một chưởng đánh nát bộ mặt kia.

Chỉ tiếc tay của nàng nhất định phải giữ cái khăn lông, nhất định phải nắm chặt.

Nhưng lúc đó, Hồ Bưu đột nhiên lướt sang, đao quang thiểm động, khều cái khăn lông của nàng.

Đao của hắn có lẽ không hung bằng, không nhanh bằng đao của ”Bính Mệnh Thất Lang”, nhưng vận dụng lại thành thực hơn.

Ba Ba muốn đá một cước văng thanh đao đó, nhưng hiện tại chân của nàng làm sao có thể đá ra?

Nàng dù sao cũng là một cô gái.

Nàng đột nhiên muốn khóc.

Lúc đao phong rạch qua, ánh mắt của hai tên kia càng trợn trừng dữ dội.

Thình lình, ”keng” một tiếng.

Một vật gì đó tà tà bay qua, đập trên đao của Hồ Bưu.

Một chiếc chìa khóa!

* * * * *

Một chiếc chìa khóa bằng đồng chói lọi.

Mặt Hồ Bưu xanh xám méo mó, vội xoay mình.

Màn cửa sổ còn đang động đậy.

Ánh mắt của ba người nhất tề trợn trừng nhìn cửa sổ, chìa khóa đích xác là từ ngoài cửa sổ bắn vào.

Nhưng người lại từ ngoài cửa xông vô.

Một người da rất đen, y phục càng đen hơn, trong tròng mắt đen nhánh mang theo một ánh hung hãn tàn khốc khôn tả.

Sau một giây phút trầm tịch kỳ dị, thanh âm đầu tiên nghe thấy trong nhà tắm là tiếng xương cốt gãy đoạn.

Đao trong tay một người vừa mới vung ra, cánh tay đã bị bẻ ngược ra sau lưng, ”rắc” một tiếng.

Một tên khác định chạy ra khỏi cửa, nhưng chân của Hắc Báo đã đá ngược ra sau, đập ngay hông gã.

Tên đó giống như một trái banh da bị đá bay ra ngoài, đến tuốt ngoài cửa mới phát ra được một tiếng rên ngắn gọn.

Sau tiếng rên đó, lại là sự im lặng đáng sợ.

Hắc Báo im lặng đứng đó, nhìn Hồ Bưu.

Trên trán Hồ Bưu đã lấm tấm mồ hôi lạnh, nhìn dưới ánh đèn giống như những hạt trân châu sáng ngời đang lăn rơi.

Ba Ba dựa vào tường, toàn thân tựa như hư thoát.

Từ khi nàng nhìn thấy chiếc chìa khóa đó, toàn thân nàng đột nhiên mềm nhũn ra, bởi vì nàng biết nàng đã có chỗ dựa.

Hiện tại nàng nhìn con người trẻ tuổi vừa tàn nhẫn vừa lãnh tính trước mặt, trong lòng chỉ cảm thấy có một cảm giác an toàn khôn tả.

An toàn đến hạnh phúc.

Thứ cảm giác đó giống như một người đột nhiên tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng, phát hiện người mình yêu thương vẫn còn đang ở bên cạnh vậy.

Biểu tình của Hồ Bưu lại giống như người thành linh rơi vào một cơn ác mộng vĩnh viễn không thể tỉnh dậy.

Hắc Báo chậm chậm bước về phía hắn.

Hồ Bưu đột nhiên la lớn: "Chuyện này căn bản hoàn toàn không dính dáng gì tới "Lão Bát Cổ" các người, người sao lại muốn đụng tới?".

Thanh âm của Hắc Báo băng lãnh: "Ta chỉ hận hồi nãy không giết ngươi luôn cho rồi".

"Tiểu a đầu này lẽ nào là đàn bà của người?".

"Phải".

Trả lời ngắn gọn, không một chút do dự, Ba Ba nghe được, trong lòng chợt có một cảm giác kỳ lạ vô phương hình dung. Chính nàng đương nhiên biết nàng tịnh không phải là đàn bà của hắn.

Hắn cũng biết. Nhưng hắn lại nói như vậy, nàng nghe được cũng tịnh không tức tối.

Bởi vì nàng biết đó chính là biểu thị tình bạn và sự bảo vệ vô điều kiện của hắn đối với nàng.

Nàng nghe Hồ Bưu hít một hơi dài, nói: "Ta biết ngươi không phải là hạng người sát nhân vì đàn bà".

"Ta không phải". Thanh âm của Hắc Báo càng băng lãnh: "Nhưng lần này lại ngoại lệ".

Hồ Bưu đột nhiên cười đanh ác: "Ngươi cũng chịu chết vì đàn bà?".

Ngay lúc đó, trong đôi mắt lạnh tĩnh của Hắc Báo không ngờ để lộ ra một vẻ sợ hãi, giống như một con báo hung mãnh đột nhiên phát hiện mình lọt vào hầm bẫy. Cũng ngay lúc đó, cửa sáng trên nóc nhà đột nhiên mở ra, cửa ngấm trên tường đằng sau cái tủ cũng mở ra.

Mấy chục sợi dây dài gắn móc câu, từ ngoài cửa, từ cửa sổ, từ trên cửa sáng trên nóc, từ trong cửa ngấm bay ra.

Trong cổ họng Hắc Báo phát ra một tiếng gầm như dã thú, hướng về phía Hắc Báo nhảy vọt qua. Chỉ tiếc hắn đã chậm một bước. Giữa tiếng thét kinh hoàng của Ba Ba, mấy chục sợi dây gắn móc câu đã quấn lên người hắn.

Hắn vừa dụng lực, móc câu lập tức bầu phập và da thịt hắn, dây cũng siết chặt hơn.

Hồ Bưu cười lớn: "Thì ra ngươi cũng có lúc mắc bẫy!". Giữa tiếng cười, đao của Hồ Bưu cũng đã xuất thủ, nhắm ngay xương tỳ bà của Hắc Báo.

Gã không muốn Hắc Báo chết mau quá, thoải mái quá.

[1] Sa phát: ghế sofa.

3. Tai To Mặt Lớn

Hồ Bưu cười quá sớm.

Xuất thủ lại quá trễ!

Ngay sát na đó, Hắc Báo đột nhiên phát ra một tiếng gầm giận dữ như dã thú.

Thiết câu còn ghim trên mình hắn, nhưng dây lại đã đứt đoạn, người hắn bỗng phóng lên như con báo, sông cước đá liên hoàn.

Hồ Bưu thất kinh, vội tránh né.

Nhưng cái thật sự đập tới, tịnh không phải là hai chân của Hắc Báo, mà là tay của hắn.

Một đôi tay cứng như sắt.

Thân người Hắc Báo chợt bay lên, bị song thủ đỏ nhấc lên xoay một vòng, quăng qua cửa sổ.

Tiếng rên rĩ bên ngoài không dứt, còn pha lẫn tiếng quát của một người: "Tiểu tử đó không phải là người, mau lui!". Sau đó là một tràng tiếng bước chân chạy vội, dây thừng cái đứt cái không rút đầy dưới đất.

Hắc Báo không rượt theo.

Hắn chỉ lẳng lặng đứng đó, nhìn Ba Ba.

Mục quang của hắn lúc này hoàn toàn khác biệt với hồi nãy, trong đôi mắt đen tuyền của hắn không còn nét lạnh khốc, ngập tràn một thứ tình cảm vô phương miêu tả được.

Cũng không biết là đồng tình? Hay là hữu tình? Hay là một thứ tình cảm khác lạ mà chính hắn cũng không hiểu được.

Trong đôi mắt sáng ngời của Ba Ba chợt lặn ra một dòng lệ.

"Ta không nên để nàng lại một mình". Thanh âm của Hắc Báo cũng biến thành ôn nhu dị thường.

Ba Ba ghìim nước mắt, nhìn hắn.

"Kẻ bọn chúng thật sự muốn giết là anh, không phải là tôi".

"Ta biết".

"Nhưng anh vẫn đến cứu tôi".

"Ta không thể không đến".

Trả lời cũng ngắn gọn như trước, cũng hoàn toàn không chút do dự như trước, không chút đắn đo, cũng hoàn toàn không có điều kiện.

Đó là thứ cảm tình vĩ đại làm sao, Ba Ba đột nhiên chạy tới, ôm chặt lấy hắn.

Nàng ngửi thấy mồ hôi của hắn, cũng ngửi thấy mùi máu của hắn.

Mồ hôi vì nàng mà chảy, máu cũng vì nàng mà chảy.

Tại sao?

Lòng Ba Ba đang run rẩy, toàn thân đều đang run rẩy, thứ hơi vị máu hòa mồ hôi đó đã cảm động tận sâu kín linh hồn nàng.

Nàng đã quên mình hoàn toàn lỏa thể.

Nàng đã quên tất cả.

Trong phòng yên bình, tối tăm.

Cũng không biết qua bao lâu sau, Ba Ba mới cảm thấy tay của hắn đang vuốt ve dịu dàng trên người nàng, cũng không biết đã vuốt ve bao lâu rồi.

Tay hắn cũng thô nhám, ôn nhu như La Liệt.

Nàng cơ hồ cũng đã quên bàn tay ấy là của ai.

Sau đó nàng mới phát giác bọn họ đã về đến gian phòng của nàng, đang nằm trên giường của nàng.

Giường mềm dịu giống như thảm cỏ ngày xuân vậy.

Vuốt ve càng dịu dàng, hô hấp lại nặng nề.

Nàng không vùng vẫy, không phản kháng --- Nàng đã hoàn toàn không còn hơi sức để vùng vẫy phản kháng.

Hắn cũng không nói: "Ta muốn nàng".

Nhưng hắn đã muốn nàng.

Hắn đã đạt được nàng.

* * * * *

Trong phòng lại khôi phục lại sự yên bình tằm tối.

Mọi sự đều xảy ra ôn nhu làm sao, tự nhiên làm sao.

Ba Ba im lặng nằm trong bóng tối, im lặng nằm trong vòng tay mạnh mẽ kiên cường của hắn.

Trong đầu nàng phảng phất đã biến thành một mảng trống không.

Quá khứ nàng không muốn nghĩ lại, vị lai nàng cũng không muốn nghĩ đến, nàng đang hưởng thụ giây phút hòa bình tĩnh tại này.

Gió bên ngoài cửa sổ thổi nhẹ nhàng, ánh bình minh dần dần nhuộm trắng song cửa.

Đó phải chăng là thời khắc hòa bình tĩnh tại nhất giữa đất trời?

Hắc Báo cũng tĩnh lặng nằm đó, không nói gì.

Trong tâm hắn đang nghĩ gì?

Có phải đang nghĩ về La Liệt?

"La Liệt, La Liệt..."

Trên thảm cỏ, ba hài tử đang rượt đuổi, cười đùa... Hai đứa bé trai đang rượt theo một đứa bé gái.

"Các anh ai đuổi kịp tôi trước, tôi sẽ thưởng cho một cục đường".

Bọn họ cơ hồ đồng thời đuổi kịp nàng.

"Ai ăn đường?"

"Người ăn, người nhanh hơn ta một bước". Đó là lời tuyên phán của Tiểu Pháp Quan.

Cho nên hắn đã ăn cục đường đó.

Nhưng lúc hắn ăn cục đường, nàng lại kéo tay La Liệt, lại len lén nhét một cục đường vào tay gã.

Tiểu tử khờ tỉnh không khờ, nhận ra được cục đường đó còn lớn hơn cục đường hắn đang ăn.

Đường trong miệng hắn chừng như đã thành đắng ngắt, nhưng hắn lại vẫn từ từ ăn vào.

Vô luận là đắng hay ngọt, đã phải ăn, phải ăn cho hết.

Đó là cuộc đời của hắn.

Gió lùa nhẹ nhàng ngoài song cửa, giống như gió xuân ở cổ hương.

Ba Ba bỗng phát hiện mình đang khóc nho nhỏ.

Nàng bỗng nghĩ đến nhiều chuyện không nên nghĩ đến, nhiều chuyện không muốn nghĩ đến, nàng chợt cảm thấy mình đối không đúng với một người.

Một người tín nhiệm nàng nhất.

"Ta nhất định sẽ trở về".

"Tôi nhất định đợi anh".

Nhưng nàng lại trao thân cho người khác.

Lệ nàng len lén buông rơi, cố tận lực không để mình khóc thành tiếng, nhưng hắn đã phát giác.

"Nàng hối hận?"

Ba Ba lắc đầu, dòn sức lắc đầu.

"Nàng đang nghĩ gì vậy?"

"Tôi... tôi không nghĩ gì hết".

"Nhưng nàng đang khóc".

"Tôi... tôi...", nức nở nhẹ không thành tiếng đột nhiên biến thành khóc rống.

Nàng vô phương che giấu sự đau khổ trong tim.

Hắc Báo nhìn nàng, chợt đứng dậy, đi đến cửa sổ, đối diện với ánh rạng đông càng lúc càng sáng.

Hắn biết nàng đang nghĩ gì --- Hắn đương nhiên biết, nhất định biết.

Trời đã sáng hơn.

Hắn si dại đứng đó, không động dậy, bên ngoài truyền vào hơi thở của đại đô thị, truyền vào đủ thứ thanh âm kỳ quái.

Hắn không động dậy.

Tiếng khóc của Ba Ba đã ngưng.

Hắn vẫn bất động, cũng không quay đầu lại.

Lưng hắn rộng, cường tráng. Trên lưng còn in hằn vết thương móc câu cắt vào da thịt --- Vết thương trong lòng hắn có phải còn sâu đậm hơn?

Ba Ba nhìn hắn, đột nhiên nhớ tới cục đường đó.

Lần đó quả thật hắn nhanh hơn một bước, nhưng nàng lại lén lút đưa cục đường lớn cho La Liệt.

Nàng bỗng cảm thấy nàng luôn luôn đối với hắn không công bình, rất là không công bình.

Hắn đối với nàng tịnh không thua gì so với La Liệt đối với nàng, nhưng nàng lại luôn luôn ưu đãi La Liệt hơn.

Trong ba người bọn họ, hắn vĩnh viễn là người cô độc nhất, đáng thương nhất.

Nhưng hắn vĩnh viễn không cất lời oán trách.

Trên thế giới này, hắn cũng vĩnh viễn là người cô độc nhất, đáng thương nhất, hắn cũng chưa từng cất lời oán trách.

Vô luận là chuyện gì, hắn đều luôn luôn lặng lẽ chịu nhận.

Hiện tại nàng tuy đã hiến thân cho hắn, nhưng trong lòng vẫn đang nghĩ về La Liệt.

Hắn biết rất rõ, lại cũng vẫn lặng lẽ chịu đựng, có ai biết trong lòng hắn đã chịu đựng bao nhiêu là bi thương? Bao nhiêu là thống khổ?

Nước mắt của Ba Ba lại rơi.

Nàng chợt cảm thấy người mình đối không đúng tịnh không phải là La Liệt, mà là tiểu tử khờ cô độc quật cường này.

"Anh... anh đang nghĩ gì vậy?".

"Ta đâu có nghĩ gì". Hắc Báo chung quy trả lời.

Hắn còn chưa quay đầu lại, nhưng Ba Ba lại len lén bước xuống giường, ôm lấy hắn từ đằng sau, xoa nhẹ vết thương trên lưng hắn.

"Tiểu tử khờ, anh là tiểu tử khờ, tôi biết anh đang nghĩ gì, nhưng anh đã nghĩ lắm".

Nàng thì thầm dịu dàng, xoay người hắn lại: "Hiện tại tôi ngoại trừ nghĩ về anh ra, còn có thể nghĩ về gì khác chứ?".

Hắc Báo nhắm mắt lại, lại đã không còn kịp nữa.

Ba Ba phát hiện ánh lệ trên mặt hắn.

Hắn đã vì nàng mà đổ mồ hôi, đổ máu, hiện tại hắn lại vì nàng mà đổ lệ, những giọt lệ còn trân quý hơn nhiều so với máu và mồ hôi.

Lẽ nào còn chưa đủ sao!

Một cô gái đối với người đàn ông của mình còn có thể vọng tưởng gì khác nữa?

Nàng đột nhiên dùng hết sức ôm lấy hắn.

Nàng ngã xuống trước, để cho hắn đè trên thân thể lỏng lẻo của nàng.

Lần này nàng không những phó thác thân thể?mình, cũng phó thác luôn tình cảm của mình.

Lần này hắn chung quy đã hoàn toàn được nàng.

Không điều kiện, không miễn cưỡng.

Nhưng hắn quả thật đã trả một cái giá rất đắt.

* * * * *

Dương quang từ ngoài cửa sổ rọi vào, sáng lạn huy hoàng.

"Ngày mai", đã biến thành "hôm nay".

Ba Ba xoay người, lưng đụng vào một chùm chìa khóa.

Chùm chìa khóa đó tối thiểu cũng có ba bốn chục cái chìa khóa, vừa lạnh vừa cứng, bình thời Hắc Báo luôn cầm trong tay, lúc ngủ lại đặt dưới gối.

Hiện tại chìa khóa lại từ dưới gối lọt ra, đâm Ba Ba đau điếng.

Nàng xoay tay, sờ sờ chùm chìa khóa, vừa muốn cầm lên, một bàn tay khác lập tức thò qua chặn lấy.

Hắc Báo đã tỉnh.

Hắn xem ra không muốn người khác động tới chùm chìa khóa đó, cả Ba Ba cũng không ngoại lệ.

Ba Ba chu môi: "Anh tại sao phải luôn luôn mang theo chùm chìa khóa to bự này vậy?"

"Ta thích". Câu trả lời của Hắc Báo rất giản đơn.

Nhưng Ba Ba lại không thích câu trả lời quá giản đơn, cho nên nàng còn hỏi: "Tại sao?"

Ánh mắt của Hắc Báo nhìn lên trần nhà, qua một hồi rất lâu mới từ từ đáp: "Nàng có nhớ Tiền lão đầu tử không?"

"Đương nhiên là nhớ".

Tiền lão đầu tử cũng là đại phú hộ ở quê hương bọn họ, Hắc Báo từ nhỏ đã làm việc cho lão.

"Trong tay lão hình như cũng luôn luôn mang theo một chùm chìa khóa lớn". Ba Ba chợt sực nhớ.

Hắc Báo gật đầu.

"Anh học theo lão ta?". Ba Ba hỏi.

"Không phải là học theo lão ta". Hắc Báo trầm tư: "Chỉ bất quá ta luôn luôn cảm thấy chìa khóa có thể cho người ta một thứ cảm giác ưu việt!"

"Sao vậy?"

"Bởi vì ta cảm thấy bản thân lúc cầm chìa khóa, tượng trưng cho quyền uy, địa vị và tài phú". Hắc Báo cười cười: "Nàng có bao giờ thấy một tên nghèo khó bản cùng trong tay cầm một chùm chìa khóa lớn chưa?"

Ba Ba cũng cười: "Chỉ tiếc chùm chìa khóa của anh tịnh không thể mở cái hòm nào, đều là vô dụng".

"Vô dụng?". Hắc Báo vuốt nhẹ má nàng: "Đừng quên nó đã cứu nàng hai lần".

"Người cứu tôi là anh, không phải là nó".

"Nhưng chìa khóa có lúc cũng là một thứ ám khí rất tốt, ít ra mình cầm nó trong tay mà tuyệt không dẫn dụ sự chú ý của người ta".

"Tôi vẫn không thích nó". Ba Ba là một cô gái rất khó thay đổi chủ ý.

"Vậy nàng về sau tốt hơn hết là đừng đụng tới nó". Khẩu khí của Hắc Báo chừng như đột nhiên biến thành lạnh buốt.

Ánh mắt của Ba Ba cũng đang nhìn lên trần nhà.

Trong lòng nàng đang nghĩ, nếu như là La Liệt, có lẽ sẽ vì nàng mà bỏ chùm chìa khóa đó.

Nàng không muốn nghĩ ngợi nữa.

Con gái là một thứ động vật rất kỳ quái, cho dù nàng trước đây tịnh không có tình cảm chân thật với mình, nhưng nàng nếu đã bị mình đạt được, nàng đã là của mình rồi.

Đó giống như là sói vậy.

Sói cái đối với sói đực đầu tiên giao phối với nó, luôn luôn trung thành nghe theo.

"Ngồi dậy". Hắc Báo chợt thốt: "Ta dẫn nàng đến chỗ của ta, ở đó an toàn hơn nhiều".

"Chỉ cần có anh bên cạnh, vô luận là chỗ nào cũng đều an toàn như nhau". Thanh âm của Ba Ba rất ôn nhu.

"Chỉ tiếc ta không thể theo nàng hoài được".

"Tại sao?".

Câu trả lời của Hắc Báo chỉ có ba chữ.

"Kim nhị gia".

Đó là lý do duy nhất của Hắc Báo, nhưng lý do đó đã quá đủ rồi.

Kim nhị gia vĩnh viễn quan trọng hơn tất cả mọi người.

Vì Kim nhị gia, bất cứ người nào bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng rời bỏ phụ mẫu, huynh đệ, thê tử và tình nhân.

* * * * *

Kim nhị gia đang ngã mình trên ghế sa-phát bọc nhung, nhắm trà Phổ Nhị mang về từ Vân Nam.

Bây giờ mới bảy giờ, ông ta đã dậy từ rất sớm, hơn nữa đã dùng xong điểm tâm.

Ông ta luôn luôn thức rất sớm.

Điểm tâm của ông ta là một tô bún đậu hủ chiên phớt, mười cái hoành thánh chiên, và bốn cái dầu chấy quấy chấm vào nước đậu hủ thái mà ăn.

Đó là tập quán lâu năm của ông ta.

Ông ta là người rất không thích cái đổi mình, vô luận là chủ ý của ông ta, hay là tập quán của ông ta, đều rất khó cải biến.

Thậm chí có thể nói tuyệt không thể cải biến.

Ông ta ý chí kiên cường, tinh minh quả đoán, hơn nữa tinh lực thập phần sung bát.

Nhìn bề ngoài, ông ta cũng là một người uy nghi phi thường.

Thứ người đó chính là thủ lãnh trời sinh, hiện tại đã biết bao nhiêu lâu rồi quen chỉ huy người ta, cho nên tuy tùy tiện ngồi đó, vẫn có một thứ oai phong khiến cho người ta không dám khinh phạm.

Trên một cái ghế sa-phát khác bên cạnh ông ta, có một nữ nhân trẻ tuổi phi thường, mỹ lệ phi thường.

Nàng giống như một con mèo Ba Tư, cuộn mình trên ghế sa-phát, mỹ lệ, ôn nhu, khả ái.

Thân người nàng hơi cong cong, càng hiển lộ sự khả ái, trong đôi mắt to tròn mỹ lệ luôn luôn mang theo một thần sắc thiện chân không chút gian tà, nhưng trong thần thái lại có một thứ mị lực khó tả.

Nàng chính là thứ nữ nhân mà nam nhân vừa gặp đã động tâm liền.

Hiện tại nàng chừng như còn chưa tỉnh hẳn, mắt còn nhắm nghiền.

Nhưng Kim nhị gia đã dậy thì nàng cũng dậy.

Bởi vì nàng là đàn bà của Kim nhị gia.

Một tiểu a đầu cúi thắt tóc bím nhẹ nhàng bước lên tấm thảm Ba Tư.

"Chuyện gì?". Thanh âm của Kim nhị gia cũng có uy nghi phi thường.

"Hắc thiếu gia đã về".

"Kêu hẳn vào".

Nữ nhân trên ghế sa-phát lập tức mở mắt, thân người động dậy, chừng như muốn đứng lên.

"Nàng ngồi xuống, không cần phải tránh hẳn".

"Nhưng...".

"Ta kêu nàng ngồi xuống thì nàng cứ ngồi xuống". Kim nhị gia trầm mặt: "Hẳn đối với ta còn trung thực hơn nhiều so với nàng đối với ta, nàng sợ gì chứ?".

Nữ nhân như con mèo Ba Tư không tranh biện nữa, nàng vốn là một nữ nhân rất ôn nhu.

Nàng lại ngồi xuống.

Dưới áo khoác màu đỏ tím, lộ ra đôi chân nàng từ đầu gối trở xuống.

Chân nàng đều đặn thon dài, đường nét nhu hòa, da dẻ trắng như tuyết lộ ngoài áo lụa màu đỏ tím, càng hiển tỏ vẻ dụ hoặc khôn cùng.

"Đẩy chân lại".

Khi Kim nhị gia vừa châm điều xì-gà, Hắc Báo đã từ bên ngoài vào tới.

Lúc hẳn bước đi rất ít khi phát ra thanh âm, nhưng lại đi không nhanh.

Nữ nhân trên ghế sa-phát vốn là nữ nhân mà bất cứ một nam nhân nào cũng không nhận được phải liếc nhìn.

Nhưng ánh mắt hẳn lại thủy chung thẳng băng nhìn về phía trước, chừng như trong nhà căn bản không có một nữ nhân như vậy tồn tại.

Đối với điểm đó, Kim nhị gia xem ra cảm thấy rất thỏa mãn.

Ông ta nhả một ngụm khói nồng thơm, nhìn Hắc Báo: "Tối hôm qua ngươi không có về".

"Tôi không có. Tôi đã gặp một người".

"Là bằng hữu của ngươi". Kim nhị gia lại rút điều xì-gà.

"Tôi không có bằng hữu".

Đối với điểm này Kim nhị gia hiển nhiên cũng cảm thấy rất mãn ý.

"Không phải là bằng hữu thì là ai?".

"Là đàn bà".

Kim nhị gia cười, khoé mắt liếc sang nữ nhân trên ghế sa-phát, mỉm cười thốt:

"Tuổi ngươi đương nhiên là nên đi tìm đàn bà".

Hắc Báo nghe.

"Nhưng đàn bà là đàn bà". Kim nhị gia lại nhả ra một ngụm khói: "Người ngàn vạn lần không thể động tình cảm với bọn họ, nếu không nói không chừng người sẽ bị hủy trong tay bọn họ".

Trên mặt Hắc Báo vẫn hoàn toàn không một chút biểu tình: "Tôi chưa từng quen thân với bọn họ".

Kim nhị gia cười lớn: "Tốt, rất tốt". Tiếng cười của ông ta chợt ngưng bật: "Biểu hiện của người đêm hôm qua cũng rất tốt, nhưng lại đắc tội với một người".

"Thanh Hồ Tử?".

"Thanh Hồ Tử thì đâu có gì, người cho dù có giết chết gã cũng không hề gì".

Thanh âm của Kim nhị gia dần dần biến thành trầm thấp nghiêm túc: "Nhưng người nên biết gã là người thân tín của Trương tam gia".

"Tôi biết".

"Người đắc tội với gã, gã đương nhiên sẽ nói xấu người trước mặt Trương tam gia".

Kim nhị gia phun khói thuốc, phảng phất muốn che đậy biểu tình trên mặt mình: "Tính khí nóng nảy của vị Trương đại soái kia, người chắc cũng biết mà".

"Tôi biết". Hắc Báo lúc nghe người ta nói còn nhiều hơn là lúc hần tự nói.

"Cho nên người phải cẩn thận đề phòng". Kim nhị gia tỏ vẻ quan tâm: "Trương tam gia biết người là người của ta, đương nhiên sẽ không ra mặt đối phó người, nhưng trong bóng tối...".

Ông ta không nói hết, vì ông ta biết không nói hết còn hữu hiệu hơn nói hết.

Trên mặt Hắc Báo vẫn không có một chút biểu tình gì, khi hần muốn giết người, trên mặt cũng luôn luôn không có biểu tình.

Trong ánh mắt của Kim nhị gia lại lộ ra vẻ đắc ý, chợt lại hỏi: "Gần đây trong vùng tô giới của Pháp lại mở ra đồ trường rất lớn, người có nghe nói không?".

"Có nghe".

"Lão bản của đồ trường nghe nói là một luật sư Pháp quốc, chỉ bắt quá... ông chủ thật sự e rằng lại là một người khác".

Hắc Báo không biểu thị ý kiến gì.

Kim nhị gia thốt: "Người chi bằng qua bên đó xem thử". Ông ta lại nhả ra một ngụm khói: "Đồ trường đó đã dùng danh nghĩa người Pháp quốc mà mở cửa, không có một chút quan hệ gì với bọn ta...".

Ông ta bỗng ngưng lại, sửa câu: "Ý của ta người hiểu chứ?".

"Tôi hiểu".

Hắc Báo đương nhiên là hiểu. Trong xã hội của bọn họ, không là bằng hữu thì là thù địch.

Lão bản của đồ trường đó đã không phải là bằng hữu của bọn họ, hần còn có chuyện gì không thể làm chứ.

Cho nên Kim nhị gia rót trà.

Hắc Báo xoay mình đi ra.

Nữ nhân trên ghế sa-phát này giờ cúi đầu ngồi yên, mãi tới bây giờ mới không nhin được len lén liếc hần mô? cái.

Kim nhị gia chừng như không nhìn thấy, lại đột nhiên thốt: "Người đợi một chút".

Hắc Báo lập tức quay mình lại.

Kim nhị gia nhìn hần: "Người đã thụ thương?".

"Bị thương không nặng".

"Là ai đã thương người?"

"Hỷ Thước".

Kim nhị gia cau mày: "Đám Hỷ Thước hận người thấu xương, người đầu tiên muốn giết chính là người!"

Hắc Báo cười lạnh.

"Người đương nhiên không sợ bọn chúng, ta chỉ bắt quá đề tỉnh người, hiện tại cừu nhân của người đã quá nhiều rồi".

"Phải".

"Hơn nữa gần đây ta nghe nói, Trương tam gia lại đặc biệt thỉnh mời bốn bảo tiêu ngoại quốc, trong số đó hai người là người Nhật Bản, là chuyên gia Nhu đạo".

Kim nhị gia cười cười: "Nhu đạo tịnh không đáng sợ, nhưng trong số còn có một người là thần thương thủ [1] của Đức quốc".

Hắc Báo đang lắng nghe.

"Súng so với Nhu đạo đáng sợ hơn nhiều".

Hắc Báo chợt nói: "Súng cũng không đáng sợ".

"Ồ?".

"Giả như căn bản không để đạn bắn ra, vô luận là súng gì cũng bắt quá là đồ phế thải".

Trong mắt Kim nhị gia loang loáng hàn quang: "Người có thể khiến cho đạn không bắn ra được sao?"

"Tôi còn sống đây".

Kim nhị gia lại cười: "Ta hy vọng người còn sống, cho nên mới đề tỉnh người hoài".

Ông ta lại châm trà: "Ta đã mở một tài khoản cho người trong Đại Thông ngân hàng, khi nào người cần tiền, có thể vào lấy".

Gặp lão bản như vậy, mình còn oán than gì nữa?

Hắc Báo trong mắt tỏ lộ vẻ cảm kích: "Tôi còn sống sẽ tới lấy".

Hắc Báo đã đi.

Kim nhị gia mỉm cười nhìn hắn đi ra, trong mắt lại lộ vẻ đắc ý.

"Người như hắn, chỉ cần trui luyện, mười năm sau ở đây nói không chừng sẽ là thiên hạ của hắn".

Câu nói đó cũng không biết là ông ta đang nói với ai.

Nữ nhân trên ghế sa-phát cúi đầu, cũng không biết có nghe không.

"Nàng không nghe ta nói sao?". Kim nhị gia chợt quay mặt lại, nhìn nàng.

"Tôi nghe".

"Các người là lão bằng hữu, nhìn thấy hắn có tiếng, nàng đáng lẽ phải cao hứng cho hắn mới đúng".

Đầu nàng càng cúi thấp: "Hiện tại tôi đã không nhận ra hắn".

"Nhưng nàng hồi nãy còn len lén nhìn hắn mà". Thanh âm của Kim nhị gia rất bình tĩnh.

Mặt nữ nhân trên ghế sa-phát tái nhợt.

"Tôi không có".

"Nàng không có?". Kim nhị gia đột nhiên cười lạnh, chén trà trong tay hất tạt hết trên mình nàng.

"Kỳ thực nàng cho dù có liếc nhìn hắn cũng đâu có hề gì, nàng hà tất phải nói láo".

Nữ nhân trên ghế sa-phát chớp mắt, chừng như chịu đựng oan khuất ghê gớm, bộ dạng giống như sắp phát khóc.

Nàng đương nhiên không thể khóc thật sự.

Nàng làm như vậy chỉ bất quá vì nàng biết mình có bộ dạng rất khả ái.

Kim nhị gia nhìn nàng, từ mặt nàng nhìn xuống chân nàng, mục quang dần dần nhu hòa: "Đi thay đồ đi, hôm nay ta dẫn nàng đến nhà bát gia uống rượu mừng tuổi dì ba".

Nữ nhân trên ghế sa-phát lập tức cười lên, phóng vụt lên như một đứa bé, chạy vào trong.

Còn chưa chạy tới cửa trong, chợt lại quay lại, ôm lấy Kim nhị gia, hôn nhẹ lên gương mặt nhăn nhoe của ông ta, lại chạy đi.

Kim nhị gia nhìn eo nàng uốn éo, chợt rung chuông gọi tiểu a đầu hồi này.

"Gọi tài xế Lưu chở đi tìm Lưu đại phu, hốt mấy thang thuốc bổ cho ta".

* * * * *

Ánh đèn chiếu ra từ giữa đồ trang trí pha lê luôn luôn huy hoàng ngời sáng đặc biệt.

Hiện tại ánh đèn huy hoàng đang chiếu trên một bộ phận mỹ lệ nhất trên mặt Mai Tử phu nhân.

Ả quả thật là một nữ nhân mỹ lệ phi thường, một cái đẹp hòa hợp giữa Đông phương và Tây phương.

Mắt ả màu xanh lơ, thật phối hợp với một đồ trang sức bảo thạch xanh trên mình ả, làn da ả tinh oanh trắng như tuyết, trên mình ả, cơ hồ hoàn toàn không thấy bất kỳ dấu vết người da vàng nào.

Chính ả cũng chưa bao giờ chịu thừa nhận mình là người da vàng, ả căm ghét một nửa dòng máu da vàng trong huyết thống của mình.

Ả chưa bao giờ chịu nói đến mẫu thân của ả --- một người Nhật Bản ôn nhu hiền tuệ.

Chỉ tiếc sự thật đó không ai có thể sửa đổi, cho nên ả căm ghét tất cả người Đông phương.

Cho nên trước mặt người Đông phương, ả luôn luôn có biểu hiện đặc biệt cao quý, đặc biệt kiêu ngạo.

Ả luôn luôn không ngừng đề tỉnh người khác, hiện tại ả đã là vợ của Mai Lễ Tư, luật sư nổi tiếng người Pháp, đã hoàn toàn thoát ly xã hội của người Đông phương, đã là người chót vót trên giới thượng lưu Tây phương.

Ả cũng không ngừng tự đề tỉnh mình, hiện tại ả đã là lão bản nương của Hào Hoa đồ trường này, không còn là một nữ nhân đề tiện bán mình trong ba rượu nữa.

Con gái của ả đang đứng bên cạnh ả, mặc váy dài quét đất màu trắng tinh.

Ả luôn luôn muốn huấn luyện con gái mình thành một người thượng lưu Tây phương thật sự, từ nhỏ đã mời rất nhiều giáo sư dạy cho con mình đủ thứ kỹ năng và lễ tiết mà xã hội thượng lưu Tây phương cần hiểu biết.

Cho nên Lộ Ti từ nhỏ đã học cưỡi ngựa, bơi lội, đánh quần vợt, đánh gôn, cũng học vào bữa ăn tối nên uống rượu gì, dùng rượu gì để hợp với cá, rượu gì hợp với thịt.

Vô luận ặ«ă»¬ă¹ 0Ră?çae|”æ¬ĩ¼Ră¥¹ă?ªe|?çS9ă,¬çS¼ĩ¼Ră°±è¹½è¾”ă ă!ă@’ă!ă}çaa¹’ă”½ă¬

Hiện tại nàng còn cao hơn cả mẫu thân, thân thể phát triển nở nang kiện khang.

Lúc mẹ con bọn họ đứng cùng nhau, giống như hai chị em mỹ lệ.

Đó cũng là niềm kiêu ngạo lớn nhất của Mai Tử phu nhân, bao năm chăm sóc kỹ càng, ăn uống tiết chế, khiến cho thân thể ả vẫn bảo trì vẻ mỹ miều động lòng người không khác gì mười lăm năm về trước.

Thêm vào son phấn quý giá từ Pháp quốc đưa đến, cơ hồ không có ai có thể đoán ra tuổi tác của ả.

Trên tường treo một cái đồng hồ quả lắc Thụy Sĩ, cây kim ngắn đang chỉ ngay số "9".

Hiện tại chính là lúc đổ trường nhiệt náo nhất.

Mai Tử phu nhân luôn luôn thích thứ nhiệt náo xa hoa này, thích đám nam nữ Tây phương cao quý mặc dạ lễ phục, mỉm cười chào hỏi trước mặt ả.

Ả cơ hồ đã hoàn toàn quên đi xuất thân bần tiện của mình, quên đi khu bần dân Đông Kinh hạ lưu, quên đi nửa huyết thống da vàng của mình.

Chỉ tiếc là tiền của người da vàng vẫn tốt như của người da trắng, cho nên chỗ nàng vẫn không thể không để người da vàng đi vào.

Hà hướng ả cũng biết, ông chủ đằng sau thật sự của địa phương này cũng là người da vàng.

Hắc Báo chính là một người da vàng gộc.

Góc trán hấn lộ lộ, xương gò má nhô cao, mắt đen nhánh vừa dài vừa xếch, đủ mọi đặc trưng của dân tộc đại Mông Cổ.

Trên mình hấn vận áo dài dệt bằng tơ đông đặc mềm nhũn màu đậm, chùm chìa khóa trong tay leng keng va chạm.

Khi hấn tiến vào, chín giờ mười ba phút.

Mai Tử phu nhân nhìn thấy hấn đi vào, hai hàng lông mày tô vẽ kỹ càng của ả lập tức hơi hơi nhíu lại.

Kinh nghiệm biết bao lâu nay giúp cho ả chỉ liếc nhìn là thường có thể nhận ra thân phận của người ta.

Ả nhìn ra con người vừa vào tuyệt không phải là người thượng lưu.

Trên thế gian nếu còn có gì có thể làm cho ả còn khinh ghét hơn cả người da vàng, đó nhất định là người hạ lưu da vàng.

Ả nhìn không nổi con người này, thậm chí cả nhìn cũng không muốn nhìn, nhưng ả lại không thể không thừa nhận, lực hấp dẫn của người hạ lưu da vàng này còn hơn xa đám người thượng lưu Tây phương ở đây.

Ả chỉ hy vọng con gái ả không chú ý đến con người đó, chỉ hy vọng con người đó đừng gây rối.

Chỉ tiếc hai điểm hy vọng của ả đều tiêu tán.

Khoé mắt Lộ Ti len lén liếc con người đó, con người đó đích xác đến để gây chuyện.

* * * * *

Muốn gây rối trong đổ trường, có rất nhiều cách.

Hắc Báo chọn cách trực tiếp nhất.

Hấn luôn luôn nghĩ cách trực tiếp nhất, thông thường cũng hữu hiệu nhất.

Chín giờ mười sáu phút.

Mai Tử phu nhân kéo tay con gái, đang định dẫn con gái đến chỗ nào không thể nhìn thấy người trẻ tuổi kia.

Nhưng ả đột nhiên phát hiện người đó không ngờ lại sừng sững nhắm về hướng ả mà đi tới, đôi mắt đen tuyền cũng đang nhìn ngay ả.

”Tên đó thật là gan”.

Mai Tử phu nhân đương nhiên không thể yếu nhược trước mặt hạng người đó, ả tỏ lộ tư thế cao quý nhất, ngạo mạn nhất.

Vô luận là người đó đến để làm gì, ả đều chuẩn bị cho hấn một bài học đích đáng.

Hai chục tên bảo tiêu, hiện tại có tám tên ở quanh ả, trong đó còn có một người mang súng trên mình.

Trong xã hội đen thời đó, súng còn chưa phải là vũ khí phổ biến.

Cho dù mình có tay nghề cao tới cỡ nào, cũng không chịu nổi súng.

Mai Tử phu nhân bắt đầu nghĩ tới phương pháp hạ nhục tên trẻ kia.

Lúc đó, Hắc Báo đã đến trước mặt ả, đôi mắt đen tuyền ngời sáng vẫn ghim chặt trên mặt ả.

Mai Tử phu nhân ngẩng đầu, cố ý giả như không nhìn thấy, chừng như trên thế gian căn bản không có một người như vậy tồn tại.

Hắc Báo bỗng cười lên.

Lúc hắc cười, để lộ hàm răng trắng tinh, giống hệt dã thú.

”Bà là Mai Tử phu nhân?”. Hắc Báo chợt hỏi.

Mai Tử phu nhân dùng khoé mắt liếc xéo hắc, cố tỏ ra lãnh đạm khinh thị.

”Người tìm ta?”.

Hắc Báo gật gật đầu.

Mai Tử phu nhân cười lạnh: ”Người nếu có chuyện gì, sao không đi tìm tên Ân Độ A Tam bên kia?”.

”Chuyện của tôi chỉ có thể đi tìm bà”.

Hắc Báo lại nhe hàm răng như dã thú, mỉm cười: ”Bởi vì ta muốn bà và con gái bà cùng theo ta lên giường ngủ”.

Mặt Mai Tử phu nhân liền biến thành tái nhợt, giống như thành linh bị quất một roi.

Mặt con gái ả lại đỏ bừng như bị lửa đốt.

Hắc Báo vẫn đang mỉm cười: ”Bà tuy quá già rồi, nhưng xem ra trên giường có lẽ cũng không tồi...”.

Lời nói của hắc còn chưa dứt.

Mai Tử phu nhân phụ dụng toàn thân lực khí xáng một tát lên mặt hắc.

Hắc Báo cả động cũng không động, vẫn đang mỉm cười: ”Ta chỉ hy vọng lúc bà lên giường cũng mãnh liệt như lúc đánh người”.

Thanh âm hắc nói tịnh không lớn, nhưng đủ để cho rất nhiều người nghe được.

Mai Tử phu nhân toàn thân bắt đầu phát run, đám bảo tiêu của ả đã bắt đầu chạy qua.

Nhưng tay Hắc Báo càng nhanh.

Hắc đột nhiên xuất thủ, nắm lấy vạt áo của Mai Tử phu nhân, xé giật xuống...

Lễ phục buổi tối bằng lụa mỏng, lập tức bị xé tan nát.

Trong đại sảnh xôn xao náo động, thân thể mà Mai Tử phu nhân luôn luôn kiêu ngạo, giống như một cái trứng vịt bị lột vỏ, lồ lộ trước mắt mọi người.

Ả ngậy người.

Con gái của ả rú lên, che mặt.

Hắc Báo mỉm cười: ”Bà quả nhiên không làm cho tôi thất vọng...”.

Câu nói đó cũng nói không xong.

Ba đại hán vận áo khoác ngắn như mảnh hổ bọc phát tới.

Hành động của bọn họ miễn tiện hung dũng, đang phóng tới mà hạ bàn vẫn cực kỳ trầm ổn.

Hắc Báo biết môn hạ của Trương tam gia có một đội mặt rô luyện ”Lục Hợp Bát Pháp” Nam phái, ba người đó hiển nhiên thuộc đám đó.

Hắc bỗng huy quyền, đánh người đầu tiên xông qua.

Nhưng đột nhiên ngay lúc đó, song quyền đầu đã đập lên sống mũi của người thứ nhì.

Cũng cùng một lúc, chân của hắn đã đá lên yết hầu của người đầu.

Sống mũi gãy, máu tươi bắn ra.

Người bị đá trúng yết hầu cả thanh âm cũng không phát ra được, giống như một cái bao bố trống không bay lên, rớt bịch xuống.

Mặt người thứ ba chột méo mó, thất thanh kêu lên!

”Hắc Báo!”.

Hai chữ vừa mới ra khỏi miệng, răng cở trong miệng đã toàn bộ bị đánh gãy, giữa hai ống quần cũng chịu một gối.

Gã gục dưới đất, co rúm như một con tôm, nước mắt, nước mũi, máu huyết mồ hôi, đại tiện tiểu tiện đều chảy ra.

Đại sảnh an tĩnh cao thượng đã thành loạn lạc rối rắm.

Tiếng kêu la, gào rú, bỏ chạy, ngất xỉu... Thì ra lúc người thượng lưu kinh hoàng còn đáng cười hơn so với người hạ lưu.

Lại có mười mấy đại hán từ bốn phương tám hướng phóng tới, bây vầy Hắc Báo, trên tay lộ ra vũ khí.

Hắc Báo tịnh không chú ý gì đến bọn chúng. Hắn chỉ chú ý một người gần vòng vây.

Người đó tịnh không chạy lại, nhưng mắt lại một mực nhìn chăm chăm lên ngực Hắc Báo, một tay thò vào vạt áo.

Lúc tay người đó rút ra, trong tay cầm một khẩu súng.

Cho dù là người có tay nghề cao tới cỡ nào, cũng không chịu nổi súng.

Hắc Báo cũng là người, cũng không ngoại lệ.

Nhưng hắn lại có cách không để cho đạn bắn ra.

Thình lình nhoáng sáng.

Bàn tay vừa mới rút súng ra, xương cốt hoàn toàn gãy vụn, súng rớt xuống.

Hắc Báo đột ngột xông qua, hai người vừa muốn chặn lại, nhưng quyền đầu và cùi chỏ của Hắc Báo đã đập gãy bảy xương sườn của cún.

Hắn lẳng không lộn một vòng, giống như một con báo, một chân đá người tay đang giơ súng nheo mắt.

Tiếp đó, hắn lượm cây súng dưới đất lên. Đột nhiên, tất cả động tác của những kẻ đang chạy tới đều ngưng lại hết, trên mặt mỗi một người đều lộ vẻ kinh hãi. Bọn chúng không phải sợ Hắc Báo, bọn chúng sợ súng.

Hắc Báo dứ dứ súng trong tay, lại để lộ hàm răng như dã thú, mỉm cười: ”Đây là súng?”.

Hắn chừng như chưa từng thấy súng: ”Nghe nói vật này có thể giết người, có phải không?”.

Không ai trả lời câu hỏi của hắn, không ai còn có thể nói.

Bọn chúng chỉ nhìn bàn tay của Hắc Báo đột nhiên nắm chặt lại, cây súng làm ở Đức quốc từ từ biến hành méo mó.

Biến thành một đồng sắt phé bỏ.

Hắc Báo lại cười. Hiện tại trong tay hắn không có súng, nhưng người trước mặt hắn vẫn không có một ai dám xông lên. Tay của hắn còn đáng sợ hơn cả súng.

Hắn mỉm cười, từ từ bước về phía bọn chúng, chùm chìa khóa trong tay lại bắt đầu ”leng keng”.

Sau đó hắn đột nhiên nghe một thanh âm băng lãnh: "Vật đó quả thật có thể giết người, người hủy nó đi không những đáng tiếc, mà còn thật là ngu xuẩn".

Cước bộ của Hắc Báo dừng lại. Hắn nghiêng đầu, nhìn thấy họng súng đen ngòm đang nhắm ngay giữa đôi mày của hắn.

Súng nằm trong bàn tay vững vàng, ổn định phi thường, khóa an toàn đã kéo, ngón trở giằng trên cò súng.

Thanh âm của người đó cũng ổn định, vừa lãnh khốc, vừa ổn định.

"Chỉ cần người động dây một chút xíu, ta bảo đảm trên mặt người lập tức sẽ lộ ra thêm một con mắt".

[1] Thương ở đây nghĩa là súng. Thần thương thủ nghĩa là tay súng thần.

4. Khói Lửa

Ánh đèn vàng mờ, từ trên cửa sổ của kho hàng chiếu xiên xuống.

Lộ Ti cuộn mình trong góc kho hàng, len lén đưa mắt nhìn cái đồng hồ đeo tay Thụy Sĩ của nàng.

Đồng hồ lại đã ngừng chạy, ngừng ở mười giờ mười.

Bây giờ là mấy giờ?

Lộ Ti muốn hỏi, lại không dám hỏi.

Máu trên mặt nàng tuy đã khô, nhưng mắt trái lại sưng húp không mở lên nổi, sống mũi cũng tựa hồ bị lệch.

Chỉ cần hạ mắt nhìn xuống, nàng có thể nhìn thấy miệng của mình, cái miệng anh đào nho nhỏ hiện tại đã sưng vù lên.

Nhưng cái nàng quan tâm nhất vẫn là mặt mình, nàng không biết mặt mình đã bị đánh thành ra sao rồi.

Nàng cả nghĩ tới cũng không dám nghĩ.

Hắc Báo vẫn bất động ngồi đó, trên khuôn mặt đen bóng âm trầm vẫn không có chút biểu tình.

"Người muốn làm gì? Người thật ra muốn làm gì ta?"

Lộ Ti đương nhiên không dám hỏi.

Nàng hy vọng phụ thân nàng và người bằng hữu rất có lực lượng kia có thể tìm đến đây để cứu nàng ra.

Bọn họ hiện tại sao còn chưa đến?

"Hiện tại nhất định đã gần sáng rồi".

Trong cảm giác của Lộ Ti, mỗi một giây đồng hồ chừng như dài bằng một giờ.

Nàng không tự chủ được, lại len lén nhìn cái đồng hồ đã ngừng chạy của mình.

"Bây giờ còn chưa đến mười hai giờ". Hắc Báo chợt thốt.

Còn chưa đến mười hai giờ? Thời gian sao lại đi chậm như vậy?

Từ đổ tường đèn lửa huy hoàng, đến kho hàng âm trầm ảm thấp này, đơn giản giống như từ thiên đường bị dày xuống địa ngục vậy.

Lộ Ti không dám tin đây là sự thật, chỉ hy vọng đây bất quá là một trường ác mộng.

Nhưng trường ác mộng này đến lúc nào mới có thể tỉnh dậy? Nàng nhin không được len lén thở dài.

"Người yên tâm". Hắc Báo lại cười cười, cười rất kỳ quái: "Sẽ mau chóng có người đến cứu người".

Lộ Ti không dám tin.

"Bọn chúng tuy tìm không được ta, lại có thể tìm chiếc xe hơi kia". Hắc Báo điềm điềm thốt: "Chiếc xe hơi đang dừng bên ngoài".

Lộ Ti chung quy nhin không được hỏi: "Người... người lẽ nào cố ý muốn bọn họ tìm đến đây?".

Hắc Báo cười lạnh.

"Người lẽ nào muốn dùng ta để uy hiếp bọn họ?".

Hắc Báo vẫn đang cười lạnh.

Trong ánh mắt của Lộ Ti chợt ngập tràn niềm hy vọng: "Chỉ cần người chịu thả ta, vô luận người muốn bao nhiêu tiền, phụ thân ta nhất định sẽ trả".

Hắc Báo nhìn nàng, lạnh lùng thốt: "Người cảm thấy người đáng giá bao nhiêu?".

"...". Lộ Ti không nói được.

Trên thế gian này có ai có thể thật sự liệu được giá trị của mình.

"Theo ta thấy, người chỉ bất quá là một con chó cái không đáng một xu". Hắc Báo cười lạnh: "Ta nếu là cha người, cả một đồng cũng không trả".

"Ta cũng có tiền, ta có thể dẫn người đi lấy, có thể đưa hết cho người".

"Người có bao nhiêu?".

"Có hơn một vạn, là tiền ta để giành riêng".

"Không phải là tiền người ta cho người khi đi của người?".

Lộ Ti thật không nhin được, lớn tiếng: "Ta nếu không cao hứng, người ta cho dù có cho ta mười vạn, cũng đừng mong động tới một ngón tay của ta".

Hắc Báo đột nhiên cười lớn, cười đến mức cơ hồ gần điên khùng.

Lộ Ti thất kinh nhìn hấn, nàng phát hiện nam nhân này nhất định đã từng chịu kích thích rất lớn.

Hạng nam nhân chuyện gì cũng làm được này cũng không khác gì những nữ nhân đã chịu kích thích rất sâu xa.

Bọn họ thông thường đều vô phương khống chế được mình.

Thân người Lộ Ti không khỏi mất tự chủ co rục lại.

Tiếng cười của Hắc Báo chợt ngưng bật, đột nhiên nhảy bật dậy, một tay nắm đầu tóc nàng, quát hỏi: "Ai ở bên ngoài đó?".

Kỳ thật bên ngoài tịnh không có tiếng động gì.

Xe đã tắt máy từ tuốt đằng xa, lúc mọi người bước tới cước bộ rất nhẹ.

Bọn chúng đã nhìn thấy chiếc xe ngừng trong con hẻm tối này, cho nên đặc biệt đề phòng.

Nhưng Hắc Báo lại tựa có giác quan thứ sáu như dã thú, bọn chúng còn chưa đến ngoài cửa, đã bị phát giác.

"Tiểu tử này tai tốt thật". Trương đại soái cười lạnh: "Nhưng một khi hấn ở trong đó, vô luận là tai hấn tốt tới cỡ nào, ta cũng sẽ cắt xuống, cả cái đầu hấn cũng cắt xuống".

"Đây có phải là một cái bẫy". Có người bên cạnh nói: "Nói không chừng Kim nhị gia đã mai phục người bên trong".

Lời nói đó còn chưa dứt, Trương đại soái đã thóa mạ một hơi: "Con mẹ nó, bà nội người, người nghĩ lão tử ta là một kẻ ngu đại sao".

"Đại soái đã điều tra từ sớm, người đắc lực của Kim nhị gia đều ở nguyên tại chỗ không có động, cho dù có vài cái lưới quèn ở đây cũng không ra gì". Có người giải thích.

"Nhưng Hắc Báo lại là thân tín của Kim nhị gia, đại soái nếu đụng tới hắn, Kim nhị gia khó lòng tránh khỏi nổi nóng".

Người đó tên là Trương Cần, không những là thân thích của Trương đại soái, hơn nữa từ lúc có "Lão Bát Cổ đảng" đã theo Trương đại soái.

Gã trên mặt bị phun một cục đàm, cả chùi cũng không chùi, vẫn không nhịn được phải nói lời nói đang nghĩ trong lòng ra.

Chỉ cần có một câu nói của Trương đại soái, cho dù có cắt đầu gã xuống, gã cũng không nhú mảy.

Thứ người đó trong "xã hội thượng lưu" ít khi thấy, nhưng trong giang hồ lại không ít.

"Con mẹ nó, lão tử của người sợ ai chứ?". Trương đại soái tuy đang lớn tiếng thóa mạ, trong lòng lại rất thích người đó.

Người lão ta chửi càng hung, thường thường là người lão ta càng thích.

"Đại soái kỳ thật đã muốn đụng tới Kim nhị gia từ sớm, hiện tại chính là cơ hội tốt". Bên cạnh lại có người giải thích nho nhỏ: "Chỉ cần Hắc Báo chết đi, Kim nhị gia coi như đứt một cánh tay, ông ta nếu có thể nhẫn nhịn thì còn được, nếu không nhẫn nhịn được, khà khà --- đại soái e rằng sẽ lập tức cho ông ta biết phải trái".

Trương Cần không nói gì nữa, gã chung quy đã minh bạch.

Gã vốn cảm thấy kỳ quái, Trương đại soái sao lại vì con gái của Mai luật sư mà nổi giận phùng phùng như vậy.

Bây giờ gã mới hiểu rõ, Trương đại soái chỉ bất quá mượn cớ để phát huy, quăng đá dò đường.

Trương Cần không nhịn được thở dài trong lòng, những góc cạnh chiến lược trong giang hồ, gã thật không hiểu gì mấy.

Gã đã hạ quyết định, chỉ cần Trương đại soái làm xong chuyện này, gã sẽ về nhà nhai cơm ngùi.

"Hắc Báo, người nghe đây, chỉ cần người thả con gái ta ra, bọn ta chuyện gì cũng có thể đàm phán được". Mai Lễ Tư lo cho con gái, chung quy nhịn không được kêu lớn.

Qua một lúc, trong kho hàng truyền ra thanh âm của Hắc Báo: "Trước hết bàn điều kiện rồi mới thả người".

"Điều kiện gì?".

"Điều kiện này nhất định phải để chính Trương tam gia đến đàm phán, lão có thể dẫn hai người vào, chỉ cho phép hai người, không được nhiều hơn".

"Con mẹ nó, lão tử có bao giờ chịu đàm phán điều kiện với người ta". Trương đại soái lại mở miệng chửi.

"Không bàn điều kiện thì ta giết thị!". Thanh âm của Hắc Báo vừa lạnh vừa cứng.

Mai Lễ Tư mắt đỏ ngầu, nắm tay Trương đại soái: "Tôi chỉ có một đứa con gái, tôi luôn luôn là bằng hữu của ông, ông cứu được nó, sau này tôi chuyện gì cũng có thể làm cho ông".

Trương đại soái chung quy dậm chân: "Được, ta nghe người, Cao lão đệ, người theo ta đi".

Mai Lễ Tư nói xen: "Còn tôi nữa".

"Người không cần". Cao Đăng lạnh lùng: "Người vào lại thành gánh nặng".

Mai Lễ Tư muốn trừng mắt, lại cúi đầu xuống.

Một người lúc đang cầu xin người ta, vô luận chịu đựng cái gì cũng đành phải nhận.

Hai người Nhật Bản đột nhiên cùng tiến tới một bước, vô vô ngữ.

Bọn chúng tuy nghe hiểu tiếng Trung Quốc chút ít, lại không thể nói.

Hai người một người tên là Dã Thôn, một người tên là Hoang Mộc.

Trương đại soái chọn Hoang Mộc.

Cao Đăng lại lắc đầu: "Gã tuy là cao thủ Nhu đạo, tới lúc lại vị tất chịu bán mạng cho ông".

"Người chọn ai?".

Cao Đăng quay đầu lại, nhìn Trương Cần: "Trong số những người ở đây chỉ có gã đối với ông là trung thực nhất".

Trương Cần trong mắt không khỏi lộ xuất vẻ cảm kích, hữu thủ nắm cây búa giắt bên hông.

Trương đại soái đột nhiên cười lớn, vỗ vỗ vai Cao Đăng: "Không tưởng được người không những giỏi bắn súng, nhìn người cũng rất chuẩn".

* * * * *

Cửa kho hàng tịnh không có cài then.

Trương Cần vừa đẩy nhẹ, cửa "cạch" một tiếng mở ra.

Bên trong âm sâm mờ ảo, chỉ có thể nhìn thấy một đồng thùng gỗ không ngổn ngang.

Trương Cần hữu thủ nắm chặt búa, tả thủ cầm đèn pin.

Nhưng gã không bật đèn pin lên, gã sợ đèn pin sáng lên, Hắc Báo không chịu hiện thân.

Vô luận thế nào, gã cũng là một kẻ lão luyện giang hồ.

"Hắc Báo". Hỏa khí của Trương đại soái lại sắp phát tác: "Người cả mặt mũi cũng không dám lộ ra, còn đòi bàn điều kiện gì với lão tử".

Câu nói đó vừa nói xong, trong bóng tối lại vang lên thanh âm lạnh như băng của Hắc Báo.

"Ta luôn luôn ở đây, người tại sao không ngẩng đầu lên mà nhìn!".

Thanh âm từ bên trên truyền xuống.

Trương đại soái vừa ngược đầu, quả nhiên lập tức nhìn thấy Hắc Báo đứng trên một dãy thùng gỗ.

Ánh sáng đèn pin cũng sáng lên.

Ánh sáng tịnh không chiếu ngay Hắc Báo, lại chiếu lên mình một nữ nhân lỏa lồ.

Thân thể nàng trơn mịn, nhìn dưới ánh đèn, càng làm cho tim người ta đập nhanh.

Tim Trương Cần đang đập thình thịch, không khỏi mất tự chủ tắt đèn.

Gã không ngờ lại là một người đàn ông.

"Lăn xuống đây". Trương đại soái giận dữ quát: "Lão tử không thích người ta đứng trên đầu lão tử mà bàn điều kiện với lão tử".

"Lời ta muốn nói phải nói ở đây". Hắc Báo lạnh lùng: "Người có thể không nghe".

"Người mau nói đi, có muốn đánh rắm thì mau mau lên". Trương đại soái không ngờ lại nhin.

"Người bị gạt rồi". Hắc Báo cười lạnh.

"Bị gạt? Bị gạt cái gì?".

"Người nghĩ chuyện này thật là tự mình ta làm sao?".

"Không phải?".

"Kim nhị gia kêu ta dụ người đến đây, hơn nữa đã tính đúng là người nhất định sẽ đến".

Trương đại soái lần này không ngờ không xen lời, để cho hắn nói tiếp.

"Người tự mình tới đây, nhất định sẽ kéo hết hảo thủ của người tới". Thanh âm của Hắc Báo rất lãnh tĩnh:

"Kim nhị gia liền có thể đập đổ hang ổ của người, khiến cho người không có nhà để về, khiến cho người không còn đường để đi".

Trương đại soái nhíu cặp lông mày dày cộm: "Con mẹ nó, bà nội ngươi có phải muốn khiêu khích tám huynh đệ lão tử?".

"Những lời đó ngươi vốn bắt tất phải nói với lão tử". Trương đại soái nhin không được lại nói.

"Ta nói với ngươi chỉ là vì ta cũng đã bị gạt".

"Ngươi bị gạt cái gì?".

"Ông ta vốn đáp ứng chỉ viện cho ta, nhưng hiện tại ta lại một mình bị khốn ở đây". Mặt hắn đang trong bóng tối, căn bản không thể nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn, nhưng trong đôi mắt sáng ngời đích xác có mang theo một vẻ phẫn nộ và thống khổ bị lừa gạt.

Trương đại soái chăm chăm nhìn hắn, hiển nhiên vẫn không tin mấy.

"Ta ngồi trong chiếc xe kia cũng là để dẫn dụ các ngươi rượt tới đây".

"Đó cũng là chủ ý của Kim lão nhị?".

Hắc Báo gật gật đầu: "Ta biết các ngươi sẽ đến, tại sao lại phải đợi ở đây?".

"Con người đó tuy có hơi ngu xuẩn, lại tuyệt không phải là gốc tử". Cao Đăng chợt thốt.

"Trên thế gian này tịnh không có gốc tử thật sự". Hắc Báo cười lạnh nói: "Ta đợi ở đây chỉ là vì ta tin Kim nhị gia tuyệt không thể bán đứng ta".

"Lão tiểu tử đó có lúc cả tổ tông của lão ta cũng có thể bán đứng". Trương đại soái chừng như đột nhiên biến thành một phe với Hắc Báo.

"Mình vì người ta mà bán mạng, lại bị người ta bán đứng, thứ tư vị đó thật không chịu được".

Câu nói đó của Hắc Báo, Trương đại soái tịnh không nghe.

Lão đang phân phó vào tai Trương Cần: "Kêu Hoang Mộc dẫn mười tám người quay về".

"Còn ở đây?".

"Ở đây có một Cao Đăng là có thể hơn mười người rồi".

Hắc Báo còn nói tiếp: "Không cần biết ông ta họ Kim cũng được, không phải họ Kim cũng được, một khi ông ta lừa gạt ta, là phải trả một giá đắt".

Trương đại soái tới giờ mới hỏi: "Ngươi muốn báo thù?".

"Chỉ cần ngươi cho ta cơ hội, để ta đi!".

Trương đại soái trầm ngâm: "Ta không những có thể cho ngươi cơ hội, còn có thể cho ngươi năm vạn".

Lúc bàn thứ chuyện này, những lời nói mắng người của lão đột nhiên toàn bộ không nghe thấy nữa, thần tình cũng biến thành nghiêm túc phi thường: "Chỉ cần ngươi thật sự chịu đi làm thịt Kim lão nhị cho ta, ngươi yêu cầu điều kiện gì, ta có thể đáp ứng toàn bộ".

"Ngươi chịu thả tôi đi?".

"Đương nhiên". Trương đại soái đáp: "Nhưng ngươi cũng nên thả nữ nhân kia".

"Ông chịu giao cho ta một chiếc xe?".

"Được".

Ánh mắt của Hắc Báo sáng lên: "Một lời không đổi?".

"Chỉ một lời".

"Được, ngươi lui lại ba bước, để ta xuống". Người Hắc Báo đã bắt đầu động, chùm chìa khóa trong tay lập tức leng keng.

Trương đại soái lập tức thoái lùi ba bước, lại thừa cơ kề sát tai Cao Đăng nói nhỏ:

”Trước giết nữ nhân, rồi giết Hắc Báo!”.

* * * * *

Mười hai giờ một phút.

Ở khu nhà cao cấp sau lưng đường Hà Phi, có một căn nhà kiểu ngoại quốc ba tầng diện tích rất rộng.

Đồng hồ quả lắc treo tường mới gõ mười hai tiếng, chợt có sáu chiếc xe phóng ào tới, dừng ngoài cửa.

Người bấm chuông là lão Lưu tài xế của Kim nhị gia.

Mặt lão Lưu thì ai ở trong Trương Công Quán đều nhận ra.

Trương Công Quán vốn canh gác sâm nghiêm, cánh cửa lớn bằng sắt lập tức mở ra.

Kim nhị gia chấp tay sau lưng, từ từ xuống xe: ”Tam gia của các người đâu?”.

”Tam gia không phải theo nhị gia đến nhà Điền bát gia uống rượu sao?”. Tên Trần Đại mặt đỏ mở cửa cảm thấy rất kỳ quái.

Trần Đại mặt đỏ cũng là thủ hạ lão thành của Trương đại soái, một búa của gã đã chém chết không ít kẻ đối đầu với ”Lão Bát Cổ đảng”, nếu không phải vì quá nghiện rượu, cũng đâu phải chịu làm canh cửa.

Nếu không phải vì gã tuy hảo rượu, lại rất trung thành đáng tin, Trương đại soái cũng không sai gã làm người canh cửa cho hang ổ của lão.

Kim nhị gia rít một hơi thuốc xì-gà, từ từ phun khói: ”Ta đã chia tay với lão từ sớm, sao lão còn chưa về tới vậy?”.

Trần Đại mặt đỏ đương nhiên cũng không biết.

Gã đang tính mở miệng, bỗng cảm thấy đau điếng.

Trong tay Lưu tài xế rút ra một thanh đao, đã đâm vào giữa xương sườn thứ ba và thứ tư bên ngực phải.

Đó chính là nơi gần tim nhất.

Trần Đại mặt đỏ không phát ra được tới một tiếng rên, ngã gục xuống, sau khi gục xuống, khoé miệng mới bắt đầu ứa máu.

Mắt gã tịnh không nhắm lại, tròng mắt lồi ra, còn đang trợn trừng nhìn Kim nhị gia.

Kim nhị gia lại không nhìn hấn một lần, nhả khói thuốc, phát tay: ”Trước hết lên lầu ba vào phòng ngủ của dì hai kiểm hòm bảo hiểm, nếu có ai cản đường...”.

Ông ta không nói gì, chỉ làm một động tác.

Ý tứ của động tác đó là: ”Giết sạch không chừa!”.

* * * * *

”Trước giết nữ nhân, rồi giết Hắc Báo!”.

Tay Cao Đăng đã đưa vào trong vạt áo lễ phục, đầu ngón tay đã đụng vào bóng súng.

Ngón tay y còn lạnh hơn cả súng.

Mãi cho đến giờ, y mới thật sự nhìn rõ con người của Trương đại soái.

Y không muốn làm bất cứ chuyện gì cho hạng người đó, nhưng ”hiệp ước” giữa bọn họ lại nhất định phải tuân thủ.

Tay súng cũng có quy củ của tay súng.

Hắc Báo ẵm Lộ Ti từ trên thùng cây nhảy xuống.

Lộ Ti đã ngất xỉu, cho nên lúc nàg chết tịnh không đau đớn.

"Pằng" một tiếng, đạn xuyên qua giữa trán nàng, lọt vào não nàng.

Súng của Cao Đăng tuyệt không bắn hụt.

Trương đại soái mắt lộ biểu tình thỏa mãn, tiền lão bỏ ra tịnh không oan uổng.

Lão nhìn thấy Hắc Báo tuyệt đối không có cách nào dùng người chết làm khiên che, súng của Cao Đăng bắn lần nữa, Hắc Báo tắt phải gục.

Nhưng tiếng súng tịnh không vang lên.

Vừa sau khi tiếng súng đầu tiên phát ra, chỉ nghe "đình" một tiếng, một chiếc chìa khóa đã chen vào họng súng của Cao Đăng, đạn bắn không ra.

Cơ hồ cũng cùng một sát na, người Hắc Báo đột nhiên phóng lên như một con báo, lướt ba trượng, bộc phát về phía Trương đại soái.

Giang sơn của Trương đại soái là dùng máu và mồ hôi để tạo thành.

Lão tịnh không phải là người phản ứng trì độn, biết bao nhiêu năm nay sống một cuộc sống xa hoa an lành, hiển nhiên đã khiến cho bắp thịt của lão dần dần lỏng mềm.

Nhưng động tác của lão vẫn rất nhanh.

Thân người Hắc Báo vừa xông qua, lão đã xoay mình xông ra, một mặt thò tay rút súng.

Nhưng súng của lão đã giao cho Mai Lễ Tư trong đồ trường, hiện tại còn đang nằm trên cái bàn trong đồ trường.

Tay của lão trống không, lòng bàn tay ướt mồ hôi lạnh.

Lúc đó, lão chỉ có thể cảm thấy tiếng gió phát ra khi thân người Hắc Báo vụt ủa sang.

Lão đột nhiên phát giác hành động của mình không còn thần tốc như năm xưa, nhện không được quất lên một tiếng: "Dã Thôn...".

Bên ngoài quả nhiên có người liều mạng xông vào, nhưng lại không phải là Dã Thôn.

Lưỡi búa sắc bén nhoáng hàn quang, chém thẳng tới Hắc Báo, người liều mạng quả nhiên vẫn là Trương Cần.

Búa của gã nhắm ngay đầu gối Hắc Báo.

Hắc Báo chợt lảng không hét lớn, thân người xoay một vòng.

Giữa tiếng quát, Trương Cần chỉ nhìn thấy chân Hắc Báo đột nhiên đá ngược ra sau, một quyền đầu như thiết chùy đập lên mũi gã.

Gã thậm chí có thể cảm thấy sự đau đớn khôn cùng hi sống mũi gã gãy đôi, có thể cảm thấy nước mắt hòa máu huyết chảy ra.

Nhưng cả cũng không thể cảm thấy gì khác nữa.

Thân người Hắc Báo khi rơi xuống, chân đã đá lên yết hầu của gã.

Lúc gã quy xuống, trong tay còn nắm chặt cây búa của mình.

Đang khi ngất đi, gã phảng phất đã về đến nhà của gã, bà vợ gã cưới hồi còn thiếu niên đang đứng trước cửa nhà, nhấp một chén trà đắng, dõi mắt vọng nhìn trời chiều Tây thiên diễm lệ...

Gã vốn nên về từ sớm.

Có lẽ hạng người như gã căn bản không nên đến thứ đại đô thị này.

Cao Đăng nhìn súng trong tay, tựa hồ ngẩn ngơ.

Họng súng không ngờ đã toét ra, lực lượng của chiếc chìa khóa kia thật ghê gớm!

Hắc Báo đá quỵ Trương Cần, chột xoay mặt nhe hàm răng trắng như tuyết cười với y: "Ta thiếu người một lần, hiện tại đã hoàn trả lại cho người".

Cao Đăng lạnh lùng nhìn hắc.

"Ta chỉ có một chuyện muốn nói với người". Trên mặt y vẫn hoàn toàn không một chút biểu tình: "Một tay súng chân chính, trên mình tuyệt không thể chỉ mang theo một cây súng".

Tả thủ của y đột nhiên lại lòi ra một cây súng.

Hắc Báo phảng phất ngây người, nhưng người của hắc đã bay ra ngoài.

Tình huống bên ngoài đã hoàn toàn biến đổi.

Trương đại soái lúc xông ra, đã phát giác tình huống biến đổi.

Thêm vào tài xế, lão vốn còn có mười ba người ở lại bên ngoài.

Mười ba người đó toàn là những tay mặt rô đã trải qua vô số lần huyết chiến, đều từng bán mạng cho lão.

Người lão dẫn theo bên mình, vốn là đám bộ thuộc trung thành nhất, tinh nhuệ nhất của lão.

Tuy đại bộ phận khế ước, cổ phiếu và văn kiện bí mật của lão đều nằm trong cái hòm bảo hiểm do Đức quốc chế trên lầu ba của lão, nhưng cái mạng của lão dĩ nhiên còn quan trọng hơn hết.

Nhưng lúc lão chạy ra ngoài, trên khoảnh đất trống bên ngoài không ngờ lại có thể hai chục người.

Hai chục người mặc áo chên đen, đeo khăn che mặt đen.

Trên tay bọn họ đều có cầm đao.

Không phải là đao nhỏ mà xã hội đen ở đây thường dùng, mà là quỹ đầu đại đao mà quân biên phòng vùng tây bắc sử dụng.

Trên cán đao còn quấn vải màu huyết hồng.

Trương đại soái vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ.

Hai chục tay đại đao kia đã bao vây hết người của lão.

"Các người là ai? Đến đây làm gì?". Sự kinh hãi của lão hiển nhiên rất khủng bố, cho nên thanh âm của lão đã hơi run.

Không ai hồi đáp lại lão.

Lời nói của lão hiện tại đã không còn giá trị nữa, hà huống câu nói đó căn bản không đáng để hồi đáp.

Sau đó lão nghe Hắc Báo cười lạnh bên mình: "Hiện tại người có phải còn muốn đàm phán điều kiện với ta không?".

Trương đại soái quay phắt người lại, chăm chăm nhìn hắc: "Bọn chúng là người của người? Hay là Kim lão nhị phái tới?".

"Điểm đó người bắt tất phải biết". Hắc Báo dựa lưng vào tường, hắc còn chưa muốn ăn một viên đạn vào lưng.

"Vô luận bọn họ là người của ai, đều có thể giết chết người!".

Trương đại soái hít một hơi dài, cười lạnh: "Muốn giết ta sợ rằng không dễ".

"Người muốn thử không?". Thanh âm của Hắc Báo lãnh khốc tràn đầy tự tin.

"Người muốn điều kiện gì mới chịu để ta đi?". Trương đại soái mau chóng hạ quyết tâm.

Lão vốn là người rất quyết đoán.

"Chỉ có một điều kiện".

"Người nói đi".

”Quỳ trước mặt ta khấn ba lạy”.

Sắc mặt Trương đại soái biến hẳn, đột nhiên quát lên: ”Dã Thôn”.

Người Nhật Bản đó tuy cũng có hơi sợ, nhưng tinh thần võ sĩ đạo Nhật Bản đã thâm căn cố đế tron tâm gã.

Gã lập tức nhắm hướng Hắc Báo lao tới.

Hắc Báo cười lên.

Hàm răng trắng như tuyết của hắn nhìn giống như dã thú ăn thịt người, gã vẩy vẩy ta, bước lên ba bước.

”Đến đây, ta đã sớm muốn lãnh giáo coi tài nghệ của người Nhật Bản các ngươi thật ra tới cỡ nào”.

Hắn vừa vẩy tay, người Nhật Bản kia chợt nắm lấy cổ tay hắn, người hắn bỗng bị nhấc lên.

Cao Đăng đứng trong bóng tối.

Y nhìn Mai Lễ Tư tiến vào, ôm lấy thi thể con gái, lặng lẽ rơi lệ.

Người Pháp cũng là người.

Máu dĩ nhiên là đặc hơn nước.

Cao Đăng lại xoay mặt đi, xem tình huống bên ngoài, y tẩu xảo nhìn thấy Hắc Báo bị nhấc lên.

Đầu Hắc Báo xem ra sắp bị quăng đập lên nóc kho hàng.

Người Nhật Bản nhìn hắn, trên mặt không khỏi lộ nụ cười đắc ý.

Ai biết được chân Hắc Báo bỗng búng trên nóc nhà, thân người lẳng không hạ xuống.

Không ai có thể hình dung ra sự hung mãnh và tốc độ của động tác của hắn.

Nụ cười trên mặt Dã Thôn đột nhiên đông đặc lại, cơ hồ không thể tin vào mắt mình.

Nhưng gã không thể không tin.

Ngay lúc đó, người Hắc Báo đã bộc phát qua như một con báo, cùi chỏ trái uốn dẹt, hữu quyền khép cong.

Dã Thôn tuy thất kinh, nhưng một cao thủ Nhu đạo như gã, công phu tịnh dưỡng tuyệt không phải là thường.

Gã vừa liếc là nhìn ra thứ đối phương dùng chính là ”Không Thủ Đạo” biến hóa trong ”Đường Thủ”.

Lúc gã ở Nhật Bản, đã có giao thủ với vô số cao thủ ”Không Thủ Đạo”. Chiêu thức Không Thủ Đạo gã tịnh không lạ gì.

Gã đã chuẩn bị cách đối phó.

Ai biết được Hắc Báo vừa xuất thủ, chiêu thức không ngờ lại biến đổi.

Quyền vào cùi chỏ của hắn đều không dùng tới, không ngờ lại rùn người xuống, quét một chân ra.

Hai cao thủ luyện Đàm Cước thủ hạ của Trương đại soái đều nhận ra cái hắn sử xuất chính là Đàm Cước của bắc phái chính tông.

Chiêu thức Đàm Cước vốn hoàn toàn tương phản với Không Thủ Đạo.

Biến hóa đó thật quá lớn, thật quá đột ngột.

Nhưng phản ứng của Dã Thôn cũng không chậm, hét lớn một tiếng, người gã phóng lên không.

Ai biết được một cước của Hắc Báo còn có biến hóa.

Hữu cước của hắn vừa quét ra, chân trái cong vòng chợt lại búng lên.

Quyền đầu của hắn thành linh đập lên sống mũi Dã Thôn.

Dã Thôn không ngờ không có sống mũi.

Cái mũi đó không ngờ lại mềm xèo, giống như một cục thịt mềm nhũn --- Sống mũi của gã đã sớm dùng thủ thuật cắt đi.

Hắc Báo đã đánh gãy không biết bao nhiêu là sống mũi của người ta, lại chưa từng đánh phải cái mũi như vậy.

Hắn ngây người, cổ tay lại bị Dã Thôn chộp lấy.

Lần này Dã Thôn không còn bị lừa nữa, tịnh không nhắc hắn lên quãng đi, kéo kẹp tay hắn dưới nách, muốn bẻ gãy cánh tay đó!

Thân người Hắc Báo bị xoay ngã, bàn tay kia vô phương sử xuất.

Trong mắt Trương đại soái lại phát sáng.

Chỉ nghe một tiếng rống diên cuồng, một người bay ra, nặng nề rớt trên mặt đất.

Lúc người đó gục xuống, máu tươi từ mắt, mũi, tai và miệng đồng thời chảy ra.

Người đó tịnh không phải là Hắc Báo, mà là Dã Thôn.

Gã quên Hắc Báo còn có song cước, không ngờ không tưởng được Hắc Báo dưới tình huống đó còn có lực lượng để đá ra một cước.

Gã vốn đã bầu lấy mạch máu và khớp xương của người đó, lực lượng toàn thân Hắc Báo vốn đáng lẽ đã hoàn toàn bị chế ngự.

Ai biết được người đó không ngờ lại là siêu nhân mà Dã Thôn vô phương tưởng tượng được.

Hắn không ngờ có thể vào giây phút phi thường đó, phát huy ra lực lượng đáng sợ nhất của hắn!

Nhìn thi thể của Dã Thôn mềm như bún, trong mắt mọi người đều không khỏi lộ ra vẻ khiếp hãi.

Con người đó vốn là sắt thép đúc thành, nhưng khi ngã quy, lại giống như một cái túi rỗng.

Hắc Báo lại vẫn đứng thẳng như ngọn tiêu thương, lạnh lùng thốt: "Nghe nói ở đây còn có cao thủ "Lục Hợp Bát Pháp" nam phái và "Đàm Cước" bắc phái, còn có ai muốn lên thử không?".

Không ai dám động.

Hắc Báo chợt phát hiện ánh mắt của mọi người đều đang nhìn về phía cửa kho hàng, trong mắt Trương đại soái bỗng tràn đầy hy vọng.

Thần người hắn lập tức lăng không phóng lên, đột nhiên rơi xuống bên cạnh Trương đại soái, nhanh như chớp bầu lấy cánh tay Trương đại soái.

Hắn phát hiện ở đây chỉ có Trương đại soái mới có thể ngăn chặn được súng của Cao Đăng.

Trong tay Cao Đăng tịnh không có súng.

Y đang chậm chậm đi ra khỏi kho hàng, áo dạ lễ trên mình xem ra vẫn còn thẳng thớm, áo trong cũng vẫn còn trắng tinh.

Nhìn thần thái của y, phảng phất đang đi giữa dạ tiệc tiếng nhạc du dương, mỹ nữ tràn ngập.

Y chừng như căn bản không biết ở đây đã thành chiến trường, chừng như căn bản không biết ở đây có mấy chục chức nghiệp sát thủ huấn luyện lâu năm lúc nào cũng chuẩn bị liều mạng.

Hắc Báo lại cười.

Hắn tán thưởng con người đó, tán thưởng sự lãnh tĩnh và trấn định của con người đó.

Điểm này hắn tịnh không muốn che giấu.

Cao Đăng từ từ đi đến bên hắn, thanh âm cũng trấn định như thường: "Hiện tại ta có thể đi chứ?".

Hắc Báo mỉm cười: "Trên đường đằng trước có bùn sinh, ta chỉ hy vọng người đi cẩn thận, đừng để vấy lên giày người".

Khoé miệng Cao Đăng phảng phất cũng lộ một nụ cười: "Ta đi đường luôn luôn rất cẩn thận".

"Vậy thì tốt".

"Sau này ta có thể sẽ đi gặp người".

"Lúc nào cũng hoan nghênh".

"Nhưng hiện tại ta còn muốn dẫn một người đi".

Nụ cười của Hắc Báo hơi cứng đờ, mắt chăm chăm nhìn lên tay Cao Đăng, qua một hồi rất lâu mới từ từ hỏi một tiếng: "Ai?".

"Người nên biết là ai". Cao Đăng nhìn Trương đại soái, mặt Trương đại soái khấn trương đến mức đầm mồ hôi, lập tức lại có sinh khí.

Hắc Báo trầm ngâm: "Người đến giết người, hay là đến cứu người?".

"Người ta muốn giết vốn là người".

"Ồ".

"Nhưng hiện tại người còn sống, cho nên...".

"Cho nên làm sao?". Hắc Báo hỏi truy.

"Cho nên người thiếu nợ ta, ta lại thiếu nợ lão".

Mục quang của Hắc Báo cũng xoay sang người Trương đại soái: "Cho nên người muốn dẫn lão đi?".

"Phải".

Câu trả lời của Cao Đăng cũng giản đơn như vậy.

Hắc Báo lại nhe hàm răng dã thú của hắn ra: "Ta nghĩ có thể lão tuyệt không theo người đi".

"Tại sao?".

"Bởi vì ở đây còn có huynh đệ của lão, lão làm sao chịu bỏ rơi bọn chúng mà đi một mình?".

Cao Đăng đột nhiên cũng cười.

Y xem chừng cảm thấy câu nói của Hắc Báo rất kỳ diệu, trong nụ cười thậm chí để lộ vẻ tán thưởng.

Y tán thưởng Hắc Báo chính như Hắc Báo tán thưởng y.

Điểm đó y không muốn che đậy.

Y bỗng quay sang Trương đại soái: "Ông hiện tại có muốn đi không?".

Ánh mắt của mọi người đều đang nhìn Trương đại soái, Trương đại soái lại không nhìn những huynh đệ của lão, cả liếc cũng không liếc.

"Bà nội nó". Trương đại soái lại đeo cái mặt nạ của lão lên: "Ở đây không có đàn bà, cũng không có bài cử, lão tử sao lại không muốn đi?".

Hắc Báo đột nhiên cười lớn.

Hắn đã phát hiện trong mắt những người kia đều lộ nét thất vọng bi phẫn.

"Được!". Hắn cười lớn thốt: "Trương đại soái quả nhiên là hảo hán có nghĩa khí, đáng để làm bằng hữu".

"Người hiện tại mới minh bạch?". Cao Đăng cũng mỉm cười.

"Không phải hiện tại mới minh bạch, chỉ bất quá hiện tại mới chứng thực được".

Hắc Báo vẫn đang cười lớn.

"Bằng vào điểm này, ta nên để người dẫn lão đi".

Bởi vì hần phát giác, Trương đại soái cho dù có còn sống, nhưng lão trong lòng đám huynh đệ của lão thì lại đã chết.

Chết vĩnh viễn.

Bằng vào một điểm đó đã đủ rồi.

Điểm đó Trương đại soái cũng không phải là không biết, nhưng lão cũng có cách suy nghĩ của lão. Hiện tại tình thế mạnh yếu ra sao, lão cũng thấy rất rõ.

Hề rừng xanh còn giữ lại, không sợ không có củ đốt.

Lão thậm chí đã nghĩ đến lời giải thích với người ta sau này: "Ta đi lần đó, là vì ta phải nhẫn nhục phụ trọng, phải báo thù".

Trong những lời nói đó, lão đương nhiên vẫn phải thêm vào câu "bà nội nó".

Lời nói của lão già thô thiển tuyệt không thể có ai hoài nghi.

Hiện tại Hắc Báo đã buông tay lão.

Hiện tại không đi thì đợi tới chừng nào?

Trương đại soái phát vật áo, bước tám bước đi qua, mắt vẫn không dám liếc sang đám huynh đệ của lão.

Nhưng lão lại đang cười lớn: "Hiện tại còn sớm, bọn ta còn có thể đi đánh một bàn".

Cao Đăng lạnh lùng: "Chỉ cần ông còn chịu cố ý thua cho tôi, tôi luôn phụng bồi bất cứ lúc nào".

Trương đại soái cười khằng khặc, cười thật không dễ nhìn.

Lúc đó, lão bỗng nghe có người hét lên: "Đợi một chút!".

Một người từ trong bóng tối bước ra, lại là luật sư Pháp quốc, Mai Lễ Tư.

Trương đại soái nhíu mày.

Lẽ nào người Pháp kia cũng muốn theo? Hắc Báo có thể thả thêm một người không?

Không cần biết ra sao, Trương đại soái hiện tại không muốn có người gây thêm chuyện nữa, lão đã chuẩn bị không lý gì tới người bằng hữu Pháp từng hợp tác với lão.

Ánh mắt của người Pháp kia lại đang chăm chăm nhìn lão, trong mắt xem chừng giăng đầy những tia máu li ti.

"Ta có một câu muốn hỏi người".

Chỉ hỏi một câu, không phiền toái gì lắm.

Trương đại soái dừng chân, nhíu mày: "Hỏi gì?".

Sắc mặt Mai Lễ Tư tái nhợt, giận dữ quát: "Người sao lại kêu y giết con gái ta?".

"Bà nội người". Trương đại soái lại bắt đầu mở miệng mắng: "Ở đây đâu phải là pháp đình của bà nội người, người hỏi cung hử!".

Mai Lễ Tư trừng trừng nhìn lão, mắt càng đỏ phừng.

Trương đại soái xoay đầu chuẩn bị đi.

Chợt lại nghe Mai Lễ Tư quát lớn: "Ta còn có một câu muốn nói với người".

Trương đại soái nghiêng đầu, đang định chửi lớn, nhưng lại không chửi, bởi vì lão đã nhìn thấy cây súng trong tay Mai Lễ Tư.

Đó chính là cây súng hồi nãy lão giao cho người Pháp đó.

Mai Lễ Tư vốn đã đặt cây súng trên bàn, lúc đi lại len lén mang theo.

”Ta muốn nói với người”. Thanh âm Mai Lễ Tư đột nhiên cũng biến thành trấn định phi thường: ”Nghề bắn súng của ta quả thật cũng rất giỏi, hiện tại muốn tặng cho người cái lỗ đít thứ hai ngay trên mặt người”.

Mặt Trương đại soái méo mó.

Lão đã nhìn thấy cây súng của lão loé ánh hỏa quang, cũng nghe thấy một tiếng súng vang lên.

”Bà nội nó...”.

Câu nói đó lão còn chưa nói dứt lời, người của lão đã té quy xuống, trong cái lỗ đít mới lòi ra trên mặt, máu tươi phun trào ra.

Mai Lễ Tư nhìn lão ngã gục, đột nhiên cười lớn như điên cuồng.

Gã cười lớn, đưa súng vào miệng mình.

Tiếp đó, lại vang lên một tiếng súng.

Tiếng cười của gã lập tức ngưng bật.

Tiếng súng đó cũng là tiếng súng cuối cùng vang lên ở đó.

Hiện tại đã là mười hai giờ ba mươi chín phút.

5. Khói Lửa (2)

Ánh đèn vàng mờ, từ trên cửa sổ của kho hàng chiếu xiên xuống.

Lộ Ti cuộn mình trong góc kho hàng, len lén đưa mắt nhìn cái đồng hồ đeo tay Thụy Sĩ của nàng.

Đồng hồ lại đã ngừng chạy, ngừng ở mười giờ mười.

Bây giờ là mấy giờ?

Lộ Ti muốn hỏi, lại không dám hỏi.

Máu trên mặt nàng tuy đã khô, nhưng mắt trái lại sưng húp không mở lên nổi, sống mũi cũng tựa hồ bị lệch.

Chỉ cần hạ mắt nhìn xuống, nàng có thể nhìn thấy miệng của mình, cái miệng anh đào nho nhỏ hiện tại đã sưng vù lên.

Nhưng cái nàng quan tâm nhất vẫn là mặt mình, nàng không biết mặt mình đã bị đánh thành ra sao rồi.

Nàng cả nghĩ tới cũng không dám nghĩ.

Hắc Báo vẫn bất động ngồi đó, trên khuôn mặt đen bóng âm trầm vẫn không có chút biểu tình.

”Người muốn làm gì? Người thật ra muốn làm gì ta?”.

Lộ Ti đương nhiên không dám hỏi.

Nàng hy vọng phụ thân nàng và người bằng hữu rất có lực lượng kia có thể tìm đến đây để cứu nàng ra.

Bọn họ hiện tại sao còn chưa đến?

”Hiện tại nhất định đã gần sáng rồi”.

Trong cảm giác của Lộ Ti, mỗi một giây đồng hồ chừng như dài bằng một giờ.

Nàng không tự chủ được, lại len lén nhìn cái đồng hồ đã ngừng chạy của mình.

”Bây giờ còn chưa đến mười hai giờ”. Hắc Báo chợt thốt.

Còn chưa đến mười hai giờ? Thời gian sao lại đi chậm như vậy?

Từ đổ trường đèn lửa huy hoàng, đến kho hàng âm trầm ảm thấp này, đơn giản giống như từ thiên đường bị đầy xuống địa ngục vậy.

Lộ Ti không dám tin đây là sự thật, chỉ hy vọng đây bất quá là một trường ác mộng.

Nhưng trường ác mộng này đến lúc nào mới có thể tỉnh dậy? Nàng nhin không được len lén thở dài.

"Người yên tâm". Hắc Báo lại cười cười, cười rất kỳ quái: "Sẽ mau chóng có người đến cứu người".

Lộ Ti không dám tin.

"Bọn chúng tuy tìm không được ta, lại có thể tìm chiếc xe hơi kia". Hắc Báo điềm đạm thốt: "Chiếc xe hơi đang dừng bên ngoài".

Lộ Ti chung quy nhin không được hỏi: "Người... người lẽ nào cố ý muốn bọn họ tìm đến đây?".

Hắc Báo cười lạnh.

"Người lẽ nào muốn dùng ta để uy hiếp bọn họ?".

Hắc Báo vẫn đang cười lạnh.

Trong ánh mắt của Lộ Ti chợt ngập tràn niềm hy vọng: "Chỉ cần người chịu thả ta, vô luận người muốn bao nhiêu tiền, phụ thân ta nhất định sẽ trả".

Hắc Báo nhìn nàng, lạnh lùng thốt: "Người cảm thấy người đáng giá bao nhiêu?".

"...". Lộ Ti không nói được.

Trên thế gian này có ai có thể thật sự liệu được giá trị của mình.

"Theo ta thấy, người chỉ bất quá là một con chó cái không đáng một xu". Hắc Báo cười lạnh: "Ta nếu là cha người, cả một đồng cũng không trả".

"Ta cũng có tiền, ta có thể dẫn người đi lấy, có thể đưa hết cho người".

"Người có bao nhiêu?".

"Có hơn một vạn, là tiền ta để giành riêng".

"Không phải là tiền người ta cho người khi đi của người?".

Lộ Ti thật không nhin được, lớn tiếng: "Ta nếu không cao hứng, người ta cho dù có cho ta mười vạn, cũng đừng mong động tới một ngón tay của ta".

Hắc Báo đột nhiên cười lớn, cười đến mức cơ hồ gần điên khùng.

Lộ Ti thất kinh nhìn hắn, nàng phát hiện nam nhân này nhất định đã từng chịu kích thích rất lớn.

Hạng nam nhân chuyện gì cũng làm được này cũng không khác gì những nữ nhân đã chịu kích thích rất sâu xa.

Bọn họ thông thường đều vô phương khống chế được mình.

Thân người Lộ Ti không khỏi mất tự chủ co rục lại.

Tiếng cười của Hắc Báo chợt ngưng bật, đột nhiên nhảy bật dậy, một tay nắm đầu tóc nàng, quát hỏi: "Ai ở bên ngoài đó?".

Kỳ thật bên ngoài tịnh không có tiếng động gì.

Xe đã tắt máy từ tuốt đằng xa, lúc mọi người bước tới cước bộ rất nhẹ.

Bọn chúng đã nhìn thấy chiếc xe ngừng trong con hẻm tối này, cho nên đặc biệt đề phòng.

Nhưng Hắc Báo lại tựa có giác quan thứ sáu như dã thú, bọn chúng còn chưa đến ngoài cửa, đã bị phát giác.

"Tiểu tử này tai tốt thật". Trương đại soái cười lạnh: "Nhưng một khi hắn ở trong đó, vô luận là tai hắn tốt tới cỡ nào, ta cũng sẽ cắt xuống, cả cái đầu hắn cũng cắt xuống".

"Đây có phải là một cái bẫy". Có người bên cạnh nói: "Nói không chừng Kim nhị gia đã mai phục người bên trong".

Lời nói đó còn chưa dứt, Trương đại soái đã thóa mạ một hơi: "Con mẹ nó, bà nội ngươi, người nghĩ lão tử ta là một kẻ ngu đại sao".

"Đại soái đã điều tra từ sớm, người đắc lực của Kim nhị gia đều ở nguyên tại chỗ không có động, cho dù có vài cái lưới quèn ở đây cũng không ra gì". Có người giải thích.

"Nhưng Hắc Báo lại là thân tín của Kim nhị gia, đại soái nếu đụng tới hắn, Kim nhị gia khó lòng tránh khỏi nổi nóng".

Người đó tên là Trương Cần, không những là thân thích của Trương đại soái, hơn nữa từ lúc có "Lão Bát Cổ đảng" đã theo Trương đại soái.

Gã trên mặt bị phun một cục đàm, cả chùi cũng không chùi, vẫn không nhịn được phải nói lời nói đang nghĩ trong lòng ra.

Chỉ cần có một câu nói của Trương đại soái, cho dù có cắt đầu gã xuống, gã cũng không nhú mảy.

Thứ người đó trong "xã hội thượng lưu" ít khi thấy, nhưng trong giang hồ lại không ít.

"Con mẹ nó, lão tử của ngươi sợ ai chứ?". Trương đại soái tuy đang lớn tiếng thóa mạ, trong lòng lại rất thích người đó.

Người lão ta chửi càng hung, thường thường là người lão ta càng thích.

"Đại soái kỳ thật đã muốn đụng tới Kim nhị gia từ sớm, hiện tại chính là cơ hội tốt". Bên cạnh lại có người giải thích nho nhỏ: "Chỉ cần Hắc Báo chết đi, Kim nhị gia coi như đứt một cánh tay, ông ta nếu có thể nhẫn nhịn thì còn được, nếu không nhẫn được, khà khà --- đại soái e rằng sẽ lập tức cho ông ta biết phải trái".

Trương Cần không nói gì nữa, gã chung quy đã minh bạch.

Gã vốn cảm thấy kỳ quái, Trương đại soái sao lại vì con gái của Mai luật sư mà nổi giận phùng phùng như vậy.

Bây giờ gã mới hiểu rõ, Trương đại soái chỉ bất quá mượn cớ để phát huy, quăng đá dò đường.

Trương Cần không nhịn được thở dài trong lòng, những góc cạnh chiến lược trong giang hồ, gã thật không hiểu gì mấy.

Gã đã hạ quyết định, chỉ cần Trương đại soái làm xong chuyện này, gã sẽ về nhà nhai cơm nguội.

"Hắc Báo, ngươi nghe đây, chỉ cần ngươi thả con gái ta ra, bọn ta chuyện gì cũng có thể đàm phán được". Mai Lễ Tư lo cho con gái, chung quy nhịn không được kêu lớn.

Qua một lúc, trong kho hàng truyền ra thanh âm của Hắc Báo: "Trước hết bàn điều kiện rồi mới thả người".

"Điều kiện gì?".

"Điều kiện này nhất định phải để chính Trương tam gia đến đàm phán, lão có thể dẫn hai người vào, chỉ cho phép hai người, không được nhiều hơn".

"Con mẹ nó, lão tử có bao giờ chịu đàm phán điều kiện với người ta". Trương đại soái lại mở miệng chửi.

"Không bàn điều kiện thì ta giết thị!". Thanh âm của Hắc Báo vừa lạnh vừa cứng.

Mai Lễ Tư mất đồ ngẫu, nắm tay Trương đại soái: "Tôi chỉ có một đứa con gái, tôi luôn luôn là bằng hữu của ông, ông cứu được nó, sau này tôi chuyện gì cũng có thể làm cho ông".

Trương đại soái chung quy dậm chân: "Được, ta nghe ngươi, Cao lão đệ, ngươi theo ta đi".

Mai Lễ Tư nói xen: "Còn tôi nữa".

"Ngươi không cần". Cao Đẳng lạnh lùng: "Ngươi vào lại thành gánh nặng".

Mai Lễ Tư muốn trừng mắt, lại cúi đầu xuống.

Một người lúc đang cầu xin người ta, vô luận chịu đựng cái gì cũng đành phải nhận.

Hai người Nhật Bản đột nhiên cùng tiến tới một bước, vỗ vỗ ngực.

Bọn chúng tuy nghe hiểu tiếng Trung Quốc chút ít, lại không thể nói.

Hai người một người tên là Dã Thôn, một người tên là Hoang Mộc.

Trương đại soái chọn Hoang Mộc.

Cao Đăng lại lắc đầu: "Gã tuy là cao thủ Nhu đạo, tới lúc lại vị tất chịu bán mạng cho ông".

"Người chọn ai?"

Cao Đăng quay đầu lại, nhìn Trương Cần: "Trong số những người ở đây chỉ có gã đối với ông là trung thực nhất".

Trương Cần trong mắt không khỏi lộ xuất vẻ cảm kích, hữu thủ nắm cây búa giắt bên hông.

Trương đại soái đột nhiên cười lớn, vỗ vỗ vai Cao Đăng: "Không tưởng được người không những giỏi bắn súng, nhìn người cũng rất chuẩn".

* * * * *

Cửa kho hàng tịnh không có cài then.

Trương Cần vừa đẩy nhẹ, cửa "cạch" một tiếng mở ra.

Bên trong âm sâm mờ ảo, chỉ có thể nhìn thấy một đồng thùng gỗ không ngổn ngang.

Trương Cần hữu thủ nắm chặt búa, tả thủ cầm đèn pin.

Nhưng gã không bật đèn pin lên, gã sợ đèn pin sáng lên, Hắc Báo không chịu hiện thân.

Vô luận thế nào, gã cũng là một kẻ lão luyện giang hồ.

"Hắc Báo". Hỏa khí của Trương đại soái lại sắp phát tác: "Người cả mặt mũi cũng không dám lộ ra, còn đòi bàn điều kiện gì với lão tử".

Câu nói đó vừa nói xong, trong bóng tối lại vang lên thanh âm lạnh như băng của Hắc Báo.

"Ta luôn luôn ở đây, người tại sao không ngẩng đầu lên mà nhìn!"

Thanh âm từ bên trên truyền xuống.

Trương đại soái vừa ngược đầu, quả nhiên lập tức nhìn thấy Hắc Báo đứng trên một dây thùng gỗ.

Ánh sáng đèn pin cũng sáng lên.

Ánh sáng tịnh không chiếu ngay Hắc Báo, lại chiếu lên mình một nữ nhân lỏa lồ.

Thân thể nàng trơn mịn, nhìn dưới ánh đèn, càng làm cho tim người ta đập nhanh.

Tim Trương Cần đang đập thình thịch, không khỏi mất tự chủ tắt đèn.

Gã không ngờ lại là một người đàn ông hoàng.

"Lăn xuống đây". Trương đại soái giận dữ quát: "Lão tử không thích người ta đứng trên đầu lão tử mà bàn điều kiện với lão tử".

"Lời ta muốn nói phải nói ở đây". Hắc Báo lạnh lùng: "Người có thể không nghe".

"Người mau nói đi, có muốn đánh rắm thì mau mau lên". Trương đại soái không ngờ lại nhin.

"Người bị gạt rồi". Hắc Báo cười lạnh.

"Bị gạt? Bị gạt cái gì?"

"Người nghĩ chuyện này thật là tự mình ta làm sao?"

"Không phải?".

"Kim nhị gia kêu ta dụ người đến đây, hơn nữa đã tính đúng là người nhất định sẽ đến".

Trương đại soái lần này không ngờ không xen lời, để cho hắn nói tiếp.

"Người tự mình tới đây, nhất định sẽ kéo hết hảo thủ của người tới". Thanh âm của Hắc Báo rất lãnh tĩnh: "Kim nhị gia liền có thể đập đổ hang ổ của người, khiến cho người không có nhà để về, khiến cho người không còn đường để đi".

Trương đại soái nhíu cặp lông mày dày cộm: "Con mẹ nó, bà nội người có phải muốn khiêu khích tám huynh đệ lão tử?".

"Những lời đó người vốn bắt tất phải nói với lão tử". Trương đại soái nhin không được lại nói.

"Ta nói với người chỉ là vì ta cũng đã bị gạt".

"Người bị gạt cái gì?".

"Ông ta vốn đáp ứng chỉ viện cho ta, nhưng hiện tại ta lại một mình bị khốn ở đây". Mặt hắn đang trong bóng tối, căn bản không thể nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn, nhưng trong đôi mắt sáng ngời đích xác có mang theo một vẻ phẫn nộ và thống khổ bị lừa gạt.

Trương đại soái chăm chăm nhìn hắn, hiển nhiên vẫn không tin mấy.

"Ta ngồi trong chiếc xe kia cũng là để dẫn dụ các người rượt tới đây".

"Đó cũng là chủ ý của Kim lão nhị?".

Hắc Báo gật gật đầu: "Ta biết các người sẽ đến, tại sao lại phải đợi ở đây?".

"Con người đó tuy có hơi ngu xuẩn, lại tuyệt không phải là gốc tử". Cao Đăng chợt thốt.

"Trên thế gian này tịnh không có gốc tử thật sự". Hắc Báo cười lạnh nói: "Ta đợi ở đây chỉ là vì ta tin Kim nhị gia tuyệt không thể bán đứng ta".

"Lão tiểu tử đó có lúc cả tổ tông của lão ta cũng có thể bán đứng". Trương đại soái chừng như đột nhiên biến thành một phe với Hắc Báo.

"Mình vì người ta mà bán mạng, lại bị người ta bán đứng, thứ tư vị đó thật không chịu được".

Câu nói đó của Hắc Báo, Trương đại soái tịnh không nghe.

Lão đang phân phó vào tai Trương Cần: "Kêu Hoang Mộc dẫn mười tám người quay về".

"Còn ở đây?".

"Ở đây có một Cao Đăng là có thể hơn mười người rồi".

Hắc Báo còn nói tiếp: "Không cần biết ông ta họ Kim cũng được, không phải họ Kim cũng được, một khi ông ta lừa gạt ta, là phải trả một giá đắt".

Trương đại soái tới giờ mới hỏi: "Người muốn báo thù?".

"Chỉ cần người cho ta cơ hội, để ta đi!".

Trương đại soái trầm ngâm: "Ta không những có thể cho người cơ hội, còn có thể cho người năm vạn".

Lúc bàn thứ chuyện này, những lời nói mắng người của lão đột nhiên toàn bộ không nghe thấy nữa, thần tình cũng biến thành nghiêm túc phi thường: "Chỉ cần người thật sự chịu đi làm thịt Kim lão nhị cho ta, người yêu cầu điều kiện gì, ta có thể đáp ứng toàn bộ".

"Người chịu thả tôi đi?".

"Đương nhiên". Trương đại soái đáp: "Nhưng người cũng nên thả nữ nhân kia".

"Ông chịu giao cho ta một chiếc xe?".

”Được”.

Ánh mắt của Hắc Báo sáng lên: ”Một lời không đổi?”.

”Chỉ một lời”.

”Được, người lui lại ba bước, để ta xuống”. Người Hắc Báo đã bắt đầu động, chùm chìa khóa trong tay lập tức leng keng.

Trương đại soái lập tức thoái lui ba bước, lại thừa cơ kề sát tai Cao Đăng nói nhỏ:

”Trước giết nữ nhân, rồi giết Hắc Báo!”.

* * * * *

Mười hai giờ một phút.

Ở khu nhà cao cấp sau lưng đường Hà Phi, có một căn nhà kiểu ngoại quốc ba tầng diện tích rất rộng.

Đồng hồ quả lắc treo tường mới gõ mười hai tiếng, chợt có sáu chiếc xe phóng ào tới, dừng ngoài cửa.

Người bấm chuông là lão Lưu tài xế của Kim nhị gia.

Mặt lão Lưu thì ai ở trong Trương Công Quán đều nhận ra.

Trương Công Quán vốn canh gác sâm nghiêm, cánh cửa lớn bằng sắt lập tức mở ra.

Kim nhị gia chấp tay sau lưng, từ từ xuống xe: ”Tam gia của các người đâu?”.

”Tam gia không phải theo nhị gia đến nhà Điền bát gia uống rượu sao?”. Tên Trần Đại mặt đỏ mở cửa cảm thấy rất kỳ quái.

Trần Đại mặt đỏ cũng là thủ hạ lão thành của Trương đại soái, một búa của gã đã chém chết không ít kẻ đối đầu với ”Lão Bát Cổ đảng”, nếu không phải vì quá nghiện rượu, cũng đâu phải chịu làm canh cửa.

Nếu không phải vì gã tuy hảo rượu, lại rất trung thành đáng tin, Trương đại soái cũng không sai gã làm người canh cửa cho hang ổ của lão.

Kim nhị gia rít một hơi thuốc xì-gà, từ từ phun khói: ”Ta đã chia tay với lão từ sớm, sao lão còn chưa về tới vậy?”.

Trần Đại mặt đỏ đương nhiên cũng không biết.

Gã đang tính mở miệng, bỗng cảm thấy đau điếng.

Trong tay Lưu tài xế rút ra một thanh đao, đã đâm vào giữa xương sườn thứ ba và thứ tư bên ngực phải.

Đó chính là nơi gần tim nhất.

Trần Đại mặt đỏ không phát ra được tới một tiếng rên, ngã gục xuống, sau khi gục xuống, khoé miệng mới bắt đầu ứa máu.

Mắt gã tịnh không nhắm lại, tròng mắt lòi ra, còn đang trợn trừng nhìn Kim nhị gia.

Kim nhị gia lại không nhìn hắn một lần, nhả khói thuốc, phất tay: ”Trước hết lên lầu ba vào phòng ngủ của dì hai kiểm hòm bảo hiểm, nếu có ai cản đường...”.

Ông ta không nói gì, chỉ làm một động tác.

Ý tứ của động tác đó là: ”Giết sạch không chừa!”.

* * * * *

”Trước giết nữ nhân, rồi giết Hắc Báo!”.

Tay Cao Đăng đã đưa vào trong vạt áo lễ phục, đầu ngón tay đã đụng vào báng súng.

Ngón tay y còn lạnh hơn cả súng.

Mãi cho đến giờ, y mới thật sự nhìn rõ con người của Trương đại soái.

Y không muốn làm bất cứ chuyện gì cho hạng người đó, nhưng "hiệp ước" giữa bọn họ lại nhất định phải tuân thủ.

Tay súng cũng có quy củ của tay súng.

Hắc Báo ầm Lộ Ti từ trên thùng cây nhảy xuống.

Lộ Ti đã ngắt xỉu, cho nên lúc nàng chết tịnh không đau đớn.

"Pằng" một tiếng, đạn xuyên qua giữa trán nàng, lọt vào não nàng.

Súng của Cao Đăng tuyệt không bắn hụt.

Trương đại soái mắt lộ biểu tình thỏa mãn, tiền lão bỏ ra tịnh không oan uổng.

Lão nhìn thấy Hắc Báo tuyệt đối không có cách nào dùng người chết làm khiên che, súng của Cao Đăng bắn lần nữa, Hắc Báo tắt phải gục.

Nhưng tiếng súng tịnh không vang lên.

Vừa sau khi tiếng súng đầu tiên phát ra, chỉ nghe "đình" một tiếng, một chiếc chìa khóa đã chen vào hòng súng của Cao Đăng, đạn bắn không ra.

Cơ hồ cũng cùng một sát na, người Hắc Báo đột nhiên phóng lên như một con báo, lướt ba trượng, bộc phát về phía Trương đại soái.

Giang sơn của Trương đại soái là dùng máu và mồ hôi để tạo thành.

Lão tịnh không phải là người phản ứng trì độn, biết bao nhiêu năm nay sống một cuộc sống xa hoa an lành, hiển nhiên đã khiến cho bắp thịt của lão dần dần lỏng mềm.

Nhưng động tác của lão vẫn rất nhanh.

Thân người Hắc Báo vừa xông qua, lão đã xoay mình xông ra, một mặt thò tay rút súng.

Nhưng súng của lão đã giao cho Mai Lễ Tư trong đồ trường, hiện tại còn đang nằm trên cái bàn trong đồ trường.

Tay của lão trống không, lòng bàn tay ướt mồ hôi lạnh.

Lúc đó, lão chỉ có thể cảm thấy tiếng gió phát ra khi thân người Hắc Báo vụt ủa sang.

Lão đột nhiên phát giác hành động của mình không còn thần tốc như năm xưa, nhịn không được quát lên một tiếng: "Dã Thôn...".

Bên ngoài quả nhiên có người liều mạng xông vào, nhưng lại không phải là Dã Thôn.

Lưỡi búa sắc bén nhoáng hàn quang, chém thẳng tới Hắc Báo, người liều mạng quả nhiên vẫn là Trương Cần.

Búa của gã nhắm ngay đầu gối Hắc Báo.

Hắc Báo chợt lảng không hết lớn, thân người xoay một vòng.

Giữa tiếng quát, Trương Cần chỉ nhìn thấy chân Hắc Báo đột nhiên đá ngược ra sau, một quyền đầu như thiết chùy đập lên mũi gã.

Gã thậm chí có thể cảm thấy sự đau đớn khôn cùng hi sóng mũi gã gãy đôi, có thể cảm thấy nước mắt hòa máu huyết chảy ra.

Nhưng gã cũng không thể cảm thấy gì khác nữa.

Thân người Hắc Báo khi rơi xuống, chân đã đá lên yết hầu của gã.

Lúc gã quy xuống, trong tay còn nắm chặt cây búa của mình.

Đang khi ngắt đi, gã phảng phất đã về đến nhà của gã, bà vợ gã cười hồi còn thiếu niên đang đứng trước cửa nhà, nhấp một chén trà đắng, dõi mắt vọng nhìn trời chiều Tây thiên điểm lệ...

Gã vốn nên về từ sớm.

Có lẽ hạng người như gã căn bản không nên đến thứ đại đô thị này.

Cao Đăng nhìn súng trong tay, tựa hồ ngẩn ngơ.

Hạng súng không ngờ đã toét ra, lực lượng của chiếc chìa khóa kia thật ghê gớm!

Hắc Báo đá quỵ Trương Cần, chột xoay mặt nhe hàm răng trắng như tuyết cười với y: "Ta thiếu người một lần, hiện tại đã hoàn trả lại cho người".

Cao Đăng lạnh lùng nhìn hắn.

"Ta chỉ có một chuyện muốn nói với người". Trên mặt y vẫn hoàn toàn không một chút biểu tình: "Một tay súng chân chính, trên mình tuyệt không thể chỉ mang theo một cây súng".

Tả thủ của y đột nhiên lại lòi ra một cây súng.

Hắc Báo phảng phất ngây người, nhưng người của hắn đã bay ra ngoài.

Tình huống bên ngoài đã hoàn toàn biến đổi.

Trương đại soái lúc xông ra, đã phát giác tình huống biến đổi.

Thêm vào tài xế, lão vốn còn có mười ba người ở lại bên ngoài.

Mười ba người đó toàn là những tay mặt rô đã trải qua vô số lần huyết chiến, đều từng bán mạng cho lão.

Người lão dẫn theo bên mình, vốn là đám bộ thuộc trung thành nhất, tinh nhuệ nhất của lão.

Tuy đại bộ phận khế ước, cổ phiếu và văn kiện bí mật của lão đều nằm trong cái hòm bảo hiểm do Đức quốc chế trên lầu ba của lão, nhưng cái mạng của lão dĩ nhiên còn quan trọng hơn hết.

Nhưng lúc lão chạy ra ngoài, trên khoảnh đất trống bên ngoài không ngờ lại có thể hai chục người.

Hai chục người mặc áo chên đen, đeo khăn che mặt đen.

Trên tay bọn họ đều có cầm đao.

Không phải là đao nhỏ mà xã hội đen ở đây thường dùng, mà là quỹ đầu đại đao mà quân biên phòng vùng tây bắc sử dụng.

Trên cán đao còn quấn vải màu huyết hồng.

Trương đại soái vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ.

Hai chục tay đại đao kia đã bao vây hết người của lão.

"Các người là ai? Đến đây làm gì?". Sự kinh hãi của lão hiển nhiên rất khủng bố, cho nên thanh âm của lão đã hơi run.

Không ai hồi đáp lại lão.

Lời nói của lão hiện tại đã không còn giá trị nữa, hà huống câu nói đó căn bản không đáng để hồi đáp.

Sau đó lão nghe Hắc Báo cười lạnh bên mình: "Hiện tại người có phải còn muốn đàm phán điều kiện với ta không?".

Trương đại soái quay phắt người lại, chăm chăm nhìn hắn: "Bọn chúng là người của người? Hay là Kim lão nhị phái tới?".

"Điểm đó người bắt tất phải biết". Hắc Báo dựa lưng vào tường, hắn còn chưa muốn ăn một viên đạn vào lưng.

"Vô luận bọn họ là người của ai, đều có thể giết chết người!".

Trương đại soái hít một hơi dài, cười lạnh: "Muốn giết ta sợ rằng không dễ".

"Người muốn thử không?". Thanh âm của Hắc Báo lãnh khốc tràn đầy tự tin.

"Người muốn điều kiện gì mới chịu để ta đi?". Trương đại soái mau chóng hạ quyết tâm.

Lão vốn là người rất quyết đoán.

"Chỉ có một điều kiện".

"Người nói đi".

"Quỳ trước mặt ta khẩn ba lạy".

Sắc mặt Trương đại soái biến hẳn, đột nhiên quát lên: "Dã Thôn".

Người Nhật Bản đó tuy cũng có hơi sợ, nhưng tinh thần võ sĩ đạo Nhật Bản đã thâm căn cố đế tron tâm gã.

Gã lập tức nhắm hướng Hắc Báo lao tới.

Hắc Báo cười lên.

Hàm răng trắng như tuyết của hắn nhìn giống như dã thú ăn thịt người, gã vẩy vẩy ta, bước lên ba bước.

"Đến đây, ta đã sớm muốn lãnh giáo coi tài nghệ của người Nhật Bản các ngươi thật ra tới cỡ nào".

Hắn vừa vẩy tay, người Nhật Bản kia chợt nắm lấy cổ tay hắn, người hắn bỗng bị nhấc lên.

Cao Đăng đứng trong bóng tối.

Y nhìn Mai Lễ Tư tiến vào, ôm lấy thi thể con gái, lẳng lặng rơi lệ.

Người Pháp cũng là người.

Máu dĩ nhiên là đặc hơn nước.

Cao Đăng lại xoay mặt đi, xem tình huống bên ngoài, y tẩu xảo nhìn thấy Hắc Báo bị nhấc lên.

Đầu Hắc Báo xem ra sắp bị quăng đập lên nóc kho hàng.

Người Nhật Bản nhìn hắn, trên mặt không khỏi lộ nụ cười đắc ý.

Ai biết được chân Hắc Báo bỗng búng trên nóc nhà, thân người lẳng không hạ xuống.

Không ai có thể hình dung ra sự hung mãnh và tốc độ của động tác của hắn.

Nụ cười trên mặt Dã Thôn đột nhiên đông đặc lại, cơ hồ không thể tin vào mắt mình.

Nhưng gã không thể không tin.

Ngay lúc đó, người Hắc Báo đã bộc phát qua như một con báo, cùi chỏ trái uốn dẹt, hữu quyền khép cong.

Dã Thôn tuy thất kinh, nhưng một cao thủ Nhu đạo như gã, công phu tịnh dưỡng tuyệt không phải là thường.

Gã vừa liếc là nhìn ra thứ đối phương dùng chính là "Không Thủ Đạo" biến hóa trong "Đường Thủ".

Lúc gã ở Nhật Bản, đã có giao thủ với vô số cao thủ "Không Thủ Đạo". Chiêu thức Không Thủ Đạo gã tịnh không lạ gì.

Gã đã chuẩn bị cách đối phó.

Ai biết được Hắc Báo vừa xuất thủ, chiêu thức không ngờ lại biến đổi.

Quyền vào cùi chỏ của hắn đều không dùng tới, không ngờ lại rùn người xuống, quét một chân ra.

Hai cao thủ luyện Đàm Cước thủ hạ của Trương đại soái đều nhận ra cái hắn sử xuất chính là Đàm Cước của bắc phái chính tông.

Chiêu thức Đàm Cước vốn hoàn toàn tương phản với Không Thủ Đạo.

Biến hóa đó thật quá lớn, thật quá đột ngột.

Nhưng phản ứng của Dã Thôn cũng không chậm, hét lớn một tiếng, người gã phóng lên không.

Ai biết được một cước của Hắc Báo còn có biến hóa.

Hữu cước của hắn vừa quét ra, chân trái cong vòng chọt lại búng lên.

Quyền đầu của hắn thành linh đập lên sống mũi Dã Thôn.

Dã Thôn không ngờ không có sống mũi.

Cái mũi đó không ngờ lại mềm xèo, giống như một cục thịt mềm nhũn --- Sống mũi của gã đã sớm dùng thủ thuật cắt đi.

Hắc Báo đã đánh gãy không biết bao nhiêu là sống mũi của người ta, lại chưa từng đánh phải cái mũi như vậy.

Hắn ngây người, cổ tay lại bị Dã Thôn chộp lấy.

Lần này Dã Thôn không còn bị lừa nữa, tịnh không nhấc hắn lên quăng đi, kéo kẹp tay hắn dưới nách, muốn bẻ gãy cánh tay đó!

Thân người Hắc Báo bị xoay ngã, bàn tay kia vô phương sử xuất.

Trong mắt Trương đại soái lại phát sáng.

Chỉ nghe một tiếng rống diên cuồng, một người bay ra, nặng nề rớt trên mặt đất.

Lúc người đó gục xuống, máu tươi từ mắt, mũi, tai và miệng đồng thời chảy ra.

Người đó tịnh không phải là Hắc Báo, mà là Dã Thôn.

Gã quên Hắc Báo còn có song cước, không ngờ không tưởng được Hắc Báo dưới tình huống đó còn có lực lượng để đá ra một cước.

Gã vốn đã bấu lấy mạch máu và khớp xương của người đó, lực lượng toàn thân Hắc Báo vốn đáng lẽ đã hoàn toàn bị chế ngự.

Ai biết được người đó không ngờ lại là siêu nhân mà Dã Thôn vô phương tưởng tượng được.

Hắn không ngờ có thể vào giây phút phi thường đó, phát huy ra lực lượng đáng sợ nhất của hắn!

Nhìn thi thể của Dã Thôn mềm như bún, trong mắt mọi người đều không khỏi lộ ra vẻ khiếp hãi.

Con người đó vốn là sắt thép đúc thành, nhưng khi ngã quỵ, lại giống như một cái túi rỗng.

Hắc Báo lại vẫn đứng thẳng như ngọn tiêu thương, lạnh lùng thốt: "Nghe nói ở đây còn có cao thủ "Lục Hợp Bát Pháp" nam phái và "Đàm Cước" bắc phái, còn có ai muốn lên thử không?"

Không ai dám động.

Hắc Báo chợt phát hiện ánh mắt của mọi người đều đang nhìn về phía cửa kho hàng, trong mắt Trương đại soái bỗng tràn đầy hy vọng.

Thần người hắn lập tức lảng không phóng lên, đột nhiên rơi xuống bên cạnh Trương đại soái, nhanh như chớp bấu lấy cánh tay Trương đại soái.

Hắn phát hiện ở đây chỉ có Trương đại soái mới có thể ngăn chặn được súng của Cao Đăng.

Trong tay Cao Đăng tịnh không có súng.

Y đang chậm chậm đi ra khỏi kho hàng, áo dạ lễ trên mình xem ra vẫn còn thẳng thớm, áo trong cũng vẫn còn trắng tinh.

Nhìn thần thái của y, phảng phất đang đi giữa dạ tiệc tiếng nhạc du dương, mỹ nữ tràn ngập.

Y chừng như căn bản không biết ở đây đã thành chiến trường, chừng như căn bản không biết ở đây có mấy chục chức nghiệp sát thủ huấn luyện lâu năm lúc nào cũng chuẩn bị liều mạng.

Hắc Báo lại cười.

Hắn tán thưởng con người đó, tán thưởng sự lãnh tinh và trấn định của con người đó.

Điểm này hắn tịnh không muốn che giấu.

Cao Đăng từ từ đi đến bên hắn, thanh âm cũng trấn định như thường: "Hiện tại ta có thể đi chứ?".

Hắc Báo mỉm cười: "Trên đường đằng trước có bùn sinh, ta chỉ hy vọng người đi cẩn thận, đừng để vấy lên giày người".

Khoẻ miệng Cao Đăng phảng phất cũng lộ một nụ cười: "Ta đi đường luôn luôn rất cẩn thận".

"Vậy thì tốt".

"Sau này ta có thể sẽ đi gặp người".

"Lúc nào cũng hoan nghênh".

"Nhưng hiện tại ta còn muốn dẫn một người đi".

Nụ cười của Hắc Báo hơi cứng đờ, mắt chăm chăm nhìn lên tay Cao Đăng, qua một hồi rất lâu mới từ từ hỏi một tiếng: "Ai?".

"Người nên biết là ai". Cao Đăng nhìn Trương đại soái, mặt Trương đại soái khẩn trương đến mức đầm mồ hôi, lập tức lại có sinh khí.

Hắc Báo trầm ngâm: "Người đến giết người, hay là đến cứu người?".

"Người ta muốn giết vốn là người".

"Ồ".

"Nhưng hiện tại người còn sống, cho nên...".

"Cho nên làm sao?". Hắc Báo hỏi truy.

"Cho nên người thiếu nợ ta, ta lại thiếu nợ lão".

Mục quang của Hắc Báo cũng xoay sang người Trương đại soái: "Cho nên người muốn dẫn lão đi?".

"Phải".

Câu trả lời của Cao Đăng cũng giản đơn như vậy.

Hắc Báo lại nhe hàm răng dã thú của hắn ra: "Ta nghĩ có thể lão tuyệt không theo người đi".

"Tại sao?".

"Bởi vì ở đây còn có huynh đệ của lão, lão làm sao chịu bỏ rơi bọn chúng mà đi một mình?".

Cao Đăng đột nhiên cũng cười.

Y xem chừng cảm thấy câu nói của Hắc Báo rất kỳ diệu, trong nụ cười thậm chí để lộ vẻ tán thưởng.

Y tán thưởng Hắc Báo chính như Hắc Báo tán thưởng y.

Điểm đó y không muốn che giấu.

Y bỗng quay sang Trương đại soái: "Ông hiện tại có muốn đi không?".

Ánh mắt của mọi người đều đang nhìn Trương đại soái, Trương đại soái lại không nhìn những huynh đệ của lão, cả liếc cũng không liếc.

"Bà nội nó". Trương đại soái lại đeo cái mặt nạ của lão lên: "Ở đây không có đàn bà, cũng không có bài cừ, lão tử sao lại không muốn đi?".

Hắc Báo đột nhiên cười lớn.

Hắn đã phát hiện trong mắt những người kia đều lộ nét thất vọng bi phẫn.

"Được!". Hắn cười lớn thốt: "Trương đại soái quả nhiên là hảo hán có nghĩa khí, đáng để làm bằng hữu".

"Người hiện tại mới minh bạch?". Cao Đăng cũng mỉm cười.

"Không phải hiện tại mới minh bạch, chỉ bất quá hiện tại mới chứng thực được".

Hắc Báo vẫn đang cười lớn.

"Bằng vào điểm này, ta nên để người dẫn lão đi".

Bởi vì hắn phát giác, Trương đại soái cho dù có còn sống, nhưng lão trong lòng đám huynh đệ của lão thì lại đã chết.

Chết vĩnh viễn.

Bằng vào một điểm đó đã đủ rồi.

Điểm đó Trương đại soái cũng không phải là không biết, nhưng lão cũng có cách suy nghĩ của lão. Hiện tại tình thế mạnh yếu ra sao, lão cũng thấy rất rõ.

Hể rừng xanh còn giữ lại, không sợ không có củ đốt.

Lão thậm chí đã nghĩ đến lời giải thích với người ta sau này: "Ta đi lần đó, là vì ta phải nhẫn nhục phụ trọng, phải báo thù".

Trong những lời nói đó, lão đương nhiên vẫn phải thêm vào câu "bà nội nó".

Lời nói của lão già thô thiển tuyệt không thể có ai hoài nghi.

Hiện tại Hắc Báo đã buông tay lão.

Hiện tại không đi thì đợi tới chừng nào?

Trương đại soái phát vật áo, bước tám bước đi qua, mắt vẫn không dám liếc sang đám huynh đệ của lão.

Nhưng lão lại đang cười lớn: "Hiện tại còn sớm, bọn ta còn có thể đi đánh một bàn".

Cao Đăng lạnh lùng: "Chỉ cần ông còn chịu cố ý thua cho tôi, tôi luôn phụng bồi bất cứ lúc nào".

Trương đại soái cười khằng khặc, cười thật không dễ nhìn.

Lúc đó, lão bỗng nghe có người hét lên: "Đợi một chút!".

Một người từ trong bóng tối bước ra, lại là luật sư Pháp quốc, Mai Lễ Tư.

Trương đại soái nhú mày.

Lẽ nào người Pháp kia cũng muốn theo? Hắc Báo có thể thả thêm một người không?

Không cần biết ra sao, Trương đại soái hiện tại không muốn có người gây thêm chuyện nữa, lão đã chuẩn bị không lý gì tới người bằng hữu Pháp từng hợp tác với lão.

Ánh mắt của người Pháp kia lại đang chăm chăm nhìn lão, trong mắt xem chừng giăng đầy những tia máu li ti.

"Ta có một câu muốn hỏi người".

Chỉ hỏi một câu, không phiền toái gì lắm.

Trương đại soái dừng chân, nhú mày: "Hỏi gì?".

Sắc mặt Mai Lễ Tư tái nhợt, giận dữ quát: "Người sao lại kêu y giết con gái ta?".

"Bà nội người". Trương đại soái lại bắt đầu mở miệng mắng: "Ở đây đâu phải là pháp đình của bà nội người, người hỏi cung hử!".

Mai Lễ Tư trờng trờng nhìn lão, mắt cầng đỏ phờng.

Trờng đại soái xoay đầu chuẩn bị đi.

Chợt lại nghe Mai Lễ Tư quát lớn: "Ta còn có một câu muốn nói với người".

Trờng đại soái nghiêng đầu, đang định chửi lớn, nhưng lại không chửi, bởi vì lão đã nhìn thấy cây súng trong tay Mai Lễ Tư.

Đó chính là cây súng hồi nãy lão giao cho người Pháp đó.

Mai Lễ Tư vốn đã đặt cây súng trên bàn, lúc đi lại len lén mang theo.

"Ta muốn nói với người". Thanh âm Mai Lễ Tư đột nhiên cũng biến thành trấn định phi thường: "Nghề bắn súng của ta quả thật cũng rất giỏi, hiện tại muốn tặng cho người cái lỗ đít thứ hai ngay trên mặt người".

Mặt Trờng đại soái méo mó.

Lão đã nhìn thấy cây súng của lão loé ánh hỏa quang, cũng nghe thấy một tiếng súng vang lên.

"Bà nội nó...".

Câu nói đó lão còn chưa nói dứt lời, người của lão đã té quỵ xuống, trong cái lỗ đít mới lòi ra trên mặt, máu tươi phún trào ra.

Mai Lễ Tư nhìn lão ngã gục, đột nhiên cười lớn như điên cuồng.

Gã cười lớn, đưa súng vào miệng mình.

Tiếp đó, lại vang lên một tiếng súng.

Tiếng cười của gã lập tức ngưng bật.

Tiếng súng đó cũng là tiếng súng cuối cùng vang lên ở đó.

Hiện tại đã là mười hai giờ ba mươi chín phút.

6. Máu Tươi - Đấu Ngâm

Mười hai giờ bốn mươi ba phút.

Máu trên trán Trờng đại soái đã ngừng chảy.

Mọi người đều đang nhìn lão, lạnh lùng nhìn lão.

Không cần biết sinh tiền lão là lão già thô tục cũng được, là lão hồ ly cũng được, hiện tại lão chỉ bất quá là người chết.

Người chết ai ai cũng như nhau.

Thần tình của Hắc Báo phảng phất có vẻ rất mệt mỏi, bỗng phất phất tay.

"Đi đi, mọi người đi hết đi".

Tất cả số người Trờng đại soái dẫn đến đều ngó ra, bọn chúng đang chuẩn bị liều mạng lần cuối cùng.

Lần này không phải liều mạng vì Trờng đại soái, lần này bọn chúng chuẩn bị liều mạng vì mình.

Bọn chúng ai cũng không tưởng được Hắc Báo không ngờ lại thả cho bọn chúng đi.

"Ta tịnh không muốn giết các người, chưa từng muốn". Thanh âm của Hắc Báo cũng phảng phất rất mệt mỏi.

"Các người ai ai cũng như ta, là bị người ta lợi dụng, ta chỉ hy vọng lần sau các người có thể chọn người có nghĩa khí hơn Trờng đại soái một chút, lại liều mạng cho y".

Đột nhiên có người lớn tiếng: "Huynh đệ bọn tôi theo người có được không?".

Hắc Báo cười cười, cười cũng mệt mỏi: "Về tắm nước nóng cho thoải mái, ngủ một giấc thoải mái, đợi đến ngày mai, nếu chủ ý của các người còn chưa cải biến hãy đến tìm ta".

Cho nên mọi người chỉ còn nước tản đi.

Đám người che mặt bằng vải đen, tay cầm đại đao cũng đột nhiên biến mất hết trong bóng tối.

Lúc bọn họ đi cũng thần bí như khi đến.

Hắc Báo nhìn thi thể Trương đại soái và Mai Lễ Tư dưới đất, nhìn bộ mặt méo mó đáng sợ của bọn họ, thì thầm: "Bà nội nó, nhú mày nhả mặt làm gì, quỷ cờ bạc dưới địa ngục có rất nhiều, các người không thể mở đồ trường ở đó sao?".

"Người yên tâm, đợi đến khi người đến đó, bọn họ nhất định đã mở đồ trường đợi người rồi".

Cao Đăng không ngờ còn chưa đi, đang lạnh lùng nhìn hắc.

Hắc Báo đột nhiên lại cười lớn: "Đợi ta đến làm gì? Đến gây loạn?".

Cao Đăng vẫn lạnh lùng nhìn hắc, qua một hồi rất lâu mới từ từ thốt: "Ta bây giờ mới nhìn ra người hình như cũng giống như Trương đại soái, trên mặt cũng đeo mặt nạ".

"Hiện tại quá khuya rồi, người có lẽ nhìn không rõ". Hắc Báo vẫn đang cười: "Ta khuyên người cũng về tắm rửa sạch sẽ, ngủ một giấc, ngày mai nếu người còn muốn nhìn, ta nhất định sẽ để cho người nhìn kỹ".

"Sáng sớm ngày mai?".

"Sáng sớm người có thể dậy nổi không?".

"Có lẽ đêm hôm nay ta căn bản không ngủ được".

"Ngủ không được có thể đi kiếm đàn bà ngủ chung". Hắc Báo điềm đạm thốt: "Ở đây cái gì cũng mắc, đàn bà lại rẻ".

Cao Đăng nhìn thi thể dưới đất, lại qua một hồi rất lâu, chợt cười cười, cười phảng phất có vẻ thê lương.

"Mạng người ở đây không phải cũng rất rẻ sao?".

* * * * *

Trong căn nhà ba tầng trên đường Hà Phi, tiếng súng cũng đột nhiên đình chỉ.

Tất cả mọi thanh âm đều đình chỉ hết.

Máu tươi lại vẫn từ thang lầu chậm chậm chảy xuống.

Kim nhị gia đập lên vũng máu, chậm chậm đi lên lầu ba, đẩy mở cửa sổ.

Sao trên trời sáng lạn, trăng non lưỡi liềm.

Đêm xuân luôn luôn mỹ lệ.

Kim nhị gia rít một hơi xì-gà, không ngờ phát hiện xì-gà đã tắt lửa.

"Xuân năm nay đến thật sớm...". Trong lòng ông ta phảng phất có rất nhiều cảm khái.

Điền bát gia đứng cạnh ông ta, cảm khái cũng xem ra tịnh không thua ông ta.

Bọn họ tựa hồ đã hoàn toàn quên đi mình đang đập máu vào máu người ta mà bước lên.

"Ngày mai bọn ta nên ra ngoại ô tản bộ". Kim nhị gia chợt lại nói.

Điền bát gia lập tức đồng ý.

"Hoa đào ở Long Hoa bây giờ chắc đã nở".

Kỳ thật bọn họ hà tất phải đi xem hoa đào?

Máu tươi nhuộm chân bọn họ, màu sắc không phải cũng hoàn toàn giống hoa đào sao?

Bất chợt, dưới lầu lại vang lên một tiếng súng.

Kim nhị gia nhíu nhíu mày, hướng về phía dưới lầu quát: "Chuyện gì?".

"Là Thanh Hồ Tử lão lục, gã còn chưa tắt thở, tôi bồi cho một viên". Dưới lầu có người hồi đáp, Thanh Hồ Tử lão lục được Trương đại soái lưu lại canh nhà.

Kim nhị gia gật gật đầu, trên mặt lộ ra biểu tình thỏa mãn.

Sự tổn thất nhân mã của bọn họ tuy cũng không nhỏ, nhưng mười tám người hồi nãy Trương đại soái phái về chi viện, hiện tại đã không còn một ai sống sót.

Người Nhật Bản Hoang Mộc tuy còn sống, lại đã đầu hàng ông ta --- Tinh thần võ sĩ đạo có lúc cũng không so bì được với lực dụ hoặc của kim tiền.

Kim nhị gia mỉm cười: "Nơi đây sau này bọn ta cũng có thể mở đồ trường".

Điền bát gia bật cái hộp quẹt mới mang từ Anh quốc về, châm thuốc cho ông ta, cũng đang mỉm cười: "Phòng thượng khách nhất định phải ở trên lầu ba, ta tin nhất định có rất nhiều người thích lên lầu ba ngắm trăng".

Trăng non lưỡi liềm.

Trường khói lửa đỏ tựa như đã hoàn toàn kết thúc.

Hiện tại đã mười hai giờ năm mươi bảy phút.

* * * * *

Hai giờ ba phút.

Ba Ba bỗng sực tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Ngoài cửa sổ đêm lạnh như nước, gối của nàng thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Nàng vừa nằm mơ thấy La Liệt, nằm mơ thấy La Liệt tay cầm đao, hỏi nàng tại sao lại đối không đúng với gã. Nàng lại muốn thấy phụ thân của nàng, mắt nhắm nghiền.

Sau đó nàng đột nhiên nhìn thấy Hắc Báo.

Đó không phải là ác mộng.

Hắc Báo không biết về từ hồi nào, đang đứng ở đầu giường, ngưng thị nhìn nàng.

Hắn xem có vẻ rất mệt mỏi, nhưng đôi mắt lại sáng ngời hơn bình thường.

"Tôi chắc ngủ ngon quá, anh về mà tôi cũng không biết". Ba Ba cười có hơi miễn cưỡng.

Nàng còn chưa quên ác mộng hồi nãy.

"Nàng ngủ không ngon đâu". Hắc Báo chăm chăm nhìn vào mắt nàng: "Nàng hình như có nằm mơ?".

Ba Ba không thể không thừa nhận...

"Tôi nằm mơ thấy phụ thân...". Nàng chợt hỏi: "Anh có nghe được tin tức gì không?".

Hắc Báo lắc đầu.

Ba Ba thở dài: "Tôi hồi nãy cũng có đi hỏi, cũng không có ai nghe nói tới Triệu đại gia nào hết".

Hắc Báo bỗng trầm mặt: "Ta đã nói rồi, nàng tốt hơn hết là đừng đi ra".

"Tôi không có đi đâu, chỉ bắt quá đi vòng vòng ngoài cửa, mua tờ báo, hỏi thử lão đầu tử bán báo thôi".

Hắc Báo không nói gì nữa.

Hắn bắt đầu cởi quần áo, để lộ bắp thịt như sắt thép, vết thương thiết câu trên mình đã đỡ.

Con người đó giống như là dã thú, bản thân có thứ lực lượng kỳ dị trị liệu thương thể của mình.

Ba Ba nhìn hấn, không nhịn được lại hỏi: "Anh hôm nay đi đâu vậy, đi cả ngày luôn, cũng không về gặp tôi, hại tôi lo quá".

"Chuyện của ta sau này nàng tốt hơn hết là đừng hỏi nhiều, cũng không cần phải lo cho ta".

Hấn nhìn thấy sắc mặt của Ba Ba hơi có biến, thanh âm lại bỗng biến thành rất ôn nhu: "Bởi vì nàng nếu có hỏi thì nhất định sẽ càng lo, chuyện ta làm vốn không quang minh chính đại gì".

Ba Ba chớp mắt: "Tôi không cần biết anh làm chuyện gì, chỉ cần anh đối tốt với tôi là đủ rồi".

Hắc Báo ngưng thị nhìn nàng, chợt cười cười: "Ngày mai ta có vật này cho nàng".

"Vật gì?". Mắt Ba Ba phát sáng.

"Đương nhiên là vật nàng thích, đến ngày mai nàng sẽ thấy.

Hấn vén tấm màn mỏng, nằm xuống bên cạnh nàng.

Tim Ba Ba đột nhiên đập mạnh.

Cũng không biết vì sao, nàng đột nhiên phát giác mình không ngờ một mực mong đợi.

Mong đợi hấn về, mong đợi sự vuốt ve ôm ấp vừa ôn nhu vừa thô bạo của hấn.

Nhưng Hắc Báo lại chỉ hờ hững nói: "Ngủ đi, ngày mai còn có rất nhiều chuyện cần làm".

Sau đó hấn thật đã ngủ.

Ba Ba cắn môi, nhìn nhìn hấn, trong lòng chợt lại cảm thấy thứ tư vị khó tả, trong lòng nàng chưa từng có thứ tư vị đó.

Đó không chỉ là thất vọng.

"Hấn sao lại không lý gì đến ta? Lẽ nào bữa nay hấn bên ngoài đã đi lại với nữ nhân khác?".

Sau đó nàng lại tự giải thích với mình.

"Hấn nếu thích nữ nhân khác, hà tất phải quay về?".

Lối giải thích đó nàng cũng không thỏa mãn lắm, tâm nàng càng nghĩ ngợi, càng tức không thể kêu hấn dậy, hỏi cho rõ.

Nhưng nàng bỗng lại nghĩ tới "ngày mai", nghĩ tới phần lễ vật ngày mai.

Trong lòng nàng lập tức lại tràn đầy hy vọng ấm áp.

* * * * *

Trên thế giới có nữ nhân nào mà không thích tình nhân của mình cho mình lễ vật?

Cho dù chỉ bất quá là một đóa hoa cũng được, đã đủ biểu hiện tình ý của hấn.

Hà huống thứ Hắc Báo cho tịnh không phải là một đóa hoa.

Thứ hấn cho đích thị là một chiếc xe hơi.

Một chiếc xe hơi màu xám bạc, mỹ lệ như ánh trăng đêm xuân miên man vậy.

"Ngày mai" đã biến thành hôm nay.

Dương quang của hôm nay cũng chừng như sáng lạn huy hoàng đặc biệt.

Xe hơi màu xám bạc, lấp lánh dưới ánh mặt trời vừa lên.

Trong mắt Ba Ba, nó còn mỹ lệ hơn nhiều so với trăng sao kia.

Nàng nhảy căng lên, ôm cổ Hắc Báo.

Tuy còn sớm, trên đường cũng có không ít người, không ít ánh mắt.

Nhưng nàng không để ý tới.

Khi nàng thích làm chuyện gì, là phải làm, chưa từng để ý tới cảm giác trong lòng người khác.

Hiện tại trong lòng nàng không những tràn ngập hạnh phúc khoan khoái, cũng tràn đầy cảm kích.

Hiện tại bóng dáng La Liệt đã càng lúc càng cách xa.

Nàng cảm thấy nàng tịnh không làm sai.

Hắc Báo cũng không sai.

Một nữ nhân trẻ tuổi khỏe khoắn, một nam nhân trẻ tuổi khỏe khoắn, lúc hai người ở cùng một chỗ, vô bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Chỉ cần không có mua bán, không có miễn cưỡng, không phải là tội ác.

Dương quang cũng đang chiếu trên mặt Hắc Báo, mặt Hắc Báo cũng giống như chiếc xe hơi màu xám bạc kia, ngời ngời tỏa tỏa, sinh khí nghi ngút.

Ba Ba nhìn hần.

Hần đích xác là một nam nhân thật sự, có tính cách đặc thù của hần, cũng có rất nhiều chỗ khả ái.

Ba Ba hạ quyết tâm, từ hôm nay trở đi, phải toàn tâm toàn ý yêu thương hần.

Chuyện đã là quá khứ, từ từ sẽ quên.

La Liệt là hảo bằng hữu của bọn họ, chắc sẽ tha thứ cho bọn họ, đến chúc phúc cho tương lai của bọn họ.

Ba Ba tình cảm tràn trề nắm tay Hắc Báo, dịu giọng: "Anh hôm nay có vẻ rất vui vẻ".

"Chỉ cần nàng vui vẻ là ta vui vẻ". Thanh âm của Hắc Báo cũng phẳng phất đặc biệt ôn nhu.

Xem ra tâm tình của hần hôm nay rất tốt.

"Bọn ta lái xe đi ngoại ô ngắm cảnh có được không?". Trong mắt Ba Ba lấp lánh tia sáng: "Nghe nói hoa đào Long Hoa nở đẹp nhất".

Nàng lại nhớ tới cô gái buộc khăn lụa vàng quanh cổ, hiện tại giấc mơ của nàng sắp thành hiện thực.

Hắc Báo lại lắc lắc đầu: "Hôm nay không được".

"Sao vậy?". Ba Ba chu môi: "Hôm nay anh phải đi gặp Kim nhị gia?".

Hắc Báo gật gật đầu, trong mắt lộ vẻ có lỗi.

"Tôi nhất định phải đi gặp ông ta, xem xem là người thế nào". Ba Ba tỏ ra có chút không vui, nàng không thích Hắc Báo coi người khác quan trọng hơn nàng.

Đối với Kim nhị gia nàng thậm chí có chút ghen tị.

Hắc Báo bỗng cười cười thốt: "Nàng sớm muộn gì cũng có ngày gặp ông ta...".

Từ trên lầu nhìn xuống, chiếc xe hơi đậu bên đường ngời ngời mê người.

Ba Ba chống cằm bên cửa sổ, lại hạ quyết tâm, nhất định phải học lái xe, hơn nữa còn phải mua một cái khăn lụa vàng tươi đẹp.

* * * * *

Kim nhị gia bắt đầu đốt điều xì-gà đầu tiên của hôm nay.

Hắc Báo đứng trước mặt ông ta, xem chừng có vẻ không yên trong lòng.

Kim nhị gia rất không thích thủ hạ của ông ta trước mặt ông ta có biểu hiện như vậy.

Ông ta nhả khói: "Đêm hôm qua người không có về".

Hắc Báo đang lắng nghe.

"Ta tuy biết người nhất định đắc thủ, nhưng người cũng nên về kể tình hình đã trải qua cho ta nghe". Kim nhị gia có vẻ không hài lòng: "Người vốn đâu phải người tản mạn như vậy".

Hắc Báo ngậm miệng.

"Người không về đương nhiên cũng có nguyên nhân của người, ta muốn biết tại sao?". Kim nhị gia còn chưa chịu buông tha.

Hắc Báo chợt đáp: "Tôi rất mệt".

"Rất mệt?". Kim nhị gia nhíu mày: "Ta không hiểu ý người".

"Tôi... tôi muốn về nhà, yên yên ổn ổn nghỉ ngơi một thời gian". Biểu tình của Hắc Báo rất lãnh đạm: "Trước mắt ở đây không có gì để tôi làm".

Kim nhị gia xem chừng đột nhiên ngậy người, qua một hồi rất lâu mới hút một hơi rồi phun khói.

Sắc mặt của ông ta lập tức dễ nhìn hơn nhiều, thanh âm cũng lập tức biến thành nhu hòa hơn.

"Người nghĩ ta đang trách cứ người, cho nên không vui?".

"Tôi không phải có ý đó". Biểu tình của Hắc Báo vẫn rất lãnh đạm: "Tôi chỉ bất quá cảm thấy rất mệt mỏi".

"Hiện tại đại công đã cáo thành, nơi đây đã là thiên hạ của bọn ta". Kim nhị gia bỗng từ ghế sa-phát đứng dậy, đi đến vỗ nhẹ lên vai Hắc Báo: "Người là đại công thần của ta, cũng là huynh đệ của ta, sự nghiệp của ta, tương lai nói không chừng tất cả là của người, ta làm sao có thể để người về ăn cơm nguội được?".

"Qua một thời gian, tôi không chừng sẽ về lại". Ý của Hắc Báo tựa như hơi lung lay.

"Nhưng hiện tại ta có đại sự không có người không được". Kim nhị gia thần sắc rất trầm trọng.

Hắc Báo nhin không được hỏi: "Chuyện gì?".

"Trương đại soái đã xong, kẻ chặn đường bọn ta chỉ còn lại một".

"Điền bát gia?".

Kim nhị gia cười cười: "Lão bát là người rất tùy hòa, ta chưa bao giờ lo lắng về lão".

"Ông nói Hỷ Thước?". Hắc Báo chung quy đã minh bạch.

"Không sai, Hỷ Thước".

Nói đến hai chữ "Hỷ Thước", trong mắt Kim nhị gia đột nhiên lộ sát cơ: "Ta không muốn nhìn thấy con chim báo hỷ đó bay qua bay lại trước mặt ta".

"Nhưng bọn ta một mực tìm không ra y".

Hành tung của Hỷ Thước thật quá thần bí, cơ hồ chưa bao giờ lộ diện.

Có một lần Kim nhị gia đuổi bắt một huynh đệ của y, tra khảo bảy tiếng đồng hồ, mới tra ra y là một người Giang Bắc mặt đỏ chằng chịt, bình thường thích đeo kiếng đen.

Nhưng con người đó thật ra họ gì? Tên gì? Lai lịch ra sao? Có tài nghệ gì? Cả huynh đệ của chính y cũng không biết.

"Con chim Hỷ Thước đó đích xác không dễ bắt". Kim nhị gia tức tối: "Nhưng bọn ta hiện tại lại có cơ hội tốt".

"Cơ hội gì?".

"Ờ giấy này, Điền lão bát đêm hôm qua về đến nhà phát hiện ra".

Kim nhị gia rút từ trong mình một tờ giấy nhẵn nhúm.

Trên tờ giấy chỉ viết rất đơn giản: "Người cứ đợi, nội trong vòng hai mươi bốn tiếng, Hỷ Thước sẽ có tin tốt báo cho người".

Hắc Báo nhíu mày: "Ý gì đây?"

"Lúc lão bát về tới nhà, tờ giấy này đã nằm đó, di ba của lão lại không thấy đâu".

"Hỷ Thước đã bắt cóc di ba của Điền bát gia?"

Kim nhị gia thở dài: "Hỷ Thước nghĩ chắc cũng biết di ba là người lão bát thương nhất, cho nên muốn mượn đó mà uy hiếp lão, ta nghĩ lão bát đêm hôm qua nhất định ngủ không yên".

Ông ta thở dài, xem chừng rất đồng tình, nhưng trong mắt ông ta lại phát sáng.

"Cho nên Hỷ Thước hôm nay nhất định sẽ liên lạc với Điền bát gia". Ánh mắt của Hắc Báo cũng tựa như người sáng.

"Ta đã dặn lão bát, vô luận Hỷ Thước đề xuất điều kiện gì cũng đáp ứng hết".

"Bọn ta đương nhiên cũng có điều kiện". Hắc Báo thám thính.

"Chỉ có một điều kiện". Mắt Kim nhị gia lại lộ sát cơ: "Vô luận là chuyện gì, đều phải do chính bản thân Hỷ Thước đến đàm phán với bọn ta, bởi vì bọn ta chỉ tin y".

"Y chịu?"

"Làm sao không chịu được". Kim nhị gia cười lạnh: "Y làm như vậy, đương nhiên nhất định có chuyện đến tìm bọn ta, đừng quên chỗ này vẫn còn là thiên hạ của bọn ta".

Hắc Báo thừa nhận.

"Hà huống điều kiện bọn ta đề xuất tịnh không hà khắc gì, tịnh không ép uống y".

Kim nhị gia lại nói: "Nơi gặp mặt do y chọn, thời gian cũng tùy y chọn, chính ta thân hành ra mặt nói chuyện với y, mỗi bên chỉ có thể đi ba người".

"Ba người?"

"Một người trong số đương nhiên là ngươi". Kim nhị gia lại vỗ vai hắn, mỉm cười.

"Còn một người là ai?"

"Hoang Mộc".

"Trương tam gia mời người Nhật Bản đó?". Hắc Báo lại nhíu mày.

"Ta cũng biết gã không tốt đẹp gì, nhưng gã lại là cao thủ Nhu đạo, so với Dã Thôn còn cao tay hơn hai phần".

"Gã có thể bán đứng Trương tam gia, cũng có thể bán đứng ông". Hắc Báo ấn tượng đối với người Nhật Bản hiển nhiên không tốt đẹp.

"Cho nên ta nhất định phải dẫn ngươi theo ta". Kim nhị gia mỉm cười: "Hà huống Hoang Mộc cũng không phải không biết, gã đương nhiên biết rõ giá tiền ta có thể bỏ ra nhất định cao hơn Hỷ Thước".

Hắc Báo không mở miệng nữa.

"Theo như vậy, ngươi hôm nay không thể đi xa, bất cứ lúc nào cũng có thể có tin tức".

Hắc Báo gật gật đầu, chợt thốt: "Chiếc xe hơi của Mai luật sư, tôi đã cho người ta".

"Cái đó vốn nên là của ngươi". Kim nhị gia mỉm cười ngồi trên ghế sa-phát: "Nếu nếu thích nhà của Trương lão tam, lúc nào cũng có thể vào".

Câu nói đó không khác gì là cho Hắc Báo biết hắn đã thay thế địa vị của Trương tam gia trong bang phái.

Trên mặt Hắc Báo không khỏi lộ ra biểu tình cảm động, nhưng miệng không nói gì, hơi cúi mình, xoay người đi ra.

Kim nhị gia hút một hơi, chợt lại cười: "Cô gái kia là người gì đây? Không ngờ có ma lực có thể khiến ngươi theo nó hai đêm liền?"

Hắc Báo không quay đầu lại, chỉ điềm đậm thốt: "Nó đương nhiên cũng là một con điếm, chỉ có điếm mới chịu ở với hạng người như tôi".

Ngoài cửa hành lang rất dài.

Trên hành lang có mấy đại hán khô ngô mặc áo chen, nhìn thấy Hắc Báo đều mỉm cười cúi mình kính lễ.

Hắc Báo trên mặt không có biểu tình gì.

Hắn chậm chậm đi ra, chợt phát hiện có người ngăn trước mặt.

Một người Nhật Bản, thân thể vuông vức, mặt vuông vức.

Nhưng mắt gã lại hình tam giác, đang trừng trừng nhìn Hắc Báo một cách độc ác.

Hắc Báo chỉ liếc gã một cái, lạnh lùng thốt: "Ta không thích người ta cản đường ta".

Quyền đầu của Hoang Mộc nắm chặt lại, vẫn trợn trừng tàn độc nhìn hắn, trong mắt lấp loáng hung quang.

Nhưng gã vẫn nhượng đường.

"Bằng hữu của người Dã Thôn là do ta giết". Hắc Báo đi ngang qua mặt gã, cười lạnh: "Người nếu không phục, lúc nào cũng có thể tìm ta".

Hắn không quay đầu đi xuống thang lầu.

Lúc đó, Phạm Ngạc Công đang đi lên thang lầu, lần này người nhường đường là Hắc Báo.

Hắn đối với vị tài tử Hồ Bắc này luôn luôn rất tôn kính.

Hắn luôn luôn tôn kính người động bút, không động đao.

* * * * *

"Tiểu tử đó không ngờ lại dùng chuyện bỏ đi để uy hiếp ta". Kim nhị gia dập điều thuốc trong đồ gạt tàn thuốc, đang phàn nàn với Phạm Ngạc Công: "Chiếc xe của Mai luật sư ta vốn muốn đem tặng ông, nhưng hắn lại đem cho con đi".

Phạm Ngạc Công lấy một điều trong cái hộp thuốc Gia Lực Khắc trên trà kỷ, bắt đầu châm: "Ông móc hắn từ dưới bùn sinh mà đề bạt lên, hắn không ngờ lại muốn lên trời".

Hỏa khí của Kim nhị gia cũng ghé góm: "Chiếu theo kiểu này, tương lai hắn sẽ muốn cưỡi lên đầu ta mà lên".

"Không sai, tiểu tử đó khả ố quá". Phạm Ngạc Công nhắm mắt hút một hơi:

"Không những khả ố, mà còn đáng giết".

Kim nhị gia cười lạnh: "Nói không chừng sớm muộn gì cũng không tránh khỏi...".

"Muốn giết, phải giết cho mau". Phạm Ngạc Công thần nhiên thốt: "Để cho người ta biết, làm chuyện gì trước mặt Kim nhị gia, không được cẩu thả chút nào, nếu không đầu sẽ rơi".

Kim nhị gia nhìn lão ta: "Người muốn nói...".

"Đó gọi là giết gà răn khỉ, để trong lòng mọi người đều cảnh giới". Phạm Ngạc Công thần tình rất bình thản: "Thời xưa đại đầu lĩnh Vương Luân trên Lương Sơn cũng làm như vậy".

Kim nhị gia bỗng hiểu rõ ý lão.

Kim nhị gia tuy không hiểu khảo luận lịch sử, nhưng cổ sự trong Thủy Hử truyện dĩ nhiên là biết.

Ông ta đương nhiên cũng biết kết quả cuối cùng của Vương Luân là bị Lâm Xung chém một đao đứt đầu.

Phạm Ngạc Công cũng bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, vấn đề này lão tựa như không muốn thảo luận nữa.

Kim nhị gia trầm tư, chợt đứng dậy, ra ngoài cửa.

"Hắc Báo đâu?".

"Đi Khuê Nguyên Quán ăn điểm tâm".

"Khi hấn về lập tức kêu hấn vào". Kim nhị gia thốt: "Đêm hôm qua hấn đã lập đại công, ta có quà quên cho hấn".

Hiện tại ông ta hiểu rõ muốn để người ta biết, người làm việc cho Kim nhị gia, luôn luôn có chỗ ngon lành.

"Sai người đem năm chục hộp Gia Lực Khắc, nửa chục chai rượu Lan Địa trắng đến phủ của Phạm lão tiên sinh". Kim nhị gia lại phân phó: "Phải chọn Lan Địa trắng lâu năm nhất, Phạm lão tiên sinh là người kén chọn rượu ngon nhất".

Phạm Ngạc Công nhắm mắt, chừng như tịnh không chú ý đến lời nói của ông ta, nhưng khoé miệng lại lộ ra một nụ cười mỉm.

* * * * *

Hắc Báo ngồi tuốt trong góc Khuê Nguyên Quán, đối diện cửa chính.

Hấn luôn hy vọng trước khi người ta nhìn thấy hấn, mình nhìn thấy người ta trước.

Hiện tại hấn đang bắt đầu ăn cái bánh bao vi cá thứ nhì, hấn đã ăn xong một chén xôi gà nướng, một tô mì tôm lơu.

Hấn thích ăn sáng no nê, bữa ăn đó thường có thể giúp cho hấn bảo trì tinh lực sung mãn cả ngày.

Hà hưởng, trong cái chi nhánh của Hàng Châu Khuê Nguyên Quán này, bánh bao và mì đều đã thành danh từ lâu.

Lúc đó, hấn nhìn thấy Cao Đăng.

Tám giờ ba mươi chín phút.

Cao Đăng từ dưới ánh mặt trời chói lòa bên ngoài bước vào cái quán cũ kỹ tối tăm.

Mắt y hiển nhiên còn chưa quen bóng tối trong quán, nhưng vẫn rất mau mắn nhìn thấy Hắc Báo.

Y lập tức đi qua.

Hắc Báo nhìn y: "Đêm hôm qua ngươi có đi kiếm đàn bà không?".

"Ta tìm không ra".

"Ta thấy tên hầu Tiểu Triệu ở chỗ ngươi ở là chuyên gia kiếm đàn bà đó".

Cao Đăng điềm đạm cười cười: "Ta muốn đàn bà, nhưng gã lại tìm cho ta một con heo nái Nga quốc".

"Ngươi cũng đánh mất cơ hội rồi". Hắc Báo cũng đang cười: "Nữ nhân đó nói không chừng là quý tộc nước Nga, thậm chí nói không chừng là công chúa của Sa Hoàng, ngươi ít ra nên khách khí với ả một chút".

"Ta không phải là người làm từ thiện". Cao Đăng kéo ghế ngồi xuống: "Ta là khách làng chơi".

"Có phải là khách ăn hàng không?".

"Không phải". Cao Đăng không muốn che giấu chút nào: "Ta đặc biệt đến đây tìm ngươi".

"Ngươi biết ta ở đây?".

"Ngày nào sáng sớm từ tám tới chín giờ ngươi cũng thường hay đến đây".

Hắc Báo lại cười: "Thì ra tin tức của ngươi cũng rất linh thông".

"Chỉ có người tin tức linh thông mới có thể sống dai". Cao Đăng rất mau mắn đem câu nói đó hoàn trả cho hấn.

"Ngươi còn biết gì nữa?". Hắc Báo hỏi.

"Ngươi là một cô nhi, lớn lên ở hương Thạch Đầu, trước đây người ta gọi ngươi là Tiểu Hắc, rồi sau có người gọi ngươi là tiểu tử khờ, vì ngươi từng đưa đầu động vào đá".

Nụ cười của Hắc Báo có hơi miễn cưỡng: "Chuyện người biết quả thật không ít".

"Ta chỉ muốn để người biết một chuyện".

"Chuyện gì?".

"Người có biết ta tại sao lại luôn đặc biệt khách khí với người không?". Cao Đăng hỏi ngược.

"Ta chỉ biết người đêm hôm qua nếu giết ta, chính người cũng đừng hòng sống sót đi ra".

"Ta nếu có thể giết người, những thủ hạ của người trong mắt ta chỉ bất quá là mấy cái bia bắn mà thôi". Cao Đăng cười lạnh: "Hà huống nơi đó còn có người của Trương đại soái".

Hắc Báo không nói gì.

Tình huống lúc đó, hẳn đương nhiên cũng biết rất rõ.

Cao Đăng tuy vị tất có thể giết được hắn, nhưng cũng không thể không thừa nhận Cao Đăng tịnh không thật sự muốn giết hắn.

Ít ra Cao Đăng cả thử cũng không thử.

Cao Đăng lạnh lùng nói tiếp: "Người hiện tại còn sống, có lẽ chỉ vì người có một hảo bằng hữu".

"Ai?". Hắc Báo lập tức hỏi truy.

"Pháp Quan!".

"La Liệt?".

Cao Đăng gật gật đầu.

"Người biết gã?". Hắc Báo xem chừng cơ hồ nhin không được muốn nhảy dựng lên khỏi ghế.

"Gã cũng là hảo bằng hữu của ta".

"Gã ở đâu?".

"Ở Hán Bảo [1], Hán Bảo bên Đức".

"Làm gì ở đó?". Hắc Báo hiển nhiên rất quan tâm.

Cao Đăng do dự, chung quy nói từng tiếng: "Trong nhà giam Hán Bảo".

Hắc Báo ngây người, qua một hồi rất lâu chợt lại lắc đầu.

"Không thể nào, gã không giống bọn ta, gã không phải là người phạm pháp".

"Vì gã không chịu phạm pháp cho nên mới bị vào nhà giam".

"Tại sao?".

"Gã đã giết một người, một người đáng chết".

"Gã tại sao lại phải giết người đó?". Hắc Báo lại hỏi.

"Vì người đó muốn giết gã".

"Đó là tự vệ, không thể coi là phạm pháp".

"Đó đương nhiên không thể coi là phạm pháp, chỉ tiếc gã sống ở Đức, người gã giết lại là người Đức".

Hắc Báo nắm chặt quyền đầu: "Sau khi gã giết người kia, lẽ nào không có cơ hội chạy trốn?".

"Gã đương nhiên là có cơ hội, nhưng gã lại đi tự thú, gã nghĩ người ta sẽ chính trực công bình như gã".

Hắc Báo lại ngẩn ngơ một hồi rất lâu rồi mới thở dài, cười khổ nói: "Gã quả thật có cái tính đó từ nhỏ, cho nên người ta mới gọi lão là Tiểu Pháp Quan".

"Chỉ tiếc pháp quan cũng tỉnh không phải người nào cũng rất công bình, cũng như pháp luật cũng có thể có rất nhiều giải thích khác nhau". Cao Đăng cũng đang thở dài:

"Ồ Đức, một người Trung Quốc giết một người Đức, vô luận dưới tình huống nào cũng đều không thể coi là tự vệ".

"Lẽ nào gã bị phán tội?".

Cao Đăng gật gật đầu: "Mười năm".

Hắc Báo lại trầm mặc rất lâu, lại hỏi: "Có cách cứu gã không?".

"Chỉ có một cách".

"Cách nào?".

"Đi nói chuyện với pháp quan Đức quốc, xin ông ta lập một thứ giải thích khác đối với pháp luật nước Đức, giúp ông ta biết rõ người Trung Quốc giết người Đức có khi cũng là tự vệ".

"Phải làm sao để nói chuyện với ông ta?".

Cao Đăng điềm đạm đáp: "Trên thế giới chỉ có một cách nói chuyện mà mỗi một quốc gia đều nói thông suốt, đó là nói chuyện bằng tiền".

Mắt Hắc Báo sáng lên.

"Bạc Trung Quốc có lúc cũng hữu dụng như mã khắc [2] của Đức". Cao Đăng nói tiếp: "Ta đến đây cũng vì chuyện đó".

"Người nghĩ bao nhiêu mới hữu dụng?".

"Đương nhiên là càng nhiều càng tốt". Cao Đăng cười cười: "Thù lao Trương đại soái cho ta là năm vạn, ta lại thắng mười vạn, ta tính cũng đã đủ, chỉ tiếc...".

"Chỉ tiếc cái gì?".

Nụ cười của Cao Đăng mang theo vẻ trào phúng thê lương: "Chỉ tiếc người đưa tiền cho ta lại đã chết".

Hắc Báo giật mình: "Người đêm hôm qua muốn đem Trương đại soái đi, tỉnh không phải vì để cứu lão, mà là vì cứu La Liệt?".

Cao Đăng dùng sự im lặng để trả lời câu hỏi đó.

Thứ phương thức hồi đáp đó thông thường là mặc nhận.

"Mười vạn người thắng được chắc không phải trả bằng tiền mặt".

"Bọn chúng trả bằng chi phiếu, nhưng Trương đại soái đã chết, tờ chi phiếu đó đã biến thành tờ giấy bỏ đi".

Cao Đăng điềm đạm thốt: "Ta nghe nói Kim nhị gia đã kêu ngân hàng tạm đóng tài khoản của lão Trương, tất cả những chi phiếu lão ký đều không cho đổi tiền".

Hắc Báo cũng không tránh khỏi thở dài: "Mười vạn, số tiền đó quả thật không phải nhỏ".

"Lời nói của người cũng đâu phải nhỏ?".

Hắc Báo cười khỏ, hẳn đương nhiên hiểu rõ ý của Cao Đăng đến tìm hắn: "La Liệt là bằng hữu tốt nhất của ta, ta còn muốn cứu hắn hơn cả người, nhưng hiện tại...". Hắn nắm chặt song quyền: "Hiện tại tiền trên mình ta cả một con heo nái Nga quốc cũng chơi không được".

"Người không thể mượn sao?". Cao Đăng còn cố nỗ lực: "Công lao người lập đêm hôm qua tỉnh không phải nhỏ".

"Người có lẽ còn chưa hiểu thấu con người của Kim nhị gia, ông ta tuy không để người chết đói, nhưng cũng tuyệt không cho người ăn quá no".

Cao Đăng đã hiểu.

Y không nói gì nữa, chầm chậm đứng dậy, ngưng thị nhìn Hắc Báo.

Sau đó khoé miệng y lại lộ một nụ cười mỉm: "Có lẽ đêm hôm qua ta nên giết người".

"Nhưng người cũng không cần phải hối hận". Trong mắt Hắc Báo bỗng lại phát sáng: "Có lẽ ta hiện tại có thể kiếm cho người một cơ hội đền bù mười vạn đó".

"Cơ hội đó đương nhiên không tệ, chỉ để coi người có chịu đi làm hay không". Hắc Báo đang quan sát biểu tình trên mặt y.

Trên mặt Cao Đăng cả một chút biểu tình cũng không có, lại nói: "Chỉ cần có thể kiếm được mười vạn, ta thậm chí có thể đi nhận con heo nái Nga quốc kia làm mẹ".

* * * * *

Đồng hồ treo tường trong khách sảnh của Kim Công Quán gõ một tiếng, chín giờ rưỡi.

Hắc Báo dẫn Cao Đăng tiến qua cổng chính rào sắt.

Sau đó hần phen phó lão Trữ mặt rô đứng gác thang lầu: "Đi tìm Hoang Mộc, ta có chuyện rất cơ mật muốn nói với gã".

* * * * *

Chín giờ ba mươi bốn phút.

Hoang Mộc đi xuống lầu, ra ngoài sân, đứng dưới ánh mặt trời, gã vừa nhìn thấy Hắc Báo, trong đôi mắt tam giác lập tức lộ sát cơ như đao phong.

Hắc Báo lại đang mỉm cười.

"Nghe nói người có chuyện cơ mật muốn nói với ta".

Hoang Mộc nói tiếng Trung Quốc cứng ngắt, hỏi Hắc Báo, vốn gã không phải hoàn toàn không thể nói tiếng Trung Quốc.

Gã chỉ bất quá cảm thấy giả như không thể nói tiếng Trung Quốc không những có thể tránh được rất nhiều phiền hà, hơn nữa còn có thể chiếm không ít tiện nghi.

"Ta đích xác có bí mật rất lớn muốn nói với người". Hắc Báo từ từ thốt: "Lại không biết người có thể hiểu hết hay không".

"Ta hiểu".

Hắc Báo vẫn còn đang mỉm cười, hàm răng trắng như tuyết của hần lấp loáng dưới ánh mặt trời: "Phụ thân của người là tạp chủng, chín mươi tên phụ thân của người ai ai cũng là tạp chủng, mẫu thân của người lại là một con đầm, vì hai đồng xu, ả thậm chí có thể theo một con chó lên giường ngủ".

Hắc Báo cười càng khoái trá: "Cho nên người nói không chừng là một tên chó đẻ, bí mật đó người nhất định không thể biết".

Chú thích:

[1] Hán Báo: Hamburg.

[2] Mã khắc: Mark.

7. Hỷ Tước

Mặt trời vừa lên cao, nhiệt độ cũng dần dần tăng lên.

Nhưng Hoang Mộc lại chùng như đang lạnh đến phát run, khuôn mặt vuông vức, ngoại trừ một giọt mồ hôi trên chót mũi, hoàn toàn co quắt lại.

Nhưng Hoang Mộc lại chùng như một con chó Quyền Sư [1] mới từ dưới nước chui lên.

Người Nhật Bản này thật không phải là người được hoan nghênh.

Hắc Báo mỉm cười: "Hiện tại bí mật ta đã nói ra, người có hiểu hết không?"

Hắc Báo bỗng gầm lên một tiếng, phóng người sang.

Chó Quyền Sư tựa như đột nhiên biến thành chó điên.

Nhưng chó điên cắn người lại rất đáng sợ, hà huống là một cao thủ Nhu đạo, cho dù là lúc thật sự điên cuồng, cũng rất khó đối phó.

Hắc Báo tĩnh lặng đứng đó, đợi gã, trong mắt tràn đầy tự tin.

Chân nghĩa của Nhu đạo vốn là dĩ nhu khắc cương, dĩ tĩnh chế động, hiện tại Hoang Mộc đã phạm vào sai lầm trí mệnh.

Gã chủ động ra tay công kích, song thủ như ừng trảo bầu vai và cánh tay Hắc Báo.

Gã xuất thủ đương nhiên rất nhanh, lại vẫn không đủ nhanh.

Hắc Báo nghiêng mình, chân phải đá ngược bụng dưới của gã, Hoang Mộc cười danh ác, đang định chop lấy mắt cá chân của Hắc Báo. Ai biết được thân người Hắc Báo đột nhiên lại trườn xoay đi, một chỗ nặng nề đập lên xương sườn của gã. Gã lập tức nghe tiếng xương sườn gãy, người gã cũng bị đánh bay lên.

Song cước của Hắc Báo cũng đá liên hoàn, đá lên cổ gã.

Hắn thừa thắng truy kích, tuyệt không dung cho đối phương có nửa phân cơ hội hít thở.

Nhưng lần này hắn lại đã phạm sai lầm.

Hắn đã quá coi thường Hoang Mộc.

Thân người Hoang Mộc vốn bị đánh bị thương thật lúi, bộ dạng xem chừng không còn đứng vững được nữa.

Nhưng thành linh gã đã đứng vững lại, tay gã bỗng nắm lấy chân Hắc Báo.

Đối với một cao thủ Nhu đạo như Hoang Mộc mà nói, vô luận là vật gì, một khi bị gã nắm phải, cũng giống như là bị một con chó điên cắn vậy.

Gã lật tay quăng.

Hắc Báo lập tức mất tự chủ xoay một vòng trên không trung, tiếp đó, bị quăng "bịch" xuống đất.

Hắn gần như muốn ngất, cả đứng cũng đứng không vững.

Hoang Mộc cười danh ác, một cước đập lên lưng hắn, tựa hồ muốn quật gãy xương sống của hắn.

Ai ngờ lúc đó Hắc Báo bỗng lay xoay mình xuất thủ, nhanh như chớp chop lấy mắt cá chân của gã.

Giống như phương pháp gã hồi nãy dùng đối phó Hắc Báo.

Tay Hắc Báo nắm mắt cá chân của gã quăng về phía trái, toàn thân gã lật về bên trái.

Nhưng Hắc Báo tịnh không để gã rớt xuống đất.

Hắc Báo còn nằm dưới đất, một cước đột ngột đá ra, nháy mắt thân người gã xoay lật, đã đá trúng vùng bụng dưới của gã.

Hoang Mộc gầm lên, thân thể chợt co rục lại, cái gì có thể chảy ra trên dưới toàn thân lập tức toàn bộ chảy ra.

Cao Đăng nhú nhú mảy, thoái lùi hai bước, rút khăn tay lụa trong mình ra che mũi.

Ngoại trừ Hoang Mộc ra, ai ai cũng ngửi thấy mùi hôi thúi từ vật bài tiết của gã.

Hắc Báo buông mắt cá chân của gã ra, gã gục xuống, cuộn lại như con tôm, không ngừng lăn lộn co giật.

Đột nhiên, thân thể cuộn rục của gã lại duỗi ra, sau đó hoàn toàn bất động.

Một cước của Hắc Báo không những thần tốc chuẩn xác, hơn nữa lực lượng cũng ghê gớm đáng sợ.

Bọn mặt rô đứng xem cũng không khỏi lộ vẻ sợ hãi.

Bọn chúng từng đánh người ta, cũng từng bị đánh.

Nhưng bọn chúng người nào cũng chưa từng thấy tay chân ngoan độc như vậy, trong lòng không khỏi ngấm ngầm cảm thấy may mắn rằng mình chưa đụng phải một đối thủ như Hắc Báo.

Hắc Báo từ từ đứng dậy, phỉ phỉ đất cát trên y phục: "Tên Nhật Bản này quả thật có nghề".

Cao Đăng thở dài: "Ta hồi nãy thật sợ sợ người bị gã quăng chết".

"Người có biết ngón nghề ngon lành nhất của ta là gì không?". Hắc Báo cười cười:

"Ngón nghề ngon lành nhất của ta không phải là đánh người, mà là chịu đòn!".

"Chịu đòn?".

"Ta trước khi học đánh người, đã học chịu đòn".

"Lúc người học chắc có tư vị không dễ chịu". Cao Đăng cũng cười.

"Người không chịu học chịu đòn, tốt hơn hết cũng đừng học đánh người". Hắc Báo điềm đạm thốt: "Mình muốn đánh người, phải chuẩn bị bị đánh".

Đạo lý đó vốn rất đơn giản, chỉ tiếc đạo lý càng đơn giản, có rất nhiều người càng không thể hiểu rõ.

Trong nụ cười của Cao Đăng lại lộ ra vẻ trào phúng tàn khốc: "Ta chưa từng đánh người, ta chỉ giết người!".

Người muốn giết người, có phải cũng nên chuẩn bị bị giết bất cứ lúc nào không?

* * * * *

Chín giờ năm mươi.

Hắc Báo dẫn Cao Đăng vào tiểu khách sảnh dùng riêng cho Kim nhị gia.

Phạm Ngạc Công vẫn còn dựa mình trên ghế sa-phát dưỡng thần.

"Nghe nói người có bí mật muốn nói với Hắc Báo". Thiết bị cách âm của tiểu khách sảnh rất tốt, động tĩnh dưới lầu, trên lầu tịnh không nghe thấy.

"Là bí mật gì?". Kim nhị gia lại hỏi.

Hắc Báo điềm đạm hồi đáp: "Tôi nói với gã, phụ thân gã là tạp chủng, mẫu thân gã là con điếm".

Kim nhị gia cau mày: "Gã nói sao?".

"Gã không nói gì hết". Thanh âm của Hắc Báo càng lạnh đậm: "Người chết không thể nói chuyện.

Kim nhị gia tựa như ngẩn ngơ, trầm mặc rất lâu rồi mới từ từ hút một hơi xì-gà, từ từ nhả khói.

Mặt ông ta lại ẩn tàng trong khói thuốc.

"Người cho dù muốn giết gã, cũng nên đợi đến ngày mai".

"Ồ?".

"Người nên biết hôm nay gã còn hữu dụng".

"Gã đã không còn hữu dụng từ sớm".

"Tại sao?".

"Bởi vì tôi đã tìm được một người hữu dụng hơn".

"Là y?". Kim nhị gia chừng như mãi cho đến nay mới nhìn thấy Cao Đăng đằng sau Hắc Báo.

Cao Đăng mặc đồ dạ hội vừa vặn, hiển như là do thợ may thủ công thượng đẳng may.

Cà vạt và khăn tay cũng toàn là lụa thuần, chân mang giày Ý Đại Lợi làm bằng da bê.

Kim nhị gia nhìn y cười lạnh: "Là hoa hoa công tử này?"

"Không sai". Cao Đăng lên tiếng tự hồi đáp cho mình: "Là hoa hoa công tử tôi đây".

"Người ta cần là người biết giết người, không phải là thủ lãnh hộp đêm".

"Thủ lãnh hộp đêm có lúc cũng có thể giết người".

"Người có thể giết ai?"

"Chỉ cần là người, tôi có thể giết". Thanh âm của Cao Đăng cũng lạnh đậm.

"Thí dụ như..."

"Thí dụ như ông". Cao Đăng ngắt lời ông ta: "Hiện tại tôi lúc nào cũng có thể giết ông".

Tay gã vừa giơ lên, súng đã trong tay.

Sắc mặt của Kim nhị gia cũng hơi có biến, nhưng thần thái lại rất trấn định:

"Người tại sao không nhìn ra đằng sau?"

Ngoài cửa đã xuất hiện hai người, trong tay hai người đều có súng, súng đang nhắm vào Cao Đăng.

"Bọn chúng cho dù có giết được tôi, tôi trước khi chết vẫn có thể giết ông". Thanh âm của Cao Đăng vẫn rất lạnh đậm: "Hạng người muốn giết ông đương nhiên phải trả một giá đắt".

Lời nói của y còn chưa dứt, thành linh xoay mình.

Chỉ nghe hai tiếng động, súng trên tay hai người ngoài cửa đã rơi xuống, Cao Đăng đã bắn trúng nòng súng.

Kim nhị gia bỗng cười lớn: "Hay, rất hay, súng thần Cao Đăng quả nhiên danh bất hư truyền". Ông ta chợt đứng dậy, vỗ vai Cao Đăng giống như với Hắc Báo vậy: "Kỳ thật người vừa tiến vào, ta đã biết người là ai".

"Nhưng ông lại không nên mạo hiểm".

"Mạo hiểm?"

"Ông vốn không nên để hạng người như tôi mang súng đi đến trước mặt ông".

"Nhưng người là bằng hữu của Hắc Báo". Thái độ của Kim nhị gia vừa bình hòa vừa thành khẩn: "Bằng hữu của hãn cứ tùy tiện mang bất cứ cái gì trên mình, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm ta".

"Tôi tịnh không phải là bằng hữu của hãn".

"Người không phải?". Kim nhị gia cau mày.

"Tôi không có bằng hữu, tôi không bao giờ tin tưởng bất cứ một ai". Lời nói của Cao Đăng giống như viên đạn bắn ra khỏi nòng súng của hãn: "Trên thế gian này tôi chỉ tin có một".

"Người tin cái gì?". Câu hỏi đó Kim nhị gia thật ra bắt tất phải hỏi.

"Tiền". Câu trả lời của Cao Đăng vừa trực tiếp vừa thẳng vào đề: "Vô luận là kim tệ hay là ngân tệ, hay là chi phiếu ấn dấu ngón tay, tôi đều tin nhiệm như nhau".

Kim nhị gia cười.

Ông ta mỉm cười hút một hơi thuốc xì-gà, lại phun khói ra, bỗng hỏi: "Người muốn bao nhiêu?"

Câu hỏi đó cũng hỏi vừa trực tiếp vừa thẳng vào đề.

"Mười vạn".

Cao Đăng đưa ra một tờ chi phiếu: "Đây vốn là tôi đáng lẽ đã cầm được, tôi không có đòi nhiều".

"Người đích xác không có đòi nhiều". Kim nhị gia không do dự: "Chỉ cần sự thành, tờ chi phiếu đó lúc nào cũng có thể đổi tiền".

Cao Đăng không nói gì nữa.

Y rất cẩn thận xếp tờ chi phiếu lại, bỏ vào túi áo bên trái.

Kim nhị gia xoay người, đối diện Hắc Báo, mỉm cười: "Ta có nói ta có lễ vật tặng người".

Hắc Báo cũng cười cười: "Hồi nãy tôi có nghe nói".

"Người bây giờ có muốn xem không?".

Hắc Báo gật gật đầu.

Kim nhị gia mỉm cười vỗ vỗ tay, đằng sau cửa bên trái lập tức có người bị lôi ra.

Một nữ nhân mang hai dòng máu Âu Á mặc vải satin trắng hở ngực, đôi mắt xanh lơ mỹ lệ.

Chỉ bất quá hiện tại khoe mắt ả vì bi phần, sợ hãi, mệt mỏi mà để lộ nếp nhăn.

Mai Tử phu nhân.

"Ả tịnh không chuẩn bị đợi tham gia tang lễ của con gái và chồng ả, trời còn chưa sáng, đã dẫn toàn bộ gia đình Mai luật sư bỏ đi". Kim nhị gia cười rất đắc ý.

"Động tác của ả quả thật rất nhanh, không may ta còn nhanh hơn ả một bước, ta biết người có hứng thú đối với ả".

Hắc Báo lạnh lùng nhìn người đàn bà đó, trên mặt cả một chút biểu tình cũng không có.

Kim nhị gia lại nhìn hắc, nhú mày: "Có lẽ ta nghĩ lầm, người tịnh không có hứng thú gì đối với ả, ta chỉ còn nước kêu ả vào nằm trong quan tài theo chồng và con gái".

Mai Tử phu nhân ngược đầu, nhìn Hắc Báo cầu khẩn, chừng như hận không thể quỳ xuống xin Hắc Báo hãy muốn ả.

Hiện tại, cảm giác ưu việt về người da trắng của ả đã hoàn toàn biến mất, hiện tại ả mới minh bạch người Trung Quốc tịnh không phải yếu nhược hèn hạ như trong tưởng tượng của ả.

Chỉ tiếc hiện tại đã quá trễ.

"Ả vốn quả thật không phải là đàn bà khó coi, chỉ tiếc bây giờ đã quá già rồi".

Thanh âm của Hắc Báo cũng lãnh khốc như ánh mắt của hắc: "Hiện tại hứng thú duy nhất của tôi đối với ả là đá một cước lên bụng ả".

Mai Tử phu nhân toàn thân mềm nhũn, giống như thật sự bị người ta đá vô bụng một cước.

"Nhưng tôi đối với ả vẫn còn có hứng thú khác". Cao Đăng chợt thốt.

"Người?". Hắc Báo đang nhú mày.

"Chỉ cần người không phản đối, phần lễ vật này ta có thể lấy giùm người".

Hắc Báo chợt lại cười: "Ta biết hai ngày nay người rất cần đàn bà, đàn bà già cũng còn hơn là không có đàn bà".

"Ta có thể dẫn ả đi chứ?".

"Lúc nào cũng có thể dẫn đi được".

Cao Đăng lập tức đi qua, nắm lấy tay Mai Tử phu nhân.

"Ta bây giờ dẫn ả về lầu quán". Câu nói đó còn nói chưa xong đã lôi Mai Tử phu nhân đi ra.

Lúc y đi ra, Điền bát gia xảo hợp đang lên lầu.

* * * * *

Sắc mặt của Điền bát gia tái nhợt, song thủ run rẩy không ngừng, cả điều thuốc lá cũng không cầm nổi.

"Hỷ Thước đã phái người đến liên lạc với ta, y cũng muốn gặp mặt đàm phán điều kiện với bọn ta".

"Cực hay". Trong mắt Kim nhị gia phát sáng: "Các người có ước hẹn thời gian và địa điểm chưa?".

Điền bát gia gật gật đầu: "Thời gian là bảy giờ tối hôm nay, địa điểm là quán ăn La Tổng trên đường Nguyên Soái".

"Y định mời bọn ta ăn cơm tối?". Kim nhị gia đang mỉm cười hỏi Điền bát gia: "Lẽ nào y còn chưa biết đường Nguyên Soái nằm trong địa bàn của người?".

"Y biết, cho nên y nhất định đợi đến khi ta dẫn đám huynh đệ đi hết rồi mới chịu lộ diện". Điền bát gia trong ánh mắt lại lộ ra một vẻ cười cợt của hồ ly: "Nhưng y lại không biết quán ăn La Tổng đó cũng là do ta mở".

Kim nhị gia chột cười lớn, cười gập hông, cười đến mức cả nước mắt cũng cơ hồ muốn trào ra.

"Hỷ Thước là cát điền, giết thì bất tường". Phạm Ngạc Công bỗng mở mắt, mỉm cười thốt: "Cho nên sau khi các người giết y, ngàn vạn lần đừng quên rửa tay cho sạch".

"Chỉ cần rửa tay cho sạch là đủ rồi!". Kim nhị gia cười càng khoan khoái.

"Trừ phi các người dụng cước đá chết y". Phạm Ngạc Công thản nhiên thốt: "Vậy thì phải rửa chân".

Kim nhị gia lại cười lớn.

Ông ta rất ít khi cười vui vẻ như vậy.

* * * * *

Mười hai giờ năm phút.

Hắc Báo nằm ngửa trên giường, nhìn trần nhà.

Trên trần nhà có một con thần lằn thành linh rơi xuống, rơi trên mình hắn, trên lồng ngực trần chắc nịch.

Hắn động cũng không động.

Con thần lằn bò lên xuống cánh tay, hắn vẫn im lặng nhìn.

Cho đến khi con thần lằn bò lên lòng bàn tay hắn, tay hắn mới thành linh nắm chặt lại --- Hắn luôn luôn là người rất có thể đợi chờ.

Nếu không phải là chuyện cầm chắc mười phần, hắn tuyệt không làm.

Hiện tại hắn đã đợi một tiếng đồng hồ.

Ba Ba không biết đi ra ngoài từ lúc nào, tới bây giờ còn chưa về.

Đến lúc hắn quăng con thần lằn qua cửa sổ, Ba Ba mới đẩy cửa vào, nhìn thấy hắn.

Nàng lập tức cười: "Anh đang đợi tôi?".

Hắc Báo không vui.

"Anh giận rồi, anh nhất định đã đợi rất lâu".

Ba Ba đóng cửa lại, ngồi xuống bên hắn, cầm lấy tay hắn, trong nụ cười đầm mật có vẻ xin lỗi.

Trên cổ nàng có đeo một cái khăn lụa vàng --- Một khi là chuyện nàng muốn làm, nàng nhất định phải làm cho được.

"Tôi biết anh muốn tôi không đi ra, nhưng tôi thật buồn chán muốn chết". Ba Ba chọc Hắc Báo mở miệng: "Anh xem cái khăn này có đẹp không?".

"Không đẹp".

Ba Ba ngây người, chừng như cười không nổi nữa.

Hắc Báo lại từ từ nói tiếp: "Ta thấy không có cái gì đẹp bằng nàng".

Ba Ba lại cười, trong đôi mắt thoáng hiện vẻ ngời ngời của ánh xuân, như ánh dương quang sáng lạn.

Người nàng nằm phục trên ngực Hắc Báo, tay nàng đang vuốt ve ngực hắn nhẹ nhàng.

Thứ cảm giác đó giống như lúc con thằn lằn bò trên ngực hắn.

Hắc Báo nhìn nàng, cũng bất động.

"Anh hình như có hơi không thích tôi". Ba Ba thì thào như con yến tử: "Từ tối hôm qua cho tới giờ, anh không thèm đụng tới tôi".

Nàng quả thật là một cô gái rất mẫn cảm.

"Trước bảy giờ tối hôm nay, ta thật không dám đụng nàng". Hắc Báo phảng phất cũng cảm thấy có lỗi.

"Tại sao?".

"Bây giờ ta có chuyện".

"Lại là chuyện của Kim nhị gia?".

"Ừm".

"Thật ra là đại sự gì vậy?". Cái miệng nhỏ của Ba Ba lại chu lại.

"Cũng không có gì lớn". Hắc Báo điềm đạm đáp: "Chỉ bất quá tối nay ta rất có thể không trở về được".

"Không trở về được?". Ba Ba ngồi bật dậy: "Lẽ nào có người muốn giết anh?".

"Trước đây đã từng có rất nhiều người muốn giết ta, hiện tại những người đó đa số đã vào quan tài".

"Còn lần này?".

Hắc Báo cười cười: "Lần này người vào quan tài rất có thể là ta".

Trong mắt Ba Ba tràn ngập vẻ ưu lự: "Lần này thật ra là ai muốn giết anh?".

"Không phải y muốn giết ta, mà ta nhất định phải giết y". Biểu tình của Hắc Báo lại biến thành rất lạnh khốc: "Nhưng ta lại vị tất có thể giết được y".

"Y thật ra là ai?".

"Hỷ Thuộc". Mực quang của Hắc Báo xa xăm nhìn đám mây ngoài song cửa: "Tối hôm nay ta sẽ đi gặp Hỷ Thuộc".

"Hỷ Thuộc!". Ba Ba càng có vẻ ưu lự: "Y thật đáng sợ vậy sao?".

Hắc Báo thở dài: "Có lẽ còn đáng sợ hơn cả trong tưởng tượng của bọn ta".

"Anh không thể không đi gặp y sao?".

"Không thể".

"Sao vậy? Lại là vì Kim nhị gia?". Ba Ba cắn môi: "Tôi thật muốn hỏi ông ta tại sao lại cứ thích kêu người ta đi giết người? Tại sao cứ thích kêu người ta đi liều mạng cho ông ta?".

Hắc Báo điềm đạm thốt: "Nói không chừng nàng sau này sẽ có cơ hội".

* * * * *

Hắc Báo đã ngủ.

Ba Ba không dám kinh động đến hắn, nàng biết hắn muốn bảo tồn thể lực.

Trong nhà rất tĩnh lặng.

Nàng bản thân ngồi đó, bất chợt, nàng đã hiểu ưu sầu và phiền não là làm sao.

Người tình của nàng tối nay rất có thể sẽ chết.

Phụ thân của nàng vẫn chưa có tới một chút tin tức.

Xe hơi tuy đang đậu dưới lầu, khăn vàng tuy đã cột trên cổ nàng, nhưng hiện tại nàng không muốn gì hết.

Hiện tại nàng chỉ cầu có thể có một cuộc sống khoái lạc an bình, chỉ cầu trong cuộc sống của nàng không phải gặp nguy hiểm và bất hạnh.

Hiện tại nàng chung quy đã minh bạch đó mới là trân quý nhất trong đời người, trân quý hơn xa một vạn chiếc xe hơi cộng lại.

Nàng chừng như đột nhiên đã trưởng thành rất nhiều.

Nhưng hiện tại khoảng cách từ lúc nàng bước bước đầu tiên vào đại đô thị này cho tới giờ vẫn còn chưa tới bốn chục tiếng đồng hồ.

* * * * *

Mười hai giờ mười.

Mai Tử phu nhân cúi đầu, ngồi trong phòng của Cao Đăng, trên mặt không còn một chút huyết sắc.

Cao Đăng đã đi ra rất lâu, vừa dẫn ả về đến đây là đã lập tức đi ra.

Y căn bản cả đụng tới ả cũng không đụng.

Ả không hiểu nam nhân kia có ý gì đây, càng không biết mình sau này phải làm sao.

Ả tịnh không phải hoàn toàn không đau buồn vì cái chết của chồng con, chỉ bất quá ả từ nhỏ là một nữ nhân rất hiện thực, đối với chuyện quá khứ ả không bao giờ muốn nghĩ tới nhiều.

Bởi vì ả không thể không hiện thực.

Hiện tại trong tâm ả chỉ đang nghĩ tới chủ nhân của gian phòng trọ này --- cũng là chủ nhân của ả.

Mệnh vận của ả bị nắm trong tay nam nhân đó.

Nhưng nam nhân đó tối hôm qua cũng đã từng mắng chửi sỉ nhục ả, y muốn dẫn ả tới đây, có phải cũng vì muốn tiếp tục sỉ nhục ả?

Ả không dám nghĩ tới, cũng không thể nghĩ tới nữa.

Bởi vì lúc này Cao Đăng đã đẩy cửa bước vào, trong tay cầm một phong thư rất dày đặt trên bàn trước mặt ả: "Trong phong thư là hộ chiếu, vé thuyền, và lễ phí của bà".

Thanh âm của Cao Đăng vẫn rất lãnh đạm: "Hộ chiếu tuy là giả, nhưng lại tuyệt không có ai có thể nhìn ra, lễ phí tuy ít, nhưng đủ để giúp bà đi đến Hán Bảo".

Mai Tử phu nhân ngây người.

Ả nhìn nam nhân đó, trong mắt ngập tràn hoài nghi bất an: "Ông... ông thật chịu thả tôi?".

Cao Đăng không trả lời câu hỏi đó: "Bà đương nhiên tịnh không nhất định phải đến Hán Bảo, nhưng tôi có rất nhiều bằng hữu ở Hán Bảo, bọn họ có thể chiếu cố bà, trong phong thư cũng có tên họ và địa chỉ của bọn họ".

Mai Tử phu nhân nhìn y, thật không tin trên thế giới lại có người như y.

Ả đối với đàn ông vốn đã mất đi lòng tin từ sớm.

"Tàu bốn giờ rưỡi sẽ đi, cho nên bà tốt hơn hết là đi ngay bây giờ". Cao Đăng nói tiếp: "Bà đến được Hán Bảo, tôi chỉ hy vọng bà làm giùm tôi một chuyện".

Mai Tử phu nhân đang lắng nghe.

"Vào nhà giam Hán Bảo gặp một bằng hữu của tôi tên là La Liệt, nhắn gã cứ yên tâm, nói kế hoạch của tôi đã sắp thành công, hơn nữa còn tìm được tiểu tử khờ cho gã".

"Tiểu tử khờ?". Mai Tử phu nhân chớp mắt.

"Không sai, tiểu tử khờ". Cao Đăng khoé miệng hé một nụ cười: "Bà nói với gã thì gã sẽ hiểu".

"Tôi nhất định sẽ nói cho gã biết, nhưng ông... ông dối với tôi...". Mai Tử phu nhân cúi đầu, không nói gì thêm.

"Tôi tịnh không muốn bắt bà theo tôi lên giường". Thanh âm của Cao Đăng lại biến thành rất lạnh đậm: "Hiện tại Kim nhị gia cũng không có tâm tư chú ý đến chuyện khác, cho nên bà tốt hơn hết là mau đi đi".

Mắt của Mai Tử phu nhân bỗng ngập lệ.

Đó là lệ cảm kích.

À chưa bao giờ cảm kích một người đàn ông như vậy.

Trước đây tuy có rất nhiều nam nhân cũng đối với ả không tệ, nhưng những nam nhân đó đều có mục đích, có dã tâm.

Ả chợt đứng dậy, hôn nhẹ lên má người đàn ông kỳ lạ kia, nước mắt chảy nhuộm lên gương mặt trắng nhợt của y...

* * * * *

Cao Đăng đã tắm nước nóng xong, ngã lưng trên giường, trong lòng tràn đầy bình tĩnh và an ủi.

Có lực lượng có thể trợ giúp những người khổ nạn, đích xác là chuyện kỳ diệu phi thường, làm cho người ta khoan khoái.

Y hy vọng có thể an an tĩnh tĩnh ngủ một giấc.

Hiện tại còn chưa tới một giờ, còn tới sáu tiếng đồng hồ mới tới giờ hẹn của bọn họ.

* * * * *

Sáu giờ hai mươi.

Hắc Báo và Cao Đăng đều đã đến căn khách sảnh nhỏ của Kim nhị gia.

Cao Đăng đã thay bộ đồ tây màu đậm hơn, áo trong màu trắng tinh, cà vạt đỏ tươi, giày da sáng loáng.

Y quả thật là một người rất chải chuốt.

Vô luận lúc nào, y cũng đều giống như một hoa hoa công tử đang chuẩn bị phó yến.

Hắc Báo vẫn mặc đồ chên đen.

Y phục mong manh ép trên bắp thịt kiện tráng chắc nịch của hắn, toàn thân hắn chùng như tràn trề một thứ lực lượng hung mãnh như dã thú.

Cao Đăng nhìn hắn, trong mắt có vẻ cười cợt: "Người quả thật bất tất phải tốn tiền mua y phục".

"Sao vậy?"

"Người có thân thể như ngươi, trang phục tốt nhất là cởi hết y phục trên người".

Hắc Báo cũng cười.

Kim nhị gia nhìn thấy bọn họ, trên mặt cũng lộ biểu tình rất khoan khoái.

Ông ta hy vọng bọn họ hợp tác mật thiết.

Giả như bọn họ vĩnh viễn bảo hộ bên mình ông ta, ông ta có lẽ có thể sống đến một trăm hai mươi tuổi.

"Sắp tới giờ rồi". Điền bát gia đi qua đi lại không ngừng, hiện tại lại dừng chân đột ngột, thần tình tỏ ra bồn chồn bất an.

Kim nhị gia lại vẫn đang mỉm cười, đối với chuyện này, cơ hồ đã nắm chắc mười phần.

"Bọn ta sáu giờ rưỡi đi, sáu giờ năm mươi lăm là đã có thể đến đó, bọn ta bất tất phải đi quá sớm".

Điền bát gia chỉ còn nước gật gật đầu, lại đốt một điều thuốc.

"Người có thể lặp lại lần nữa số người người đã bố trí bên đó không?". Kim nhị gia hy vọng thần kinh của lão ta thư thả một chút.

"Bốn tên đầu bếp, sáu tên chạy bàn trong quán đều là người của ta". Điền bát gia thốt: "Đám kéo xe, bán thuốc dạo, bán hoa trên góc đường bên ngoài cũng toàn là người của ta, cả tuần cảnh của phòng tuần bộ Pháp quốc trên ngã tư Thập Tự cũng đã bị ta mua chuộc".

"Trong ngoài tổng cộng có bao nhiêu người?".

"Đại khái có ba chục tả hữu".

"Thật sự có thể đánh lộn có bao nhiêu người?". Kim nhị gia hỏi nữa.

"Ai ai cũng có thể đánh lộn". Điền bát gia hồi đáp: "Nhưng vì cẩn thận đề phòng bị phát hiện, trên mình bọn họ đại đa số đều không có mang binh khí".

"Không cần lo". Kim nhị gia thốt: "Ta làm như vậy chỉ bắt quá muốn phòng bị người bên kia trà trộn vào, đến lúc động thủ thật sự, còn có Cao Đăng và Hắc Báo".

Trong thanh âm của ông tà tràn ngập vẻ tự tin, bởi vì ông ta đối với hai người công phu cao cường kia cực kỳ tin tưởng.

Trong đại đô thị này, tuyệt đối tìm không ra người công phu cao cường hơn bọn họ.

"Người nghĩ Hỷ Thước sẽ mang hai người nào tới?". Điền bát gia vẫn có chút không thoải mái.

"Nghĩ chắc là Hồ Bưu Hồ lão tứ, và Hồng Kỳ Lão Yêu của bọn chúng".

"Nghe nói Hồng Kỳ Lão Yêu đó đã luyện qua mấy thứ công phu ghê gớm, là hảo thủ đệ nhất trong bang phái bọn chúng". Điền bát gia quay sang Hắc Báo: "Người trước đây có từng giao thủ với gã không?".

"Không có". Hắc Báo điềm đạm cười cười: "Cho nên gã hiện tại còn sống".

Điền bát gia không nói gì nữa, lúc này, bọn họ nghe tiếng gõ cửa, có người báo cáo: "Bên ngoài có người đưa một vật tới".

"Là cái gì?".

"Hình như là một con hỷ thước".

Con chim báo hỷ đang ở trong lồng.

Con chim đen sì, cái lồng đen sì.

Trên vuốt chim lại có buộc một cuộn giấy, trên giấy viết: "Quán rượu Bát Túy Vô Quy [2], đúng bảy giờ gặp mặt".

Điền bát gia dậm chân: "Vậy làm sao đây? Sao y đột nhiên lại thay đổi chỗ hẹn vậy?".

Kim nhị gia vẫn đang ngưng thị nhìn tờ giấy trong tay, chùng chùng như còn chưa hiểu ý tứ của hai câu đó, nhìn một bên, lại lật xem bên kia".

"Có cần tôi kêu người ở quán ăn La Tống dời qua không?". Điền bát gia nói: "Hai chỗ đó không xa nhau".

"Không được". Kim nhị gia lập tức lắc đầu: "Người bên đó tuyệt đối không thể động".

"Tại sao?".

"Y đột nhiên thay đổi địa điểm, có lẽ muốn bọn ta làm như vậy, để thám thính hư thực của bọn ta". Kim nhị gia trầm tư, từ từ nói tiếp: "Hà huống con chim đó quả thật rất xảo hoạt, sự tình có lẽ còn có biến hóa, bọn ta ngàn vạn lần không thể khinh cử vọng động".

"Vậy ý của ngươi là...".

Kim nhị gia lạnh lùng cười cười: "Bên quán rượu Bất Túy Vô Quy lẽ nào không phải là địa bàn của người sao? Bọn ta hà tất phải sợ y?".

"Nhưng nơi đó trước đây là của lão tam".

"Người của lão tam hiện tại là người của ta, cầm đầu đám phu xe là Vương A Tứ, từ ba năm trước đã bắt đầu nhận tiền của ta". Kim nhị gia cười lạnh, chợt quay đầu phân phó tên đầu mục Kim Khắc của đám mặt rô đang đứng trước cửa: "Người dẫn mấy huynh đệ ít khi lộ diện cải trang thành khách nhân từ xa đến, vào quán rượu Bất Túy Vô Quy làm khách, y phục phải mới tinh nghe".

"Dạ".

"Còn nữa". Kim nhị gia lại phân phó: "Đi hỏi Vương A Tứ xem xung quanh có người nào khả nghi không".

"Dạ". Kim Khắc lập tức vội vã đi ra.

Gã cũng họ Kim, đối với Kim nhị gia một mực trung thành cẩn cẩn, chuyện Kim nhị gia giao cho gã làm, gã chưa từng làm hư sự.

Kim nhị gia lại nhả khói thuốc: "Bọn ta vẫn chiếu theo kế hoạch ban đầu, sáu giờ ba mươi phút động thân, lão bát người ở lại đây, đợi tin tốt của bọn ta".

* * * * *

Sáu giờ năm mươi lăm.

Quán rượu Bất Túy Vô Quy vẫn như bình thường, ngồi chật hết, chỉ còn một cái bàn trống.

"Bọn tôi đã điều tra qua tất cả những người quanh đây, tuyệt không có người nào thuộc phe Hỷ Thước". Vương A Tứ đang báo cáo qua cửa sổ xe hơi của Kim nhị gia.

"Mười một bàn khách bên trong, trừ hai bàn do Kim Khắc dẫn đến, còn lại đều là khách quen, lai lịch bọn họ tôi đều biết".

Tên đầu lĩnh của đám chạy bàn trong quán rượu Bất Túy Vô Quy là Tiểu Vô Tích, luôn luôn quen mặt hết mọi người, gã cũng cúi đầu theo Kim nhị gia.

Cho nên Kim nhị gia ngậm xì-gà, dẫn Cao Đăng và Hắc Báo xuống xe.

* * * * *

Bảy giờ đúng.

Cái bàn không trong quán rượu Bất Túy Vô Quy đột nhiên xuất hiện một cái lồng chim. Lồng chim đen sì, chim đen sì.

Khách nhân trong quán đột nhiên ngậm miệng lại hết, nhìn Kim nhị gia bước vào.

Nơi này vốn đang xôn xao náo nhiệt, đột nhiên trầm lặng lại, chỉ còn tiếng kêu "quát quát quát" của con hỷ thước trong lồng, chừng như là đang báo cáo với người ta.

Trên chân hỷ thước cũng có buộc một cuộn giấy, trên giấy viết: "Vẫn là chỗ cũ, bảy giờ mười".

Kim nhị gia cười lạnh, nhìn con hỷ thước trong lồng: "Không cần biết là người có bao nhiêu ngõ ngách, hiện tại người đã nằm trong lồng rồi, xem người còn có thể đi đâu nữa?".

* * * * *

Bảy giờ mười hai phút.

Tiệm ăn La Tổng vốn làm ăn cũng rất khá, hiện tại trong tiệm lại chỉ có ba khách nhân.

Bởi vì trước cửa đã dán tờ giấy đỏ "nghỉ làm một ngày" từ sớm, khách nhân hôm nay đến đều bị cánh cửa đóng chặt ngăn chặn không cho bất cứ một ai vào.

Nhưng tám thị dịch trong tiệm vẫn còn tụ tập đầy đủ, tất cả đều mặc đồng phục trắng, xếp hàng trong góc đợi.

Kim nhị gia cũng đang đợi.

Ông ta đã đến bốn phút, Hỷ Thước vẫn chưa thấy bóng dáng.

Kim nhị gia vẫn ngồi bất động, tàn xì-gà đã dài một tấc.

Cao Đăng nhìn ông ta, trong mắt có vẻ bội phục tán thưởng, bằng vào công phu trấn định của ông ta, không trách gì ông ta có thể làm ông trùm số một ở đại đô thị này.

Hỷ Thước là người ra sao?

Bảy giờ mười bốn phút.

Cửa tiệm ăn La Tổng chợt mở ra, hai người đi qua cửa, quả nhiên là Hồ Bưu Hồ lão tứ và Hồng Kỳ Lão Yêu của bọn họ.

Sắc mặt của Hồ Bưu nhìn vẫn xanh dờn trắng nhợt, vừa nhìn thấy Hắc Báo, lập tức trợn trừng mắt.

Hồng Kỳ Lão Yêu lại trấn định hơn nhiều.

Gã cũng là một tiểu hỏa tử rất tinh tráng, rất vạm vỡ, đầu trọc lóc, mặc áo chên, song thủ vừa thô vừa ngắn, móng tay sắt rạt, vừa nhìn là biết đã luyện qua loại công phu Thiết Sa Chương.

Đôi mắt to sáng ngời của gã đang lóe lên bốn phía.

Chỉ nhìn vào song nhãn của gã là có thể phát hiện gã không những công phu cao cường, mà còn là một người rất tinh minh.

Ánh mắt của Hồ Bưu vẫn ghim chặt trên người Hắc Báo, đột nhiên cười lạnh: "Ta biết hôm nay người sẽ đến".

Hắc Báo lạnh lùng: "Không ngờ vết thương của người lại mau lành vậy".

Hồ Bưu cười lạnh: "Đó chỉ bất quá là vì tay người quá mềm thôi".

"Hiện tại không phải là lúc đấu khẩu". Kim nhị gia cau mày, ngắt lời bọn họ: "Hỷ Thước đâu?".

"Người trước hết kêu đám chạy bàn đi ra đi". Hồng Kỳ Lão Yêu hành sự hiển nhiên cũng rất kỹ càng.

"Bọn họ đều là người của tiệm ăn này". Kim nhị gia điềm đậm thốt: "Ta lại không phải là lão bản của tiệm ăn này".

Hồng Kỳ Lão Yêu nói: "Bọn họ không đi, bọn ta không còn ý muốn nói chuyện".

Kim nhị gia vẫn không mở miệng, nhưng bọn họ chạy bày toàn bộ đều biết mà bỏ đi ra, đi rất mau, chừng như ai ai cũng không muốn dính dáng vào trường thị phi này.

Hồng Kỳ Lão Yêu tới giờ mới cảm thấy thỏa mãn, lập tức rút trong mình ra một cái khăn đỏ, chìa ra ngoài vậy vậy.

Ba phút sau, ngoài cửa có một người mặc áo dài đen, mang một cặp kiếng đen bịt lách người vào. Y nhìn cao hơn người ta tới một cái đầu, nhưng hành động vẫn rất miễn tiện, rất hung mãnh.

Tuổi tác của y tịnh không lớn lắm, trên mặt quả nhiên rõ ràng chít, thêm vào cái miệng đặc biệt to, khiến cho khuôn mặt đó chừng như mang theo một vẻ uy nghiêm và sát khí.

Hỷ Thước chung quy đã xuất hiện!

Chú thích:[1] Quyền Sư cầu: chó Boxer.

[2] Bất túy vô quy: không say không về.

8. Báo Phục

Bảy giờ mười sáu phút.

Hỷ Thước ngồi đối diện Kim nhị gia.

Lúc y ngồi, vẫn còn cao hơn Kim nhị gia một cái đầu, điều đó hình như khiến Kim nhị gia cảm thấy có hơi bất an.

Kim nhị gia luôn luôn không thích phải ngược mặt lên nói chuyện với người ta.

Hỷ Thước đương nhiên cũng đang chăm chăm nhìn ông ta, chợt hỏi: "Người có phải muốn ta thả ả vợ ba của Điền bát gia?"

Kim nhị gia cười: "Người thật nghĩ ta có thể vì một người đàn bà mà mạo hiểm đến đây bàn điều kiện với người sao?"

"Người còn muốn gì nữa?"

"Là người hẹn ta tới". Kim nhị gia lại châm một điếu xì-gà: "Người muốn gì?"

"Địa phương này người đã chiếm giữ rất lâu rồi, tiền người cũng có quá đủ rồi".

"Ý người muốn nói ta nên thoái hưu?"

"Không sai". Hỷ Thước ưỡn ngực: "Chỉ cần người chịu đáp ứng, ta không những có thể xóa hết nợ nần giữa bọn ta, còn có thể để người đem của cải dẫn gia quyết đi hết, đủ để người hút xì-gà trọn đời, chơi gái trọn đời".

Kim nhị gia nhìn y, chợt phát hiện lời nói của con người này không những thô tục vô vị, mà còn ấu trĩ đến nực cười.

Con người này so với một Hỷ Thước âm trầm, cơ trí, tàn khốc trong tưởng tượng của ông ta thật hoàn toàn là hai người khác hẳn.

Cả một chút khí chất và tài năng làm thủ lãnh cũng không có.

Kim nhị gia thật không tưởng nổi người như Hồ Bưu và Hồng Kỳ Lão Yêu tại sao lại có thể phục tùng y.

Hỷ Thước không ngờ hoàn toàn nhìn không ra vẻ khinh miệt lộ ra trên mặt Kim nhị gia, vẫn còn dương tự đắc: "Người có thể từ từ mà suy nghĩ, điều kiện này rất không tệ, người nên đáp ứng".

Kim nhị gia lại cười: "Điều kiện này thật không tệ, ta thật rất cảm kích, chỉ bất quá ta còn có câu muốn hỏi người".

"Người có thể hỏi".

Kim nhị gia mỉm cười, nhìn y: "Ta thật nhìn không ra người thật ra là người, hay là heo?"

Hỷ Thước biến sắc.

Kim nhị gia điềm đậm thốt: "Người lẽ nào chưa từng nghĩ tới, nơi đây là địa bàn của ta, người dưới tay ta ít nhất cũng đông gấp năm lần người của người, ta sao lại phải nhượng cho người? Hà huống, hiện tại ta lại có thể giết người".

Thần tình của Hỷ Thước lại biến thành trấn định trở lại, cười lạnh: "Người đã có thể giết ta, tại sao còn chưa động thủ?"

Kim nhị gia nghiêng răng: "Các người cho dù có giết được ta, chính các người cũng không chạy thoát được đâu".

"Ồ?"

"Trong trong ngoài ngoài nơi đây đều là người của ta".

Hắc Báo đột nhiên cũng cười lên.

Hắn vỗ tay nhẹ, Tiểu Vô Tích lập tức dẫn tám tên chạy bàn mặc đồng phục trắng ra, trên mặt ai ai cũng nở nụ cười mỉm.

”Từ hôm nay trở đi, ngươi là lão bản của chỗ nào!”. Hắc Báo nhìn Tiểu Vô Tích:

”Ta nói là giữ lời”.

Tiểu Vô Tích cúi mình hành lễ.

Tám người đằng sau gã cũng cúi mình hành lễ.

”Đi nhấn Vương A Tứ bên ngoài, gã có thể dẫn huynh đệ của gã đi uống rượu rồi”.

Hắc Báo lại phân phó: ”Hôm nay ở đây không còn chuyện nữa”.

”Dạ”. Tiểu Vô Tích cúi mình đi ra, từ đầu đến đuôi cũng không nhìn Kim nhị gia một chút.

Kim nhị gia sa sầm nét mặt, chợt đập điều xì-gà vào cái gạt tàn thuốc.

Đó là ám hiệu đã ước định từ trước của bọn họ.

Vừa thấy ám hiệu đó, Hắc Báo và Cao Đăng vốn phải lập tức động thủ.

Nhưng hiện tại bọn họ lại không có tới một chút phản ứng.

Kim nhị gia bắt đầu phát hiện có gì không đúng, nhin không được quay đầu lại, nhìn Hắc Báo.

Hắc Báo động cũng không động đứng yên đó, trên mặt mang một biểu tình rất kỳ quái, giống hệt biểu tình lúc hắn nhìn con thằn lằn lọt vào lòng bàn tay hắn.

Kim nhị gia đột nhiên cảm thấy chân tay lạnh ngắt.

Ông ta nhìn khuôn mặt đen bóng, tròn mắt đen nhánh, y phục đen tuyền của Hắc Báo.

Chim hỷ thước không phải cũng màu đen sao?

Kim nhị gia chợt minh bạch mọi chuyện, mặt ông ta lập tức méo mó biến hình vì quá kinh hãi.

”Ngươi... ngươi mới thật là Hỷ Thước!”.

Hắc Báo không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Kim nhị gia chợt thò tay vào người, muốn rút súng.

Nhưng ông ta lập tức phát hiện có một họng súng lạnh như băng đè kè ót ông ta.

Toàn thân ông ta băng lãnh cứng đờ, mồ hôi lạnh chảy giọt giọt từ trên trán.

Ba người đối diện đều cười lên, hiện tại bọn họ đã có thể thoải mái gan dạ mà cười.

Ông trùm số một không ai đương cự nổi đó, trong mắt bọn họ, không ngờ tựa như đã biến thành người chết.

Mồ hôi lạnh trên mình Kim nhị gia đã thấm ướt y phục.

”Hiện tại ta cũng có một câu muốn hỏi ngươi”. Đại hán mặc áo dài đen nhú mày nhìn ông ta: ”Ngươi thật ra là người? Hay là heo?”.

Bảy giờ hai mươi hai phút.

Kim nhị gia đổ mồ hôi đổ máu, khổ cực ba chục năm trời, tay không đánh lấy thiên hạ, đã hoàn toàn đánh mất hết trong mười lăm phút đồng hồ đó!

Người ông ta cũng đã quy xuống.

Hắc Báo chợt chém một chưởng xuống, chém ngay trên đại động mạch bên cổ trái của ông ta.

* * * * *

Bảy giờ ba mươi bốn phút.

Hắc Báo và Cao Đăng đã mang Kim nhị gia còn hôm mê bất tỉnh về đến Kim Công Quán.

Điền bát gia đang đi đi lại lại trong khách sảnh.

Hắc Báo vừa tiến vào, lão ta lập tức dừng bước, xoay người lại, lạnh lùng ngưng thị nhìn Hắc Báo.

Hắc Báo cũng đang lạnh lùng nhìn lão.

Hai người đứng bất động đối diện nhau, trên mặt mang một thứ biểu tình rất kỳ quái.

Sau đó Điền bát gia chợt hỏi: "Mọi việc đều thuận lợi?".

Hắc Báo gật gật đầu.

"Ta đã phân phó hết tất cả các huynh đệ, mệnh lệnh của ngươi là mệnh lệnh của ta". Điền bát gia thốt.

"Bọn họ rất hợp tác".

Trên mặt Điền bát gia chung quy đã lộ nụ cười đắc ý, lão hiển nhiên vì mệnh lệnh của mình được chấp hành triệt để mà kiêu ngạo.

Lão mỉm cười vỗ vai Hắc Báo: "Bọn ta lần này hợp tác cũng rất ngon lành".

"Cực kỳ ngon lành".

"Kim lão nhị e rằng có nằm mộng cũng không tưởng được ngươi là Hỷ Thước, càng không tưởng được ta có thể hợp tác với ngươi".

Hắc Báo cũng bắt đầu mỉm cười: "Ông ta luôn luôn nghĩ ông là một người rất tùy hòa, là người rất dễ nhận biết, chỉ cần mỗi ngày có rượu ngon thuốc ngon, thêm đàn bà theo hầu, ông sẽ không nghĩ tới chuyện khác".

"Đề khởi tới rượu, ta quả thực nên kính ngươi một chén". Điền bát gia cười lớn:

"Ngươi tuy luôn luôn không uống rượu, nhưng hôm nay cũng nên phá lệ một lần".

Đăng sau lập tức có người rót hai chén rượu.

Điền bát gia kéo Hắc Báo tới, ngồi xuống đối diện, mỉm cười nâng chén: "Hiện tại chỗ nào đã là thiên hạ của hai người bọn ta, ta là đại ca, ngươi là lão đệ, bọn ta chuyện gì cũng đều có thể thương lượng".

"Chuyện gì lão đệ cũng nên nghe lời đại ca".

Điền bát gia lại cười lớn, bỗng lại hỏi: "Tiểu San đâu?".

Tiểu San là tên của vợ ba của lão.

"Ta đã phái người đi tiếp nàng". Hắc Báo đáp: "Hiện tại nàng chắc cũng sắp về tới".

Hắn tịnh không nói sai.

Nói vừa dứt lời, Tiểu San đã uốn éo cười cợt đi vào.

Điền bát gia cười híp mắt lại: "Tiểu bảo bối, mau tới đây để ông chồng già của nàng hôn cái coi".

Tiểu San quả thật đang đi qua, nhưng lại không thèm nhìn lão tới một cái, ngồi trên mình Hắc Báo, ôm cổ Hắc Báo, cười cợt: "Anh mới là chồng tôi, lão lưu manh kia không ngờ không biết gì hết".

Mặt Điền bát gia cũng đột nhiên cứng đờ lại, giống như đột nhiên bị người ta quất một roi.

Sau đó toàn thân lão phát run, mồ hôi lạnh cũng lập tức bắt đầu toát ra không ngừng.

Lão chợt phát hiện lão đã bị cô lập hoàn toàn, thân tín của lão đều đã bị phái đến tiệm ăn La Tổng, hơn nữa lão còn dần đi dần lại bọn chúng: "Mệnh lệnh của Hắc Báo là mệnh lệnh của ta".

Mãi cho đến bây giờ, lão mới thật sự biết được Hắc Báo là người lãnh khốc làm sao, đáng sợ làm sao.

Hiện tại đương nhiên đã quá trễ.

"Ta nếu sớm biết Tiểu San thích ngươi, đã sớm đưa ả về nhà ngươi". Điền bát gia lại cười lớn: "Huynh đệ bọn ta đương nhiên không thể vì đàn bà mà mất hòa khí".

Hắc Báo lạnh lùng nhìn lão, trên mặt không có chút biểu tình.

"Ta là người lười biếng, tuổi tác cũng lớn, nên nằm nhà hưởng phước". Điền bát gia cười quá miễn cưỡng: "Đại sự ở đây, đương nhiên đều phải trông vào ngươi làm chủ".

Hắc Báo vẫn lạnh lùng nhìn lão, chợt đẩy Tiểu San ra, đi tới xốc Kim nhị gia dậy, đổ một chén nước lạnh lên đầu ông ta.

Kim nhị gia bỗng sực tỉnh, thất kinh nhìn hắc, lại nhìn Điền bát gia.

Hắc Báo lạnh lùng thốt: "Ngươi hiện tại có phải đã minh bạch tại sao bọn Vương A Tứ lại nghe lời ta chứ?".

Kim nhị gia nghiêng răng, toàn thân vì phần nộ mà run rẩy: "Thì ra các ngươi đã sớm thông đồng bán đứng ta".

"Ta không phải là huynh đệ của ngươi, lão là huynh đệ của ngươi, nhưng lão lại đã an bài số mạng của ngươi". Hắc Báo lạnh lùng thốt: "Còn ngươi?... Đừng quên trên mình ngươi còn có súng".

Súng của Kim nhị gia đã nằm trong tay, mắt đầy những tia máu đỏ li ti.

Điền bát gia thất thanh la lên: "Lão nhị, ngươi ngàn vạn lần không thể nghe...".

Câu nói còn chưa dứt, tiếng súng đã vang lên.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng...

Điền bát gia đổ máu ngã gục, Kim nhị gia bỗng dùng hết sức quăng súng đi, mắt trào lệ... Trong khách sảnh đột nhiên biến thành tĩnh mịch như mộ phần, có lẽ nơi này đã biến thành một mộ phần.

Qua một hồi rất lâu, Hắc Báo chợt nghe một tràng tiếng vỗ tay lạc lõng.

"Tuyệt, cực kỳ tuyệt". Cao Đăng chậm chậm vỗ tay: "Không những tuyệt vời, mà còn vĩ đại".

Hắn chợt lại thở dài: "Đó có lẽ chỉ vì ta rất giỏi giả khờ".

"Hiện tại ta nên gọi ngươi là gì?". Cao Đăng cũng cười cười: "Là tiểu tử khờ? Là Hắc Báo? Hay là Hỷ Thước?".

"Ngươi muốn gọi gì cũng được". Hắc Báo mỉm cười: "Nhưng người khác hiện tại nên gọi ta là Hắc đại gia".

Cao Đăng ngưng thị nhìn hắc, lại qua một hồi rất lâu mới từ từ thốt: "Hắc đại gia, hiện tại ngươi có thể cho ta mười vạn chứ?".

"Ngươi muốn đi bây giờ?".

"Một khi có thuyền nhỏ neo, ta sẽ về Hán Bảo". Thanh âm của Cao Đăng rất hồ hởi: "Ta không muốn làm lão đệ của ngươi, càng không dám làm đại ca của ngươi".

"Hiện tại ngân hàng đã đóng cửa". Hắc Báo trầm ngâm: "Mười vạn đó sáng sớm ngày mai ta sẽ đưa đến chỗ ngươi".

"Ngươi có thể lấy được?".

"Ta rất hiểu Chu Bách Vạn, gã là một người rất hiểu biết thuận theo chiều gió, hiện tại gã chắc chắn biết là lão bản sau lưng của gã".

Cao Đăng không nói gì nữa, lập tức xoay mình đi ra, cầm cúi bỏ đi.

* * * * *

Tám giờ năm phút.

Một tiểu tử khờ dám dùng đầu mình đập lên khối đá đầu hương, chung quy đã đập ra thiên hạ cho mình.

Từ bây giờ trở đi, ông trùm đệ nhất trong đô thị này cũng không phải là ai khác, chính là Hắc Báo!

Nhưng hành động báo thù của hắn lại chỉ mới vừa bắt đầu.

Hắn mau mắn phát ra hai mệnh lệnh:

”Đến chung cư Lục Phúc, dẫn nữ nhân trong phòng số sáu tới đây, nói là ta đang đợi ả ở đây”.

”Rồi đưa một trăm hộp Gia Lực Khắc, một chục chai rượu Lan Địa trắng đến chỗ Phạm Ngạc Công, nói là ta đã có phân phó, ngoại trừ tiền cổ vấn hàng tháng vẫn chiếu theo thường lệ, ta mỗi tháng còn trả thêm năm trăm đồng tiền Tây làm phí ngựa xe cho lão nhân gia”.

Hắn biết một làm một ông trùm chân chính, mưu sĩ như Phạm Ngạc Công không thể thiếu được.

Sau đó hắn mới từ từ xoay mình lại, đối diện Kim nhị gia: ”Người có phải rất muốn thấy con diêm đã mê hoặc ta hai đêm nay?”.

Kim nhị gia ngả trên ghế sa-phát, tựa như cả khí lực ngược đầu dậy cũng không còn.

Hắc Báo cười lạnh: ”Người có phải cũng muốn đoạt nó từ trong tay ta? Giống như người trước đây đã đoạt Trầm Xuân Tuyết?”.

Trầm Xuân Tuyết là nữ nhân giống như con mèo Ba Tư.

Vừa đề khởi đến cái tên đó, trong mắt Hắc Báo lập tức tràn ngập vẻ phẫn nộ và căm hận.

Mặt Kim nhị gia lại bắt đầu méo mó: ”Người làm vậy với ta lẽ nào chỉ bắt quá là vì ta đã đoạt ả? Lẽ nào chỉ bắt quá là vì một nữ nhân?”.

Ông ta thật không thể liệu giải được chuyện này, bởi vì ông ta vĩnh viễn không thể liệu giải được cảm tình của Hắc Báo đối với Trầm Xuân Tuyết lúc đó.

Trong tâm mục của Hắc Báo, nàng tịnh không phải là ”một nữ nhân”.

Nàng là người tình đầu tiên của hắn, cũng là vị hôn thê của hắn.

Hắn tuyệt đối trung thực với nàng, lúc nào cũng sẵn sàng hy sinh tất cả cho nàng, bởi vì hắn yêu nàng còn hơn cả sinh mệnh của chính mình.

Thứ ái tình khắc cốt minh tâm vĩnh viễn bất biến đó cũng chính là thứ mà hạng người như Kim nhị gia vĩnh viễn vô phương liệu giải được.

Mãi cho đến bây giờ, vừa nghĩ tới chuyện đó, trong lòng Hắc Báo vẫn giống như có một lưỡi dao đang cắt rạch.

”Người tuy có thể đoạt Trầm Xuân Tuyết, nhưng hiện tại nữ nhân kia lại là người người vĩnh viễn cũng không thể đem lên giường được”. Khoé miệng Hắc Báo chợt lộ ra một nụ cười ác độc tàn khốc, gần từng tiếng: ”Bởi vì nó là con gái ruột của người!”.

Kim nhị gia vụt ngẩng đầu lên, biểu tình trên mặt thậm chí còn thống khổ hơn cả lúc nghe Hắc Báo chính là Hỷ Thước, giật mình thất kinh.

”Nó vốn đến đây tìm người, chỉ tiếc nó tịnh không biết Triệu đại gia sau khi đến đây đã thành Kim nhị gia”.

Kim nhị gia bỗng gầm lên: ”Đối với ta người tùy tiện báo thù kiểu nào cũng được, nhưng nó tịnh không có thù hận gì với người, sao người lại hại nó?”.

”Ta tịnh không hại, là tự nó muốn theo ta”. Hắc Báo cười càng tàn khốc: ”Bởi vì ta là ân nhân cứu mạng nó, ta cứu nó ra từ trong tay của đám huynh đệ Hỷ Thước”.

Kim nhị gia nắm chặt song quyền, đột nhiên phóng người về phía hắn, chùng như muốn đưa song thủ bóp cổ hắn.

Nhưng tay của Hắc Báo đã đấm lên mặt ông ta.

Khi ông ta quy xuống, con gái ông ta đang nằm trên giường lo lắng cho Hắc Báo, lo tới mức nước mắt gần trào ra.

* * * * *

Trầm Xuân Tuyết cuộn mình trên ghế sa-phát, thân người không ngừng run rẩy.

Gương mặt mỹ lệ yêu kiều của nàng đã tái nhợt không còn một chút huyết sắc, đôi mắt biết nói cũng vì sợ hãi và hối hận mà biến thành ngây ngô đờ đẫn như pho tượng.

Nàng quả thật rất hối hận, hối hận mình đã vì hư vinh mà bán đứng tượng phu, hối hận mình tại sao lại luôn luôn không nhận ra dũng khí và quyết tâm đáng sợ của Hắc Báo.

Chỉ tiếc hiện tại hối hận cũng đã quá trễ.

Hắc Báo đang đứng đối diện, lại không nhìn nàng tới một lần, giống như trên thế gian căn bản không có một người như nàng tồn tại.

Hắn đang đợi, đợi sự báo phục tàn khốc.

Nhưng trên thế gian này có lẽ không có bất cứ chuyện gì có thể hoàn toàn tiêu trừ sự phẫn nộ và lòng cừu hận trong lòng hắn.

Trên khung cửa bên trái có treo một bức rèm rất dày, hồi nãy mới treo lên.

Sau khung cửa tối đen.

Kim nhị gia đang ngồi đằng sau khung cửa, ngồi trong bóng tối, người bên ngoài nhìn không thấy ông ta, ông ta lại có thể nhìn thấy người bên ngoài.

Ông ta có thể nhìn thấy, có thể nghe, lại không thể động đậy, không thể phát ra một chút tiếng động.

Tay chân đã bị trói chặt, miệng ông ta đã bị dán chặt.

Bên ngoài lập tức sẽ xảy ra chuyện, ông ta không những không dám nhìn, thậm chí cả nghĩ tới cũng không dám nghĩ.

Hiện tại ông ta chỉ muốn chết.

Chỉ tiếc hiện tại đối với ông ta mà nói, "chết" cũng không dễ như "sống".

* * * * *

Tám giờ ba mươi lăm phút.

Ba Ba đã bước xuống xe do Hắc Báo phái đi rước.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng tiến vào một căn nhà đường hoàng hoa lệ như vậy.

Quan trọng nhất là, hiện tại Hắc Báo vẫn còn sống, hơn nữa còn đang đợi nàng.

Ba Ba cảm thấy rất vui, trọn đời này chưa từng vui như bây giờ.

Đợi đến khi nàng nhìn thấy đồ trang trí quý giá trong khách sảnh, ánh đèn pha lê chiếu sáng như hột xoàn, nàng nhận không được thềm lười ra, len lén hỏi người trẻ tuổi dẫn nàng đến: "Đây là nhà ai vậy?"

"Vốn là nhà của Kim nhị gia". Người trẻ tuổi cúi đầu, chùng chùng như không dám nhìn nàng.

Hiện tại ai ai cũng biết rõ, bất trung với Hắc Báo là chuyện nguy hiểm cỡ nào.

Hiện tại tuyệt đối không có ai dám mạo hiểm nữa.

"Vốn là nhà của Kim nhị gia, hiện tại lẽ nào không phải nữa?". Ba Ba lại vẫn còn hỏi.

"Hiện tại nơi này thuộc về Hắc đại ca".

"Là anh ta?". Ba Ba cơ hồ hưng phấn đến mức la lên: "Là Kim nhị gia cho anh ta?".

"Không phải". Người trẻ tuổi cười lạnh: "Kim nhị gia luôn luôn chỉ biết lấy đồ của người ta, không bao giờ biết cho người ta".

Gã cũng biết câu nói đó của mình thật không công bình, nhưng lại không thể không nói như vậy.

Gã sinh ở nơi này, lớn lên ở nơi này, từ năm mười hai tuổi, đã học được rất nhiều, hiện tại gã đã hai mươi. "Đã là Kim nhị gia không cho anh ta, chỗ này làm sao lại biến thành của anh ta?"

Ba Ba lại hỏi.

"Tôi cũng không rõ, Triệu tiểu thư tốt hơn hết là...". Người trẻ tuổi đang do dự, chợt nghe trên lầu có người kêu tên gã.

"Tiểu Bạch". Người đó đang mỉm cười gọi gã, nhưng lúc mỉm cười vẫn mang theo biểu tình rất tàn khốc: "Người sao không mời Triệu tiểu thư lên lầu? Hai là muốn nói chuyện huyền thuyên cả ngày dưới lầu?"

Tiểu Bạch trên mặt chợt biến thành không còn một hột máu, trong mắt cũng lập tức tràn ngập vẻ kinh hoàng sợ hãi.

Ba Ba thậm chí cảm thấy tay mình cũng bắt đầu phát run.

Con người cười cực kỳ tàn khốc đó đã xoay mình đi lên lầu ba, Ba Ba nhin không được hỏi: "Người đó là ai?"

Tiểu Bạch lắc lắc đầu.

"Người sợ y?"

"Tôi...". Tiểu Bạch cả hai môi cũng phảng phất đang giật giật.

"Người chỉ cần không làm gì sai, bắt tất phải sợ người ta". Ba Ba ngược đầu: "Ta từ trước đến nay không sợ bất cứ người nào".

Tiểu Bạch nhin không được liếc nhìn nàng, lại lập tức cúi đầu: "Mời Triệu tiểu thư lên lầu".

"Ta sao lại không thể ở dưới lầu? Ta phải lên sao?". Thanh âm của Ba Ba oang oang, chừng như cố ý để cho người trên lầu nghe thấy: "Ta tại sao không thể huyền thuyên với người?"

Sắc mặt Tiểu Bạch càng tái nhợt, bên lên thốt: "Triệu tiểu thư nếu còn muốn để tôi sống dai một chút, xin mời lên lầu mau".

"Tại sao?". Ba Ba cảm thấy rất ngạc nhiên.

Tiểu Bạch đáp ứng: "Hắc đại ca đã đợi trên đó rất lâu rồi... Y... y...".

"Anh ta làm sao?". Ba Ba cười: "Người nói chuyện với ta dưới lầu, anh ta lẽ nào sẽ đánh chết người? Người lẽ nào thấy anh ta là một hung thần ác bá giết người không nháy mắt?"

Nàng cảm thấy con người trẻ tuổi này thật là quá nhát, nàng luôn luôn cảm thấy Hắc Báo tịnh không đáng sợ gì.

Đó là cảm giác hiện tại của nàng.

Mười phút sau, cảm giác của nàng có lẽ hoàn toàn khác biệt.

* * * * *

Tám giờ bốn mươi lăm.

Chân Trầm Xuân Tuyết đã tê rần, vừa muốn đổi tư thế ngồi, lại nhìn thấy một cô gái trẻ bước lên.

Ánh mắt của cô gái đó rất ngời sáng, trên mặt cả một chút phấn son cũng không có, đầu tóc mềm mượt đen mượt thẳng tắp, hiển nhiên cũng chưa từng uốn.

Lòng Trầm Xuân Tuyết bỗng dờ ra.

Cô gái này cơ hồ hoàn toàn giống hệt nàng năm năm về trước, lúc vừa mới gặp Hắc Báo.

Hoạt bát như vậy đó, thuần chân như vậy đó, tràn ngập hy vọng và lòng tin đối với cuộc sống như vậy đó.

Nhưng hiện tại nàng lại giống như một đóa hoa khô héo --- vừa nở ra, đã lập tức khô héo.

Sự biến đổi năm năm nay thật quá lớn.

Ba Ba đương nhiên cũng đang nhìn nàng, nhìn thấy đầu tóc quăn của nàng, nhìn thấy cái miệng thoa son đỏ chót của nàng, nhìn đôi mắt to tròn mệ mỗ của nàng, nhìn thân thể nở nang dụ dỗ của nàng.

"Người đàn bà đó giống như một tiểu yêu tinh!". Trong lòng Ba Ba đang nghĩ, nàng không biết tiểu yêu tinh đó có phải đang chuẩn bị dụ dỗ Hắc Báo hay không.

Nàng tin mình tuyệt không thua tiểu yêu tinh kia về sắc? đẹp, thân thể cũng tuyệt không thua.

"Nhưng tiểu yêu tinh đó nhất định có thể dụ dỗ hơn mình, ta nhìn bộ dạng của nó là biết rồi". Trong lòng Ba Ba vừa nghĩ tới đó, nụ cười trên mặt Ba Ba lập tức cứng đờ.

Hắc Báo đang chú ý biểu tình trên mặt nàng, chững quy chầm chậm bước qua:

"Nàng đã đến trễ".

"Ở đây có người ở chung với anh rồi". Ba Ba chu miệng: "Tôi đến trễ một chút đâu có sao".

Nàng không muốn che giấu sự ghen tị của nàng, cũng không muốn che giấu quan hệ thân mật của nàng và Hắc Báo.

Hắc Báo cười, mỉm cười ôm lấy nàng, môi hôn lên cái cổ nhỏ nhắn thanh tú của nàng: "Ta không tưởng được nàng lại ghen dữ như vậy".

"Nghiêm túc một chút đi". Ba Ba tuy đang đẩy ra, nhưng khoe miệng lại lộ một nụ cười mỉm đắc ý, nàng cảm thấy mình đang chiếm thượng phong, cho nên cứ làm như mình rộng rãi: "Anh còn chưa giới thiệu với tôi vị tiểu thư này là ai?".

"À họ Trầm". Hắc Báo điềm đạm đáp: "Là vị hôn thê của ta".

Sắc mặt Ba Ba lập tức biến đổi, giống như đột nhiên bị người ta xát cho một bạt tay".

Hắc Báo nhìn biểu tình trên mặt nàng, từ từ nói tiếp: "Hiện tại ả là vợ bé được yêu thương nhất của Kim nhị gia".

Ba Ba thở phào, lại không khỏi cảm thấy rất kinh ngạc, nhin không được hỏi: "Vị hôn thê của anh sao lại biến thành vợ bé của Kim nhị gia?".

"Bởi vì Kim nhị gia là người đàn ông vừa có tiền, vừa có thế, Trầm tiểu thư lại tấu xảo là người đàn bà vừa thích tiền, vừa thích thế". Thanh âm của Hắc Báo cũng giống như lưỡi dao, phẳng phát đang cắt rạch tâm can của Trầm Xuân Tuyết.

Ba Ba nhin không được thở dài một tiếng, trong tiếng thở dài bao gồm sự khinh miệt đối với nữ nhân kia và sự đồng tình với Hắc Báo.

Nhưng nàng vẫn nhin không được hỏi: "Anh trước đây có phải rất yêu ả?".

Hắc Báo gật gật đầu: "Lúc đó ta còn chưa hiểu ả, lúc đó ta căn bản còn chưa hiểu đàn bà".

"Đàn bà tịnh không phải ai cũng như vậy". Ba Ba lập tức kháng nghị.

"Nàng đương nhiên là không". Hắc Báo lại ôm nàng.

Lần này Ba Ba không đẩy ra nữa, giống như một con bò câu bé nhỏ thuần lương dụi mình vào lòng hắn, vuốt ve khuôn mặt đường nét rõ rệt của hắn: "Nói cho tôi biết, chuyện này xảy ra làm sao?".

"Kim nhị gia muốn xem mặt vị hôn thê của ta, ta dẫn ả đến".

"Rồi sau đó?".

"Qua hai ngày sau, Kim nhị gia muốn ta ra ngoài làm một chuyện cho ông ta".

"Một chuyện mà anh phải liều mạng?".

Hắc Báo lại gật gật đầu, trong mắt lộ vẻ trào phúng, cười lạnh: "Chỉ tiếc lần đó ta không ngờ lại không chết".

"Lúc anh trở về, ả đã biến thành vợ bé của Kim nhị gia?". Trong thanh âm của Ba Ba tràn đầy vẻ đồng tình.

Hắc Báo nắm chặt song quyền, buồn bã: "Có lẽ lần đó ta căn bản không nên quay về".

"Đó là chuyện bao lâu rồi?".

"Bốn năm rồi, còn khoảng mười ba ngày nữa là tròn bốn năm". Hắc Báo chậm chậm thốt: "Từ sau lần đó, lúc tái kiến ả, ả chừng như đã hoàn toàn không nhận ra ta".

"Anh... anh cũng chịu đựng?".

"Ta không thể không chịu đựng, ta chỉ bất quá là một tiểu tử nghèo hèn, vừa không có tiền, vừa không có thế".

Trầm Xuân Tuyết ngân ngấn lệ, im lặng lắng nghe, mãi cho đến bây giờ mới mở miệng: "Tôi biết anh hận tôi, tôi thấy được, nhưng anh có biết không, mỗi lần tôi nhìn thấy anh, lại hận không thể quỳ trước mặt anh, xin lỗi anh, mong anh tha thứ".

Ba Ba nhin không được, lạnh lùng nói: "Người đại khái đâu có thật sự muốn làm như vậy".

"Tôi không có". Nước mắt của Trầm Xuân Tuyết ngập ngụa: "Bởi vì Kim nhị gia đã cảnh cáo tôi, tôi chỉ cần nói chuyện với Hắc Báo một câu, ông ta sẽ bắt tôi chết, cả Hắc Báo cũng phải chết!".

"Kim nhị gia, Kim nhị gia kia thật ra có còn là người hay không? Hay là một súc sinh?". Trong thanh âm của Ba Ba tràn ngập phần nộ và cừ hận: "Lúc đó anh vẫn đang đi liều mạng cho ông ta, ông ta sao lại nhẫn tâm làm như vậy với anh chứ?".

Trong mắt Hắc Báo lộ vẻ trào phúng tàn khốc: "Bởi vì ông ta đích xác không còn là người nữa".

Ba Ba bực bội: "Tôi chắc bắt chấp thủ đoạn mà ra tay báo thù".

Hắc Báo nhìn nàng: "Ta nói cho nàng biết, ta nhất định sẽ bắt chấp mọi thủ đoạn để ra tay báo thù!".

"Đương nhiên là nên". Ba Ba không đắn đo: "Đối với hạng không còn là người đó, vô luận là dùng bất kỳ thủ đoạn nào cũng đáng".

"Ta nếu có cơ hội báo phục, nàng chịu làm trợ thủ của ta chứ?".

"Đương nhiên chịu". Trong mắt Ba Ba chợt phát sáng: "Anh hiện tại có phải đã có cơ hội?".

"Sao nàng biết?".

Mắt Ba Ba càng sáng: "Tôi nghe nói chỗ này đã thành của anh rồi".

Hắc Báo đột nhiên cười lên.

Ba Ba hỏi dò: "Anh có phải đã giết ông ta?".

"Hiện tại còn chưa". Hắc Báo mỉm cười: "Bởi vì ta biết nàng nhất định muốn gặp ông ta".

Ba Ba cũng cười: "Tôi không những muốn gặp ông ta, còn hận không được đá ông ta vài cước".

Kim nhị gia đang co rục lại, chừng như thật sự bị người ta đá hai cước vào bụng.

Ông ta tận mắt nhìn thấy con gái mình bước lên, tận mắt nhìn thấy con gái mình ngã vào lòng cừu nhân.

Ông ta tận tai nghe con gái ruột của mình đang nhục mạ mình trước mặt cừu nhân, mỗi một chữ đều nghe rất rõ.

Ông ta muốn ói, miệng lại bị bịt chặt.

Ông ta không muốn để người ta thấy mình khốc, lại không nhin được rơi nước mắt ròng ròng.

Ông ta đang hối hận.

Tĩnh không phải hối hận vì những chuyện mình đã làm sai, mà đang hối hận mình trước đây tại sao không giết Hắc Báo.

Chỉ tiếc hiện tại vô luận có hối hận gì đi nữa, đều đã quá trễ.

Ông ta tình nguyện vĩnh viễn không muốn nhìn con gái của mình nữa, cũng không muốn Ba Ba biết "người không còn là người" kia chính là phụ thân của nàng.

Nhưng Hắc Báo lại đã lớn tiếng phân phó: "Mang Kim nhị gia ra".

* * * * *

Chín giờ đúng.

Khi tiếng gõ thứ sáu phát ra từ cái đồng hồ quả lắc treo tường dưới lầu, Ba Ba cuối cùng đã gặp được phụ thân của nàng.

Kim nhị gia cũng cuối cùng đã đối diện với con gái của ông ta.

Không ai có thể hình dung cảm giác trong giây phút đó của cha con bọn họ, cũng không ai có thể hiểu được, không ai có thể cảm được.

Bởi vì trong số cả triệu triệu người, cũng không có ai có thể thật sự trải qua thứ chuyện như vậy.

Toàn thân Ba Ba đột nhiên biến thành hư không, phảng phất một người từ trên lầu cao vạn trượng rơi xuống, đột nhiên hồng chân.

Hiện tại nàng tuy có thể đứng đó, nhưng lòng nàng lại chìm đắm, chìm tới tận gót chân.

Nàng dụng lực cắn chặt môi, liều mạng không để nước mắt của mình trào ra.

Nhưng nàng nhìn thấy dấu lệ trên mặt phụ thân.

Trước đó một khắc, nàng chưa bao giờ tưởng được phụ thân nàng cũng có lúc rơi lệ.

Ông ta vốn là thần tượng trong tâm tưởng của nàng, là vị thánh trong tâm tưởng của nàng.

Hắc Báo đang đứng bên cạnh nàng, lạnh lùng nhìn cha con bọn họ.

Người sẵn sàng lúc nhìn thấy dã thú lọt vào cạm bẫy của mình, trên mặt tịnh không có thứ biểu tình đó.

Dã thú lúc nhìn thấy mình bị dính bẫy, cũng không phải biểu tình đó.

Mục quang của hắn tuy tàn khốc, lại phảng phất có một thứ hư không phiến muộn khôn tả.

Kim nhị gia chợt quay đầu lại, đối diện với hắn, miệng ông ta đã có thể nói được:

"Hiện tại ngươi đã để nó gặp ta".

Hắc Báo gật gật đầu.

"Vậy còn chưa đủ sao?". Trên mặt Kim nhị gia cơ hồ cả một chút biểu tình cũng không có, lệ đã cạn.

Vô luận là ai đã từng ngồi ở địa vị mà ông ta ngồi trước đây, nhất định phải có thần kinh kiên cường như gân trâu, còn phải có một trái tim giống như mới lấy ra khỏi phòng ướp lạnh.

Hắc Báo nhìn nhìn ông ta, lại nhìn nhìn con gái của ông ta, chợt hỏi: "Các người không có gì để nói?".

"Vô luận là nói gì, hiện tại cũng bắt tất phải nói nữa". Kim nhị gia khoé miệng lộ một nụ cười đau khổ: "Nó tuy vốn muốn đạp ta hai đạp, hiện tại đương nhiên cũng không thể đạp".

"Còn nàng?". Hắc Báo chợt hỏi Ba Ba: "Nàng cũng không có gì để nói?".

Mỗi Ba Ba run run, lại ngược cao đầu, lớn tiếng: "Lời tôi muốn nói, không nói ra còn hơn".

Hắc Báo cười lạnh: "Nàng muốn chửi ta một trận, hay là muốn cầu xin giùm phụ thân?".

"Cần xin anh có hữu dụng không?". Ba Ba chung quy nhịn không được hỏi.

Hắc Báo trầm ngâm: "Ta đã từng hỏi nàng, có nên bắt chấp thủ đoạn mà báo thù không".

"Anh quả thật đã từng hỏi".

"Hiện tại ta đã chiếu theo lời nói của nàng mà làm".

"Anh cũng quả thật làm rất triệt để". Ba Ba cắn chặt răng.

"Hiện tại nàng nàng có còn nghĩ ta nên làm như vậy không?". Lời Hắc Báo hỏi như một lưỡi dao.

Ba Ba trúng một dao đó, nàng hiện tại hoàn toàn vô phương chống cự, càng vô phương hoàn thủ.

Hắc Báo chợt cười lớn, cười lớn quay mình đi, đối diện Trần Xuân Tuyết.

Nét kinh ngạc trên mặt Trần Xuân Tuyết đã thắng sự sợ hãi, nàng cũng chưa từng nghĩ đến thiếu nữ kia không ngờ là con gái của Kim nhị gia.

"Người có phải từng nói mọi sự đều do ông ta bức người làm không?". Tiếng cười của Hắc Báo chợt ngừng bật.

Trần Xuân Tuyết hoang mang gật gật đầu.

"Hiện tại sao người không báo thù?". Thanh âm của Hắc Báo lại lạnh tựa lưỡi dao.

"Tôi...".

"Người có thể lột da ông ta, xé thịt ông ta, thậm chí có giết ông ta, sao người không động thủ?".

Trần Xuân Tuyết chung quy đã đứng dậy, từ từ đi đến trước mặt Kim nhị gia, nhìn ông ta, bỗng cười lên, cười vừa chua chát vừa cay đắng: "Tôi vốn quả thật đã từng hận ông, tôi luôn luôn nghĩ, nếu có một ngày ông gặp phải báo ứng, tôi lúc đó cho dù nhìn thấy tử thi của ông bị người ta quăng xuống cống rãnh, tôi cũng không để rơi một giọt lệ".

Kim nhị gia im lặng lắng nghe.

"Nhưng hiện tại tôi đã phát hiện tôi đã nghĩ lầm". Thanh âm của Trần Xuân Tuyết chợt biến thành rất bình tĩnh, giống như đã hạ quyết tâm: "Hiện tại tôi mới biết, ông tuy rất đáng hận, nhưng những chuyện người ta làm còn đáng hận hơn, còn tàn khốc hơn ông".

Người ta mà nàng nói đến, tự nhiên là nói Hắc Báo.

"Hắn muốn báo thù ông, vô luận là ai cũng cũng không nói gì được". Trần Xuân Tuyết chậm chậm thốt: "Nhưng con gái của ông tịnh không có gì sai, hắn không nên đả thương lòng nàng như vậy".

Kim nhị gia nhìn nàng, trong mắt chợt lộ một tia an ủi, từ sau khi ông ta gục ngã, đây là lần đầu tiên ông ta nghe có người nói giùm ông ta.

Người nói giùm ông ta lại là người ông ta từng làm hại.

"Ta đối không đúng với nàng". Kim nhị gia chợt thốt: "Ta cũng đã liên lụy đến nàng".

"Ông không có". Thanh âm của Trần Xuân Tuyết càng bình tĩnh: "Lúc ban đầu tuy ông có miễn cưỡng tôi, nhưng sau này ông đối với tôi tịnh không xấu, hà huống, nếu không phải tự tôi thích hưởng thụ, tôi cũng không theo ông".

Kim nhị gia cười khổ.

"Tôi vốn có thể chịu chết". Trần Xuân Tuyết lại nói: "Hắc Báo hận tôi là vì tôi không chịu chết vì hắn".

Hắc Báo nắm chặt song quyền, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy.

Trần Xuân Tuyết chợt xoay mình, nhìn hắn: "Nhưng tôi bây giờ đã chuẩn bị chịu chết, tùy tiện anh muốn tôi chết cách nào cũng không hề gì".

"Ta không muốn bắt người chết". Hắc Báo bỗng nhe răng cười, để lộ hai hàm răng trắng như tuyết: "Ta còn muốn các người sống, sống thoải mái thoải mái".

Trần Xuân Tuyết phảng phất giật mình: "Anh... anh còn muốn hành hạ bọn tôi?".

Hắc Báo không hồi đáp, cười lạnh: "Ta muốn các người sống khỏe mạnh, khỏe mạnh để nghĩ về những chuyện trước đây, có lẽ các người càng nghĩ tới sẽ càng thống khổ, nhưng lại không quan hệ gì đến ta".

Thân người Trầm Xuân Tuyết đột nhiên phát run, mặt Kim nhị gia cũng đột nhiên biến thành xám xịt.

Bởi vì trong lòng bọn họ đều biết rõ, sống có lúc còn thống khổ hơn xa so với chết.

”Người tại sao lại không giết ta một cách thống thống khoái khoái?”. Kim nhị gia chợt gầm lên.

”Ta làm sao có thể giết người?”. Hắc Báo cười càn tàn khốc: ”Đừng quên ta cũng có thể coi như là con rể của người”.

Kim nhị gia nắm chặt song quyền, thân người bỗng bắt đầu run lẩy bẩy.

Qua một hồi rất lâu, ông ta xoay đầu, ngưng thị nhìn con gái, trong mắt tràn ngập vẻ thống khổ, bỗng thở dài thườn thượt: ”Con không nên đến!”.

Ba Ba cắn môi, không nói gì.

Nàng sợ mình vừa mở miệng là nhẹn không được phải khóc rống lên.

Nàng thề không khóc, tuyệt không khóc trước mặt Hắc Báo.

Nàng ngẩng cao đầu, tự nhủ: ”Ta đã đến, hơn nữa là ta tự mình muốn đến, cho nên vô luận xảy ra chuyện gì, ta tuyệt không hối hận”.

Nhưng hiện tại nàng cuối cùng đã hiểu thấu con người của Hắc Báo đáng sợ ra sao, cũng đã hiểu thấy cái nơi đại đô thị này đáng sợ ra sao.

”Nơi đây đích xác là thế giới ăn thịt người”.

”Hắc Báo là người ăn thịt người”.

Hiện tại nàng mới hiểu thấu, có phải đã quá trễ không?

Hiện tại mới chín giờ mười lăm.

Nàng đến đây chỉ bất quá mới hai ngày, hai ngày tròn.

Hai ngày qua chuyện nàng gặp lại còn nhiều hơn chuyện đã xảy ra trong đời nàng trước đây.

Kim nhị gia đã bị người ta đưa đi.

Ba Ba nhìn theo ông ta, nếu đổi lại là những cô gái khác, nhất định sẽ chạy lại, quỳ trước mặt Hắc Báo, trào nước mắt cầu xin hãn cho phụ thân mình.

Nhưng Ba Ba không làm như vậy.

Nàng không phải là những người con gái khác, Ba Ba là Ba Ba.

Nàng không những không quỳ xuống, không trào nước mắt, trái lại còn ngược cao đầu, dụng toàn lực kêu lớn: ”Không cần biết ra sao, mình vẫn phải sống, không cần biết ra sao, sống luôn luôn tốt hơn chết”.

9. Mũi Châm

Ba Ba đã ngồi xuống, ngồi chỗ hồi nãy Trầm Xuân Tuyết ngồi.

Nhưng nàng tuyệt không phải là dạng nữ nhân như Trầm Xuân Tuyết, tư thế nàng ngồi cũng hoàn toàn khác hẳn với Trầm Xuân Tuyết.

Lúc Trầm Xuân Tuyết ngồi ở đó, luôn luôn cúi đầu.

Ba Ba tuyệt bất đề đầu, quyết không cúi đầu.

Nàng chừng như vĩnh viễn sẵn sàng kháng cự lại mọi áp lực và đả kích.

Bọn họ vốn cùng trưởng thành, nhưng nàng bỗng phát hiện mình luôn luôn không hiểu thấu hẳn.

Nam nhân lại có lúc thật sự hiểu thấy một nữ nhân.

"Nàng có phải đang hối hận?". Hắc Báo chợt hỏi.

"Hối hận?". Ba Ba không ngờ còn cười cười: "Tôi tại sao lại phải hối hận?".

"Bởi vì nàng vốn không nên đến".

"Tôi đã đến". Ba Ba thốt: "Hơn nữa chuyện tôi muốn làm, hiện tại đã làm được hết rồi".

"Ồ?".

"Tôi muốn có xe hơi, hiện tại tôi đã có xe hơi". Ba Ba không ngờ vẫn còn mỉm cười:

"Tôi vốn muốn tìm cha tôi, hiện tại tôi đã tìm được ông ta".

"Nàng thật không hối hận?".

"Hối hận cái gì?".

"Hối hận nhìn thấy bộ dạng của ông ta, hối hận biết được ông ta là hạng người ra sao". Hắc Báo lạnh lùng thốt.

"Ông ta là cha tôi, ông ta vô luận ra sao, tôi cũng nên biết". Thái độ của Ba Ba càng kiên cường.

"Nàng cũng không hối hận đã gặp ta?".

Ba Ba đột nhiên cười lạnh: "Anh có phải nghĩ là tôi nên hối hận?".

Hắc Báo ngưng thị nhìn nàng, bỗng cũng cười cười, xoay đầu phân phó: "Kêu bọn huynh đệ của ta vào".

Sau hai phút, cửa mở ra.

Mấy người cười cười đi vào.

Ba Ba tịnh không biết rõ bọn chúng tổng cộng có bao nhiêu người, chỉ nhìn thấy rõ hai người trong số.

Hồ Bưu Hồ lão tứ, và "Bính Mệnh Thất Lang" chuyên dùng tiểu đao.

Hai người đó nàng vĩnh viễn cũng không quên được.

"Bọn họ đều là hảo huynh đệ của ta". Hắc Báo mỉm cười: "Vì ta, làm bất cứ chuyện gì bọn họ cũng chịu làm".

Ba Ba đột nhiên cũng cười lên: "Bọn họ diễn kịch cũng rất tốt, tại sao không đi mở gánh hát?".

Hồ Bưu nhìn nàng, trong mắt không khỏi để lộ vẻ kinh dị, gã thật không tưởng nổi tiểu a đầu kia tại sao cho tới bây giờ còn có thể cười được?

Ba Ba cũng đang nhìn gã, lại cười cười: "Vết thương của các người cũng lành mau lắm đó".

Hồ Bưu cũng cười cười: "Triệu tiểu thư chắc chưa từng xem kịch, lúc diễn kịch, cả người mới bị đánh chết cũng có lúc nhảy dựng dậy được".

"Hiện tại màn kịch của các người đã diễn xong chưa? Sao các người còn dám ở lại đây, ta thật rất bội phục".

"Bọn ta tại sao lại không dám ở lại đây?".

"Hiện tại anh ta đã không cần các người diễn kịch nữa, các người lẽ nào không đoán được sau này anh ta sẽ đối phó các người ra sao?". Ba Ba điềm đạm mỉm cười:

"Các người lẽ nào còn chưa nhìn ra anh ta là người ra sao?".

"Ta là người ra sao?". Hắc Báo chợt hỏi.

"Anh là người không còn là người". Ba Ba điềm đạm nói tiếp: "Anh nếu còn cha, vì để cất cánh bay cao, cả cha anh anh cũng có thể giết, huống gì là huynh đệ".

Hắc Báo cười lớn, cười lớn bước tới, đột nhiên xáng lên mặt Ba Ba một bạt tay nặng nề.

"Anh đánh tôi, tôi cũng không tức giận chút nào, bởi vì tôi biết anh đánh tôi chỉ bắt quá vì tôi đã nhìn thấu được anh".

Mặt Hắc Báo xanh dờn.

"Đàn bà là loài hạ tiện trời sinh, loài hạ tiện luôn luôn thích làm điểm". Con người biểu tình lúc cười cũng rất tàn khốc đó bỗng thốt: "Đại ca tại sao không để ả làm điểm đi".

Hắc Báo lại cười: "Đó là chủ ý hay, chỉ bắt quá đêm nay ta còn muốn dùng ả thêm một lần".

"Tôi đã là con điểm, ai dùng tôi cũng đâu có quan hệ gì". Ba Ba chợt xé phanh ngực áo của mình, để lộ bộ ngực nở nang chắc nịch: "Những huynh đệ của anh đã có hứng thú với tôi, tôi bây giờ có thể chiêu đãi bọn họ miễn phí một lần".

Cổ họng Hồ Bưu ừng ực, mắt chăm chăm nhìn lên ngực nàng, mặt cũng không khỏi lộ vẻ tham lam.

Hắc Báo chợt đứng phắt dậy, một tay nắm đầu nàng, một tay kéo nàng vào trong.

Ba Ba nén lệ, vẫn cười lớn: "Anh tại sao không để bọn họ vào? Anh lẽ nào còn đang ghen tị?... Hạng súc sinh như anh lẽ nào cũng có thể ghen tị?".

Đằng sau là phòng ngủ.

Ánh đèn nhu hòa, chiếu trên cái giường rộng rãi mềm mại.

Hắc Báo đá tung cửa, quăng Ba Ba lên giường, người Ba Ba bung lên, lại rơi xuống.

Nàng vẫn cười lớn cuồng dại, cười đến mức cả bộ ngực cũng săn cứng lại vì hưng phấn.

"Huynh đệ kia của anh nói không sai, tôi vốn là con điểm trời sinh, tôi thích làm điểm, thích nam nhân dùng tôi".

Hắc Báo nắm chặt song quyền, đứng ở đầu giường, trừng trừng nhìn nàng, trong ánh mắt lãnh khốc tựa như có ngọn lửa bùng cháy.

Hắn đột nhiên phóng tới, đè lên mình nàng. Ba Ba hỗn hển: "Hạng nam nhân nào tôi cũng thích, chỉ có anh khiến cho tôi khinh tởm, khinh tởm muốn chết".

Nàng bỗng dụng lực giật đầu gối lên, nặng nề thúc vào bụng dưới của hắn.

Hắc Báo cuộn cong người, sau đó tay hắn lại quật lên mặt Ba Ba.

Khoé miệng Ba Ba bị quật văng máu.

Nàng muốn vùng dậy, muốn xông ra.

Hắc Báo lại đã nắm giữ y phục của nàng, dùng hết sức xé toạt, đồng thể mạnh mẽ săn chắc lộ lộ dưới ánh đèn.

Nàng vô phương kháng cự.

Hắc Báo như dã thú chiếm hữu lấy nàng.

Nàng nghiêng rống, chịu đựng, không đẩy ra, cũng không ngênh đón.

Nhưng Hắc Báo lại là một người rất cường tráng, nàng chung quy nhìn không được bắt đầu rên...

Sau đó phản ứng của nàng đột nhiên biến thành cuồng nhiệt, rên rỉ nhẹ nhàng: "La Liệt... La Liệt...".

Hắc Báo đột nhiên lạnh người, toàn thân cứng đờ băng lạnh.

Phản ứng của Ba Ba càng cuồng nhiệt, nhưng hắn lại không còn năng lực.

Hắn đột nhiên đẩy nàng ra, đứng dậy, lồm lổ đi ra, không quay đầu lại.

"Bình", cửa lại đóng lại.

Ba Ba nhìn hắn đi ra, khoé miệng chợt lộ một nụ cười mỉm kỳ quái.

Khi nàng bắt đầu cười, nước mắt cũng chậm chậm tuôn rơi...

"Không cần biết ra sao, sống luôn luôn tốt hơn chết".

Đó là lời tự nhủ của nàng, nàng lúc nào cũng tự đề tỉnh mình.

Trong lòng nàng phát thệ: "Ta nhất định phải sống".

"Ta cho dù phải chết, cũng nhất định phải nhìn thấy Hắc Báo chết trước mặt ta cái đã".

Sống cũng cần phải có dũng khí.

Có hy vọng là có dũng khí.

Trong lòng Ba Ba còn có hy vọng, nàng tin La Liệt nhất định sẽ đến tìm nàng, chính như nàng tin đêm dài thậm thụt luôn luôn có lúc tận, trời nhất định sẽ sáng.

Nàng lau sạch máu và nước mắt trên mặt, sẵn sàng nghênh tiếp giờ phút sáng ngời đó.

Trời đương nhiên sẽ sáng.

Nhưng La Liệt có đến không? Có thể đến không?

* * * * *

Còn chưa sáng.

Đất trời một màn tĩnh mịch, không có tiếng rao bán đồ rong, cũng không có tiếng xe cộ huyền não, thậm chí cả tiếng gà gáy cũng không nghe thấy.

Nơi đây vốn là một khu nhà vừa cao thượng vừa u tĩnh.

Hắc Báo ngồi trên ghế sa-phát nhu nhuyễn của Kim nhị gia, đối diện song cửa sổ, nhìn rặng đông ngoài song cửa đang từ từ bốc lên.

Hồi còn ở dưới quê, giờ này là hán đã dậy từ lâu rồi, đã ăn xong ba chén cơm nguội, chuẩn bị ra đồng.

Hắn nhớ lúc đó hắn luôn thích cố ý đi vòng vòng, đi trên thảm cỏ mềm mại.

Hắn luôn thích đi chân không, để cho lòng bàn chân chà sát vào thảm cỏ còn ẩm sương.

Lúc đó trong ảo tưởng của hắn, thảm cỏ mềm mại kia là một tấm thảm hoa quý, cả ruộng vườn xanh ngát đó là đại khách sảnh hào hoa của hắn.

Hắn có ảo tưởng mình có một ngày có thể thật sự ngồi trong khách sảnh hào hoa lót thảm --- chuyện gì khác cũng bắt tất phải làm, chỉ bất động ngồi đó, nhìn tia sáng mặt trời đầu tiên từ phương đông chiếu xuống mặt đất.

Hiện tại ảo tưởng của hắn đã hoàn toàn thành hiện thực.

Bố trí trong khách sảnh hào hoa phú lệ, tấm thảm trải dưới đất cũng là từ Ba Tư mang đến.

Hắn hiện tại có phải đã thật sự thỏa mãn? Có phải đã thật sự khoái lạc?

Hắn lơ lờ ngồi đó, để cho lòng bàn chân mình chà sát trên tấm thảm hoa quý.

Hắn đột nhiên hy vọng: tấm thảm này là một thảm cỏ mềm mại, đột nhiên hy vọng: mình vẫn còn là đứa bé trai thuần phác tràn đầy ảo tưởng trước đây.

Lòng người có phải không dễ dàng thỏa mãn?

Cửa phòng ngủ đã mở, hắn đã rất lâu không nghe thấy tiếng của Ba Ba.

"Nàng có phải còn ngủ?".

"Giờ phút này mà nàng còn có thể ngủ sao?".

Nàng trước đây quả thật là một tiểu cô nương rất mê ngủ, vô luận chỗ nào, chỉ cần vừa nằm xuống, lập tức ngủ mê mang.

Lúc đó hần và La Liệt luôn luôn chọc quê nàng là một con sâu ngủ.

"Con sâu ngủ tương lai đi lấy chồng, nếu còn mê ngủ như vậy, chồng nó nhất định sẽ bị nó chọc tức chết".

Lúc đó Ba Ba đỏ mặt, nhảy dựng lên đánh bọn họ.

"Tôi cả đời này vĩnh viễn cũng không lấy chồng".

Chuyện quá khứ phảng phất như sương mù ngoài song cửa, phiêu phưởng đó, lại chân thật đó.

Hắc Báo chợt cảm thấy tim mình đau nhói, hần chợt nhớ tới La Liệt, nhớ tới thanh âm hô hoán của Ba Ba hồi này lúc hưng phấn.

"La Liệt... La Liệt...".

Song thủ của Hắc Báo đột nhiên nắm chặt lại, giống như hận không thể bóp vỡ tất cả mọi hồi ức.

Lúc đó, ngoài cửa có người vào thông báo: "Châu đồng sự của Đại Thông ngân hàng đã đến".

Hắc Báo bất động, cũng không đứng dậy nghênh tiếp, chỉ phân phó gã gọn: "Kêu gã vào".

Chu Bách Vạn cầm cái cặp táp vừa dày vừa nặng đứng trước mặt Hắc Báo.

Gã có vẻ bất an.

Đối diện gã là một nam nhân cường tráng, trẻ trung, lỏa thể.

Đó đối với gã là một thứ uy hiếp.

Gã không khỏi lén lút thót bụng lại, hy vọng mình cũng có vẻ trẻ trung cường tráng phần nào.

Hắc Báo chợt cười lên.

Trong nụ cười của hần mang theo vẻ trào phúng khinh miệt khôn tả, hần đột nhiên cảm thấy người đứng trước mặt mình là một con heo.

Mình chỉ cần có thể cho nó ăn no, ngủ kỹ, nó vĩnh viễn không thể muốn xong ra khỏi cái chuồng của nó.

Nhưng heo cũng có ưu điểm của heo, heo không cắn người.

"Hôm nay người dậy sớm quá". Thanh âm của Hắc Báo tuy không khách khí, lại rất nhu hòa.

"Đêm hôm qua tôi căn bản không ngủ được". Chu Bách Vạn rút khăn tay trắng tinh, không ngừng lau mồ hôi: "Tôi cả đêm lo chỉnh lý trương mục".

"Trương mục gì?".

"Trương mục gửi trong ngân hàng của ba người bọn Kim lão nhị". Chu Bách Vạn rút trong cặp táp ra một tập văn kiện, dâng hai tay tới trước mặt Hắc Báo: "Hiện tại tôi đã đem tất cả chuyển vào dưới tên của ông, chỉ cần ông ký tên vào những văn kiện này là xong".

Hắc Báo trong mắt lộ vẻ thỏa mãn: "Tại sao nhất định phải có chữ ký của ta, người biết ta là người cầu thả, luôn luôn lừa dối".

"Kỳ thực không ký cũng không sao". Chu Bách Vạn cười bồi, tận lực tránh cho thị tuyến của mình đụng phải những nơi lộ liễu trên mình hần: "Nhưng sổ mục mà bọn họ giữ trong ngân hàng vẫn còn phải chờ ông xem qua".

"Ta bắt tất phải xem, ta tin người". Nụ cười của Hắc Báo càng thân thiết: "Bọn ta vốn là lão bằng hữu".

Chu Bách Vạn cũng cười, lần này cười thật sự.

Gã biết địa vị của mình có thể giữ vững.

"Chỉ cần ta sau này rút tiền cũng dễ dàng như bọn chúng trước đây, giao tình của bọn ta nhất định càng tốt hơn". Hắc Báo diêm dạm đề tỉnh gã.

Chu Bách Vạn lập tức bảo đảm: "Chỉ cần ông phân phó, vô luận là số tiền lớn cỡ nào, nội trong mười phút là tôi có thể phái người đưa đến".

Hắc Báo mãn nguyện gật gật đầu.

Hắn thích nghe những lời nói đó, tài phú thường thường có thể khiến cho người ta có một thứ cảm giác an toàn ấm áp.

"Hiện tại ta cần mười lăm vạn, cần tiền mặt, người tốt hơn hết là đem đến trước tám giờ".

* * * * *

Bảy giờ bốn mươi.

Mười lăm vạn tiền mặt đã đưa tới.

Hắc Báo vừa tắm nước lạnh, mặc y phục xong, vẫn là bộ y phục đen đặc.

Hắn hy vọng ấn tượng của mình trong tâm tưởng của người ta vẫn như trước --- một con báo đen hung mãnh tàn khốc, nếu có ai làm phiền tới nó, nó lúc nào cũng có thể nuốt chửng cả da lẫn xương của người đó.

Cửa phòng ngủ vẫn khép kín, bên trong vẫn im ắng.

Hắc Báo đi tới, muốn đẩy cửa, lại xoay mình bỏ đi.

Hiện tại hắn còn một chuyện chưa giải quyết, hắn tự tin nhất định có thể xử lý chuyện này rất tốt.

Huynh đệ dưới lầu ai ai cũng có vẻ mạnh mẽ sống động, tinh thần dồi dào, vì đêm hôm qua tuy đại thành công, nhưng lại tịnh chưa truy hoan, cũng chưa tổ chức đại tiệc.

Phải đợi tới tiết đoàn ngộ mới thích hợp để cử hành.

Hắn tin rằng đến lúc đó, trong đại đô thị này không còn có ai dám chống đối lại hắn.

Dương quang bên ngoài sáng lạn, không khí tươi mát.

Hắc Báo bước dài ra ngoài, hít một hơi sâu, cảm thấy toàn thân tràn ngập khí lực, đủ để đối phó bất cứ người nào, bất cứ chuyện gì.

* * * * *

Tám giờ đúng.

Hắc Báo đã đến lầu tư của đại khách sạn Bách Lạc Môn, đang gõ cửa phòng của Cao Đăng.

Tay phải của hắn cầm một cái va-li bọc da đen, bên trong đựng mười lăm vạn tiền mặt, chùm chìa khóa trong tay trái khua leng keng.

Nghe được thanh âm đó, Cao Đăng chắc đã biết Hắc Báo đến.

Nhưng Cao Đăng tịnh không đi ra nghênh tiếp, thậm chí còn không mở cửa.

Y đang ngồi dựa trên ghế sa-phát, đang hưởng thụ bữa điểm tâm kiểu đại lục Âu Châu [1].

Y mặc đồ tây thẳng thớm, đầu tóc sáng loáng không thua gì đôi giày da, râu cũng cạo sạch sẽ.

Mình vô luận là nhìn thấy y lúc nào đi nữa, y cũng tươi tắn sạch sẽ như một cái trứng gà mới đẻ.

Trên bàn còn có trứng chiên và nước trái cây, súng của y tịnh không có trên bàn.

Y nuốt miếng trứng chiên cuối cùng rồi mới đặt dao xuống, mới nói: "Cửa mở".

Sau đó Hắc Báo thành linh xuất hiện trước mặt y.

Hắc Báo với y xem ra vĩnh viễn là hai dạng người bất đồng, giống như con báo và con chim ưng, phi đao và viên đạn, tính chất chủng loại tuy bất đồng, lại tàn khốc như nhau, đủ trí mạng như nhau.

"Người rất thủ thời". Cao Đăng nhìn hắn, có vẻ cười: "Hơn nữa rất thủ tín".

Mắt Hắc Báo cũng có vẻ cười: "Bởi vì ngươi là Cao Đăng".

"Ta không đợi ngươi cùng ăn sáng với ta, ta biết ngươi thà ăn mì của quán Khuê Nguyên".

"Mì tôm lươn". Hắc Báo mỉm cười: "Ta đề nghị ngươi trước khi đi cũng nên thử một lần".

"Lần này e rằng không kịp, hai giờ trưa là có tàu rồi, ta đã mua vé". Cao Đăng lấy khăn chùi chùi miệng: "Lần sau đến đây, ta nhất định không thể bỏ qua".

"Có phải hai vé?". Hắc Báo chợt hỏi.

"Hai vé?".

"Ngươi lẽ nào không dẫn Mai Tử phu nhân cùng đi?".

Cao Đăng cười: "Ta tuy thường làm chuyện tốt, lại tính không phải là quân gia, ta tính không muốn nuôi ả đến già".

Hắc Báo cũng cười: "Không trách gì ngươi sáng sớm hôm nay tinh thần rất tốt, nếu theo thứ nữ nhân lang hổ như ả ngủ một đêm, tinh thần tuyệt không thể tốt như vậy".

"Ngươi nếu cũng muốn thử, sau này cứ đến đây ba rượu bên tàu số ba mà tìm ả".

Cao Đăng lúc nói láo mặt cũng không đổi sắc: "Ta bảo đảm ngươi nhất định có thể tìm được".

"Đời này e rằng không còn kịp". Hắc Báo cười nói: "Đợi cho ả đi đầu thai kiếp sau, ta nhất định không bỏ qua".

Cao Đăng cười lớn: "Không tưởng được ngươi như ngươi cũng tin vào luân hồi, ta thích người tin vào luân hồi".

"Ta cũng thích ngươi". Hắc Báo đặt cái va-li xuống: "Cho nên trong đây không phải là mười vạn, mà là mười lăm vạn".

"Mười lăm vạn?".

"Năm vạn kia coi như ta cho ngươi lo tiền ngựa xe".

Cao Đăng thở dài nhẹ nhẹ: "Ta hy vọng ta cũng có một ngày có thể cầm năm vạn tùy tùy tiện tiện cho người khác".

"Ngươi không phải là người khác, ngươi là Cao Đăng". Hắc Báo lại nói: "Hà huống ta còn phải nhờ ngươi đưa tin cho La Liệt".

"Ta nhất định sẽ đưa".

"Nói cho gã biết, ta hy vọng gã có thể đến đây, cơ chỗ này đủ để ta và gã ăn".

Trong nụ cười của Cao Đăng phảng phất có chút châm biếm: "Ta cũng sẽ nói với gã, gã nếu giết người ở đây, nhất định bắt tất phải đi ngồi tù".

"Cho nên ngươi cũng nên quay về".

"Cơ ở đây có đủ để ba người bọn ta ăn không?".

Hắc Báo lại cười: "Ngươi chắc cũng biết ở đây không những có mì tôm lươn, còn có trứng và thịt gà".

"Lời ngươi nói ta nhất định sẽ ghi nhớ". Cao Đăng đứng dậy, chừng như muốn tiễn khách.

"Lúc ngươi đi, ta không đi tiễn ngươi đâu". Hắc Báo cười rất chân thành: "Nhưng ngươi nếu trở lại, vô luận là mưa to gió lớn gì, ta cũng nhất định đi tiếp ngươi".

Hắn mỉm cười giơ tay ra: "Bọn ta bắt tay hẹn tái kiến".

Cao Đăng nhìn tay hắn, chợt lại cười: "Ta luôn cảm thấy bắt tay với ngươi là chuyện rất nguy hiểm".

"Tại sao?". Hắc Báo hình như cảm thấy rất ngạc nhiên.

"Bởi vì tay của ngươi là vũ khí". Cao Đăng mỉm cười: "Bắt tay với ngươi, nguy hiểm giống như thò tay cầm một trái lựu đạn lúc nào cũng có thể bùng nổ".

Hắc Báo cười lớn: "Ngươi quả thật không nên mạo hiểm, tay của ngươi đích xác đáng giá hơn cả hột xoàn, giờ tay ra là có thể lấy mạng số đông, trên thế gian này quả thật không có nhiều".

Hắn định rút tay lại.

"Nhưng ta vẫn chuẩn bị mạo hiểm một phen". Cao Đăng nhìn hắn: "Hiện tại ngươi là đại nhân vật vĩ đại, cơ hội để ta có thể bắt tay với đại nhân vật cũng tịnh không nhiều".

Y chung quy mỉm cười giờ tay ra.

Tay của y tu sức chính tề, ngón tay dài thon mẫn cảm.

Tay Hắc Báo lại thô nhám, giống như đá hoa cương còn chưa mài dũa, vừa lạnh vừa cứng.

Tay của bọn họ chung quy đã cùng nắm lại.

Nụ cười của Hắc Báo đột nhiên biến thành tàn nhẫn lãnh khốc: "Ngươi là người thông minh, ngươi quả thật không nên bắt tay với ta".

"Tại sao?". Cao Đăng hình như còn chưa hiểu.

"Bởi vì ta thật không muốn nhìn thấy trên cánh tay này của ngươi cầm một khẩu súng chĩa vào ta".

Tay của hắn đột nhiên dụng lực.

Hắn rất hiểu rõ lực lượng sức nắm của mình, tay của Cao Đăng cho dù là đá hoa cương cũng sẽ bị hắn bóp vỡ.

Cao Đăng lại không ngờ còn đang mỉm cười, trong nụ cười còn mang theo một vẻ chọc ghẹo.

Sau đó Hắc Báo bỗng cảm thấy lòng bàn tay đau điếng, giống như có cây châm đâm vào lòng bàn tay hắn.

Lực lượng trên tay hắn lập tức tiêu tán.

Cao Đăng thoái lùi về sau, trong tả thủ đã có thêm một khẩu súng, họng súng đen sì lạnh lùng chĩa về phía Hắc Báo, giống như đôi mắt của hắn vậy.

Lòng bàn tay của Hắc Báo đang chảy máu, lại vẫn đang mỉm cười: "Không tưởng được tay của ngươi còn có thể cắn người".

Cao Đăng điềm đạm thốt: "Tay của ta không thể cắn người, nhưng chiếc nhẫn trên tay ta lại là của hấp huyết quỷ cho ta".

Y giang hữu thủ ra, cái nhẫn trên ngón giữa đã bắn ra một mũi châm.

Trên mũi châm còn dính máu.

Hắc Báo thở dài: "Ngươi không nên dùng vật đó đi đối phó một người bằng hữu bắt tay tiễn đưa ngươi lên đường chứ".

"Bằng hữu đó nếu không muốn bóp gãy tay ta, mũi châm này cũng không thể bắn ra".

Cao Đăng dùng ngón tay xoay chiếc nhẫn nhẹ nhàng, châm nhọn lại giấu mình.

"Xem ra ngươi quả thật là người rất cẩn thận". Hắc Báo lại thở dài.

"Cho nên ngươi cảm thấy rất thất vọng?".

"Đích xác là có hơi thất vọng".

"Cái ngươi thất vọng có lẽ tịnh không phải là vì ta còn sống". Cao Đăng cười lạnh.

"Ngươi nghĩ không phải?".

Cao Đăng lắc lắc đầu: "Bởi vì người tịnh không phải thật sự muốn ta chết, người chỉ bất quá không muốn ta đi cứu La Liệt ra".

"Người nên biết La Liệt là hảo bằng hữu của ta".

Cao Đăng cười lạnh: "Trước đây quả thật là vậy, nhưng hiện tại lại khác".

"Có gì khác?".

"Hiện tại người đã là đại nhân vật vĩ đại". Cao Đăng lạnh lùng đáp: "Nhưng La Liệt nếu quay về, địa vị của người có lẽ sẽ không thể giữ vững như hiện tại".

"Người nghĩ ta sợ gã?".

"Người không sợ sao?".

Hắc Báo chợt lại cười lớn: "Xem ra người hình như thật sự rất hiểu ta".

"Bởi vì chính người cũng đã từng nói, bọn ta vốn là cùng một loại người, là kẻ sát nhân, không phải là kẻ bị giết".

"Hiện tại ta là hạng người nào?".

"Hiện tại ta còn chưa thể xác định". Thanh âm của Cao Đăng càng lạnh lẽo: "Ta chỉ hy vọng người không bức ta giết người".

Hắc Báo nhìn y: "Người còn hy vọng ta làm sao nữa?".

"Ta hy vọng người ở lại đây với ta, sau đó theo ta lên thuyền, có người theo, ta mới an tâm".

"Người cũng nên biết ta là người bận rộn".

Cao Đăng lạnh lùng nhìn hắn: "Người chết không thể bận rộn nữa".

Bọn họ ngưng thị nhìn nhau, giống như hai cây châm, mũi châm đối nhau.

Qua một hồi rất lâu, Hắc Báo mới từ từ thốt: "Mỗi một lời người nói xem chừng đều rất có đạo lý".

"Bởi vì lời ta nói là nói thật". Cao Đăng thốt: "Nói thật luôn luôn có đạo lý".

"Người lẽ nào chưa từng nói láo?".

"Người nghe ta nói láo chưa?".

"Chỉ có một lần".

"Lần nào?".

"Người nói người không giết ta là vì ta là bằng hữu của La Liệt". Thanh âm của Hắc Báo cũng rất lạnh.

"Đó là nói láo?".

Hắc Báo gâ? gặt đầu: "Người không giết ta, chỉ vì người căn bản không nắm chắc có thể giết được ta".

Cao Đăng lại cười: "Ta quả thật không nắm chắc, nhưng đạn trong cây súng của ta lại rất nắm chắc".

"Người có biết Trung Quốc trước đây có rất nhiều thứ ám khí đáng sợ không?".

Hắc Báo điềm đạm nói: "Trước mặt người như ta, tất cả ám khí đều giống như sắt phế thải".

"Súng tịnh không phải là ám khí".

"Súng đương nhiên không phải là ám khí, nhưng tính chất của súng lại vẫn đồng dạng với loại ám khí tên nổ". Từ thế Hắc Báo nói chuyện giống như một giáo sư đại học:

"Súng đáng sợ hơn thần tiễn, chỉ là vì đạn bắn ra từ súng, tốc độ nhanh hơn thần tiễn nhiều".

Cao Đăng đang lắng nghe, tuy tịnh không đồng ý với lời nói của hắn trọn vẹn, lại không thể không thừa nhận lời nói của hắn cũng có đạo lý.

"Cho nên đạn cũng tịnh không phải hoàn toàn không thể tránh né, vấn đề chỉ bất quá là người có thể có động tác nhanh đến cỡ nào?"

"Ai cũng không thể có động tác nhanh đến chừng đó, ai cũng tránh không khỏi viên đạn bay ra từ nòng súng!". Sắc mặt của Cao Đăng càng trắng nhợt.

Hắc Báo cười lạnh: "Người thật nắm chắc chứ?"

Sát na đó, người của hắn đột nhiên như con báo phóng lên, nhắm về phía Cao Đăng bay tới.

Súng của Cao Đăng đã bắn.

Không ai có thể phân biệt được súng của Cao Đăng bắn trước? Hay là động tác của Hắc Báo bắt đầu trước?

Động tác của Hắc Báo cơ hồ cũng nhanh như viên đạn từ khẩu súng bắn ra.

Trên chân trái của hắn đột nhiên có máu tươi phun ra, một viên đạn đã xuyên qua chân hắn.

Nhưng cũng cùng một sát na đó, chân phải của hắn đã đá lên cổ tay của Cao Đăng một cách trầm trọng.

Súng trong tay Cao Đăng bay đi, sau đó nghe có tiếng xương gãy.

Quyền đầu của Hắc Báo đã đập lên ngực y.

Lực lượng của một quyền đó còn đáng sợ hơn xa so với đạn.

Toàn thân Cao Đăng bị đánh nặng nề dựa mình vào tường, ho khùng khục không ngừng, khoe miệng rỉ máu không ngừng.

Y muốn rút súng, nhưng động tác của y lúc này đã không còn nhanh nhẹn như bình thường.

Hắc Báo đã lướt tới, nắm lấy cổ tay phải của y, lấy tay kia rút súng của y ra.

Cao Đăng trên mình luôn luôn mang bốn khẩu súng, khẩu súng cuối cùng giấu trong quần.

Hiện tại cả khẩu súng đó cũng đã bị Hắc Báo mò ra, quăng ra ngoài cửa sổ.

Sau đó Hắc Báo từ từ lùi lại, ngồi lên ghế sa-phát, lạnh lùng nhìn y.

Cao Đăng dựa vào tường, rút từ trong túi áo cái khăn lụa cùng một màu với cà vạt, lau vết máu nơi khoe miệng.

Hắc Báo chợt cười cười: "Hiện tại người có thể nào rút súng trên mình ra nữa không?"

Cao Đăng không ngờ cũng cười cười: "Ta tịnh không phải là nhà ảo thuật".

"Người như người, trên mình nếu không còn súng, sẽ có cảm giác gì đây?"

"Cảm giác giống như không có mặc y phục". Cao Đăng thở dài: "Ta hiện tại cảm thấy như đang lơ đãng đứng trước mặt một gái già lạ mặt".

"Thí dụ đó dùng rất hay". Hắc Báo lại bắt đầu mỉm cười: "Người đáng lẽ nên viết tiểu thuyết".

"Ta cũng hy vọng ta trước đây chọn bút, không chọn súng". Cao Đăng cười khổ:

"Chỉ tiếc dụng bút khó hơn dụng súng nhiều".

"Cũng an toàn hơn nhiều".

"Đích xác là an toàn hơn nhiều". Cao Đăng thừa nhận: "Cho nên chọn lựa của người thông minh đều là bút, không phải là súng".

Hắc Báo lạnh lùng nhìn y: "Ta hiện tại còn có thể để cho người có một lần lựa chọn".

"Lựa chọn cái gì?"

"Người có thể quay đầu lại, nhảy qua cửa sổ". Biểu tình của Hắc Báo tàn khốc giống như một con chim kên kên ăn xác chết: "Người cũng có thể dùng quyền đầu của người mà lao tới liều mạng với ta".

Hắn vỗ tay, lại nói: "Người nhìn xem, tay của bọn ta đều là tay không, trên mình bọn ta đều đã thụ thương, cho nên đây vốn là cuộc đả đấu rất công bình, ai cũng không chiếm tiện nghi hơn ai".

Cao Đăng lại cười: "Chỉ tiếc ta luôn luôn là một quân tử".

"Quân tử?". Hắc Báo không hiểu ý y.

"Quân tử động khẩu, bất động thủ".

Hắc Báo cũng cười: "Người chỉ động khẩu?".

"Ta chỉ động khẩu, miệng súng". Cao Đăng chậm chậm nhét cái khăn lụa nhuộm máu vào túi: "Ta không những là quân tử, hơn nữa cũng là người văn minh".

"Người văn minh?".

Cao Đăng điềm đạm mỉm cười: "Người có bao giờ nhìn thấy một người văn minh tay không đi liều mạng với dã thú chưa?".

"Ta đích xác chưa từng nhìn thấy". Hắc Báo cười lạnh: "Ta chỉ từng nhìn thấy người văn minh nhảy lầu".

Cao Đăng thở dài: "Người văn minh nhảy lầu quả thật không ít".

Hắn chỉnh đốn lại cà vạt và vạt áo, trên khuôn mặt tái nhợt không ngờ vẫn còn mang nụ cười tràn ngập vẻ châm biếm.

"Người còn có gì để nói nữa không?".

"Ta chỉ có một chuyện cảm thấy rất hối hận".

"Chuyện gì?".

Thanh âm của Cao Đăng phảng phất đột nhiên biến thành rất ưu nhã: "Màn đã hạ, ở đây lại không có tiếng vỗ tay".

Y hơi uốn người, động tác cũng ưu nhã giống như một đại diễn viên vĩ đại đang cúi tạ trước khán đài.

Sau đó hắn nhảy qua song cửa.

Lúc hắn nhảy xuống, chợt nghe tiếng vỗ tay của Hắc Báo.

"Không cần biết ra sao, con người này đến rất thu hút, đi cũng rất thu hút".

Màn đã hạ, có tiếng vỗ tay hay không có phải cũng như nhau mà thôi?

* * * * *

Chín giờ hai mươi.

Khi Hắc Báo về đến, phát hiện Ba Ba đang ngồi trên ghế sa-phát ngoài khách sảnh, trên mình mặc áo nhung và áo chên lụa, trên mặt đánh phấn của Trầm Xuân Tuyết để lại, thậm chí đầu tóc cũng kẹp bới cao.

Nàng bắt chéo chân ngồi đó, cố ý để lộ đôi chân thon thả khỏi tà áo dài.

Nàng giống như đã hoàn toàn biến mình.

Hắc Báo lạnh lùng nhìn nàng, chợt gầm lớn: "Mau đi tẩy rửa cho sạch đi".

"Tẩy cái gì?". Ba Ba chớp mắt, cố sức mô phỏng biểu tình của Trầm Xuân Tuyết.

"Tẩy rửa bộ mặt như cái đất khí của ngươi".

"Tại sao phải rửa?". Ba Ba cười cợt: "Con điểm không phải luôn luôn thoa phấn như vậy sao?".

Hắc Báo nắm chặt song quyền, tựa như phần nộ đến mức cả lời nói cũng không thốt lên được.

"Bắt đầu từ hôm nay, tôi đã chuẩn bị mở cửa làm ăn". Ba Ba liếc hắn: "Nghe nói anh biết rất nhiều người có tiền, có thể nào giới thiệu cho tôi vài mối tốt không?".

Hắc Báo chợt phóng tới, bóp tay nàng, quát lớn: "Đồ điếm, có rửa không?"

"Không sai, tôi là điếm, hơn nữa là anh muốn tôi làm điếm". Ba Ba cắn răng, ráng gượng cười cợt: "Anh tại sao lại nổi nóng chứ?"

Hắc Báo xoay tay tát một bạt tay lên mặt nàng.

Ba Ba vẫn ngược đầu: "Anh có thể đánh tôi, bởi vì tôi không mạnh bằng anh, nhưng anh tốt nhất không nên đánh lên mặt tôi, tôi còn phải nhờ cậy vào bộ mặt này để kiếm cơm".

Hắc Báo nhìn mặt nàng, giận dữ quát: "Người thật muốn làm điếm?"

Ba Ba cười lớn: "Tôi vốn là loài hạ tiện trời sinh, trời sinh ra thích làm điếm".

Hắc Báo chợt buông tay: "Được, người bây giờ lặn ra ngoài cho ta".

"Tôi không thể lặn, chỉ có thể đi".

Ba Ba đứng dậy, phúi phúi tà áo, ngược cao đầu, đi một hơi.

Hắc Báo nhìn eo nàng uốn éo, trong ánh mắt lạnh khốc tựa như lộ ra vẻ thống khổ.

Hắn nghiêng răng, đột nhiên cười lạnh: "Ta còn có chuyện quên nói cho người biết".

"Chuyện gì?". Ba Ba dừng bước, lại không quay đầu lại; "Có phải anh bây giờ lại muốn chiếu cố tôi một lần?"

Hắc Báo cười lạnh: "Ta chỉ hy vọng người hiểu rõ, người nếu muốn đi tìm La Liệt, người đã sai rồi".

Ba Ba cũng đang cười lạnh, nhưng tiếng cười của nàng lại khản đặc: "Anh sợ tôi đi tìm anh ta?"

"Người vĩnh viễn cũng tìm không ra La Liệt nữa". Tiếng cười của Hắc Báo phảng phất cũng tê khản: "La Liệt cũng vĩnh viễn không thể tái kiến người".

Ba Ba đột nhiên quay đầu lại: "Tôi không hiểu lời nói của anh".

Hắc Báo từ từ ngồi xuống, thần tình lại biến thành lãnh tĩnh tàn khốc, lúc hắn nhìn địch nhân ngã quy trước mặt hắn, trên mặt mới có thứ biểu tình đó.

Hắn hiển nhiên đã nắm chắc.

Mắt Ba Ba bỗng lộ vẻ sợ hãi, nhin không được hỏi: "Anh lẽ nào đã có tin tức về La Liệt?"

Hắc Báo lạnh lùng: "Người muốn nghe?"

Ba Ba lại cắn môi: "Tôi đương nhiên muốn nghe, chỉ cần là tin tức có liên quan đến La Liệt, tôi đều muốn nghe".

Bắp thịt trên mặt Hắc Báo tựa hồ méo mó, trông mắt cũng co thắt, qua một hồi rất lâu mới gằn từng tiếng: "La Liệt không có tin tức gì hết, từ hôm nay trở đi, ai ai cũng không thể nghe thấy tin tức về gã nữa".

"Tại sao?". Thanh âm của Ba Ba càng tê dại, thậm chí có hơi phát run.

"Trên thế gian chỉ có một thứ người vĩnh viễn không thể có tin tức gì, người chắc biết thứ người đó".

Ba Ba cổ sức lắc đầu, tựa như nói không nên lời.

Kỳ thực nàng đương nhiên cũng hiểu ý tứ của Hắc Báo.

"Người chết! Chỉ có người chết mới vĩnh viễn không có tin tức".

Nàng chợt cảm thấy chóng mặt, tựa như muốn gục ngã.

Nàng đột nhiên cảm thấy như đã ngã quy.

Nàng dùng hết sức cắn chặt môi, không quay đầu lại bước ra, đầu nàng còn ngược cao.

Khi bước ra khỏi cửa, nàng nghe thấy tiếng cười lớn của Hắc Báo.

"Người yên tâm, lúc người không có mối, ta nhất định sẽ kêu huynh đệ của ta đến chiêu cố người".

Ba Ba đột nhiên cũng cười lớn, dụng hết toàn thân khí lực mà cười lớn: "Anh cũng không cần phải lo, tôi tuyệt không thể không có mối".

* * * * *

Hắc Báo ngồi đó, bất động ngồi đó.

Vết thương trên chân hắc không ngừng rỉ máu.

Bắp thịt toàn thân con người đó giống như nung đúc bằng sắt thép --- Tim của hắc cũng là sắt thép sao?

Hắc nghe thấy tiếng bước chân của Ba Ba rất mau chóng đi xuống lầu.

Hắc nghe thấy Ba Ba cười ngất dưới lầu: "Hôm nay tôi bắt đầu làm ăn, vẫn còn ở chỗ cũ, hoan nghênh các vị đến kiếm tôi bất cứ lúc nào". Tiếng cười của nàng thật lớn:

"Chỉ cần là bằng hữu của Hắc Báo, tôi ưu đãi nửa giá".

Hắc Báo nắm chặt song thủ, đột nhiên dụng lực cầm chiếc chìa khóa đâm vào miệng vết thương trên chân.

Sau đó hắc nhìn thấy máu tươi trào ra...

Lúc đó là chín giờ bốn mươi sáng ngày hai mươi tháng ba âm lịch, đến tiết đoan ngo còn ba mươi bảy ngày nữa.

[1] Continental breakfast.

10. Khách Lạ

Lệ đã khô, gối lại đã đầm ướt.

"Một người nếu đã hoàn toàn tuyệt vọng, tại sao phải phải sống?"

Ba Ba cũng vô phương giải thích.

Đó có lẽ chỉ vì nàng còn chưa muốn chết, có lẽ vì nàng còn chưa thật sự hoàn toàn tuyệt vọng.

"La Liệt tuyệt không thể chết không tắm không tiếng như vậy, anh ta cho dù có chết, trước khi lâm tử cũng sẽ đến nói với ta".

Xe hơi còn đậu bên đường dưới lầu, màu xám bạc anh ánh nhìn vẫn sáng lạn hoa lệ.

Cái khăn lụa vàng tươi tắn nằm dài bên cạnh gối.

Nhưng hiện tại Ba Ba lại tình nguyện đem tất cả đánh đổi một chút xú tin tức về La Liệt.

Đã hai ngày rồi.

Nàng nằm rũ trên giường như vậy đó, cơ hồ động cũng không động, cũng không đụng tới một hột cơm.

Bờ má như trái táo của nàng đã hóp lại, trong đôi mắt ngời ngời cũng giăng đầy những tia máu li ti.

"Lẽ nào ta nằm đây như vậy chờ chết? Ta chết như vậy có ai biết, có ai sẽ vì ta nhỏ một giọt lệ?"

Hắc Báo đương nhiên không thể.

Nàng không muốn nghĩ tới Hắc Báo nữa, lại khơi khơi không thể không nghĩ tới.

Hận, không phải vốn là một thứ tình cảm mãnh liệt, sâu thẳm như ái sao?

Khác biệt lớn nhất giữa ái và hận là ái có thể khiến người ta trông về tương lai, có thể khiến người ta tràn trề hy vọng đối với tương lai.

Hận lại chỉ có khiến người ta nghĩ đến chuyện quá khứ thống khổ.

"Sau này phải làm sao?"

Ba Ba cả nghĩ tới cũng không nghĩ.

Nàng phải sống còn, lại không nghĩ tới phải làm sao mới có thể sống còn, cũng chưa từng nghĩ tới dùng phương thức gì để sống còn.

Lẽ nào thật sự đi bán mình?

Ba Ba lại không phải là hạng nữ nhân đó, tuyệt không phải!

Nàng nghĩ tới Hắc Báo, nghĩ tới La Liệt, nghĩ tới nỗi thống khổ lẫn sự điếm mật lần đầu tiên bị Hắc Báo chiếm hữu, nghĩ tới sự lừa gạt và sự báo phục của Hắc Báo đối với mình, toàn thân nàng giống như đang bị nung trong lò lửa. Nàng muốn nhìn thấy Hắc Báo chết trước mặt nàng, lại hy vọng sau này vĩnh viễn không phải tái kiến người đó nữa.

Nhưng lúc đó, Hắc Báo đã xuất hiện trước mặt nàng --- Cửa tuy khóa, nàng lại đã quên Hắc Báo có chìa khóa.

Chùm chìa khóa còn đang leng keng trong tay hắn.

Hắc Báo vẫn là Hắc Báo trước đây, kiêu ngạo, thâm trầm, lãnh khốc, tràn đầy một thứ dã tính nguyên thủy.

Tim Ba Ba chợt đập mạnh, lại lập tức ngược cao đầu, cười lạnh: "Không ngờ Hắc đại gia còn đến chiếu cố tôi, chỉ tiếc hôm nay tôi quá mệt, không tiếp khách được, rất là xin lỗi".

Hắc Báo lặng lẽ đứng đó, nhìn nàng, trên mặt hoàn toàn không có bất kỳ biểu tình gì.

"Tôi mỗi ngày tối đa chỉ tiếp năm người khách, anh nếu thật muốn đến, đợi sáng sớm ngày mai". Ba Ba cười lại, lại cũng không biết là đang lừa người, hay là đang gạt mình.

Trong đôi mắt lãnh khốc của Hắc Báo chợt xuất hiện biểu tình rất kỳ quái, phẳng phất như thương cảm, lại phẳng phất như một thứ tình cảm càng vi diệu khác.

Hắn từ từ đi tới, đi tới trước giường.

"Anh mau đi ra, tôi không cho phép anh đụng tới tôi". Ba Ba la lớn, muốn nắm lấy gối bảo vệ mình.

Nhưng Hắc Báo đã kéo nàng dậy, ôm vào lòng.

Hắn tịnh không dụng lực.

Động tác của hắn ôn nhu làm sao, ngực hắn lại cường tráng làm sao.

Hắn là nam nhân, là nam nhân mà Ba Ba đã hoàn toàn phó thác mình lần đầu tiên.

Ba Ba dụng tận hết toàn thân khí lực, cắn lên vai hắn, lại nhịn không được ngã vào lòng hắn, thất thanh khóc òa lên.

Đây thật ra là ái? Hay là hận?

Chính nàng cũng không phân biệt được, còn có ai có thể phân biệt được?

"Anh tại sao lại đến đây? Anh lẽ nào còn chưa chịu tha tôi?". Nàng khóc òa khản giọng.

Hắc Báo không nói gì, chỉ vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của nàng, bờ vai và tấm lưng trơn mịn của nàng...

Toàn thân nàng mềm nhũn, không còn khí lực vùng vẫy, cũng không còn lực lượng phản kháng nữa.

Nàng thật quá mệt mỏi, mệt mỏi đến mức giống như một con bọ câu lạc mất phương hướng giữa mưa to gió lớn, chỉ cần có thể có nơi an toàn có thể để cho nó nằm nghỉ, tất cả mọi chuyện khác nó không lo gì tới nữa.

Khoé miệng Hắc Báo chợt lộ ra một nụ cười tình ý.

Ba Ba tình cờ nhìn thấy nụ cười của hắn, lập tức nín khóc: "Anh có phải muốn tôi theo anh về?".

Hắc Báo chậm chậm gạt gạt đầu.

”Được, tôi theo anh về”. Ba Ba lại ngược đầu lên: ”Nhưng tôi cũng muốn anh minh bạch một chuyện”.

Hắc Báo đang lắng nghe.

”Tôi theo anh về, chỉ vì muốn báo thù, vì chỉ có lúc tôi ở gần anh mới có thể có cơ hội báo phục”.

Hắc Báo nhìn nàng, đột nhiên cười lớn.

Hắn cười lớn nhấc nàng dậy, lại đặt xuống, đặt trên giường, cởi ngực áo nàng ra:

”Phương pháp duy nhất nàng có thể báo phục ta, là dùng phương pháp của nàng, dùng hai chân của nàng kẹp chết ta”.

Hắn cười lớn chiếm hữu lấy nàng.

Ba Ba nhắm mắt lại, chịu đựng.

Trong tâm nàng lại tràn đầy thù hận, nàng phát thệ nhất định phải báo phục.

Hiện tại cái nàng phải báo phục, có lẽ không phải vì những chuyện hắn đã làm với nàng trước đây, mà là vì sự châm biếm khinh miệt của hắn đối với nàng hiện tại.

Đối với một nữ nhân mà nói, thứ cừu hận đó có lẽ còn mãnh liệt hơn xa những cừu hận khác.

* * * * *

Đoan Ngọ.

Cách âm trong tiểu khách sảnh tuy rất tốt, lại vẫn có thể thấp thoáng nghe thấy tiếng cuồng ca dưới lầu.

Chuyện thật sự có thể khiến cho đám nam nhân cuồng hoan, chỉ có hai thứ.

Rượu và nữ nhân.

Dưới lầu có rượu, cũng có nữ nhân, hôm nay là ngày ăn mừng Hắc Báo thưởng công đám huynh đệ của hắn.

Trong đại đô thị này, hiện tại cơ hồ không tìm ra một ai dám cản đường bọn họ.

Rượu ngon nhất, nữ nhân lừa dối nhất.

Rượu ngon luôn có thể làm cho người ta say mau, nữ nhân lừa dối luôn có thể làm cho người ta uống nhiều.

Ba Ba đang ở trên lầu lắng nghe tiếng cười của đám nam nhân và nữ nhân kia.

Nàng không uống, cũng không cười.

Nàng tĩnh lặng ngồi trên ghế sa-phát, đợi Hắc Báo đi lên, đợi Hắc Báo uống say mềm.

Hôm nay có lẽ là cơ hội báo phục của nàng.

Lúc Hắc Báo đi lên, quả nhiên đã say.

Là hai người đỡ hắn lên, tiếng cuồng hoang dưới lầu lại vẫn còn tiếp diễn.

”Để tôi chiếu cố anh ta”. Ba Ba tiếp lấy Hắc Báo từ tay bọn họ: ”Các người cứ đi xuống dưới chơi tiếp, cơ hội như hôm nay rất khó được”.

Cơ hội như hôm nay thật khó được, hà huống hai người đỡ Hắc Báo đi lên, bản thân cũng sắp cần người ta đỡ.

Người khoái uống nhất trên thế gian cũng chính là người mau say nhất.

Bọn họ lập tức cười hì hì cúi mình chào Ba Ba, sau đó mau chóng chạy về trước chai rượu.

Ba Ba đỡ Hắc Báo lên giường, sau đó khép kín cửa, khóa lại.

Hắc Báo nằm ngửa trên giường, miệng còn không ngừng đòi uống rượu: ”Đem rượu tới, ta còn chưa say... Ai nói ta sai chứ, ai dám nói ta say?”.

Người nhất định không chịu thừa nhận mình say, cho dù còn chưa hoàn toàn say, ít nhất cũng đã say tám thành rồi.

Ba Ba sáng mắt, nhỏ giọng: "Đâu có ai nói anh say, ở đây còn có rượu, để tôi bồi anh uống".

Nàng quả nhiên đã chuẩn bị sẵn trong phòng một chai Lan Địa trắng cất lâu năm, đưa tới trước mặt Hắc Báo.

Chai rượu đã mở, Hắc Báo giật lấy, mở nút chai tu một hơi.

Nhưng tay hắn đã mềm nhũn, cả cái chai cũng cầm không chắc, rượu đổ đầy mặt mình.

Ba Ba thở dài nhẹ nhẹ, lắc đầu: "Anh coi anh kìa, giống như một đứa bé, để tôi lau mặt cho anh".

Nàng vào nhà tắm nhúng ướt khăn, một chân quỳ trên giường, lau rượu trên mặt Hắc Báo.

Nhưng mắt nàng lại chăm chăm nhìn vào mắt Hắc Báo.

Hắc Báo đã say đến mức cả mắt cũng không mở lên nổi.

Mắt Ba Ba lần xuống, chăm chăm nhìn lên yết hầu của hắn.

Bàn tay cầm khăn của nàng bắt đầu run run, thanh âm lại càng ôn nhu: "Ngoan đừng động đây, để tôi lau mặt cho anh".

Hắc Báo không động, toàn thân hắn đã mềm nhũn, căn bản không có cách nào động đây.

Ba Ba cắn môi, đột nhiên rút một con dao nhọn trong khăn ra, nhắm yết hầu Hắc Báo đâm xuống.

Tay nàng bỗng không run nữa.

Bởi vì Hắc Báo đột nhiên nắm lấy cổ tay nàng, giống như một cái còng sắt trên cổ tay nàng.

Thân người nàng lại đã bắt đầu run rẩy, toàn thân đều run rẩy không ngừng.

Hắc Báo giương mắt, đang lạnh lùng nhìn nàng, mục quang còn lạnh hơn cả lưỡi dao trong tay nàng.

"Anh... anh không say?". Thanh âm của Ba Ba cũng đang phát run, tịnh không phải vì sợ, mà là vì thất vọng.

Mắt Hắc Báo quả thật cả một chút say sưa cũng không có.

"Tôi đã từng nói với anh, tôi theo anh là vì để báo phục!". Ba Ba tịnh không cúi đầu: "Trừ phi anh giết tôi, nếu không có một ngày tôi sẽ có cơ hội".

Hắc Báo cười lạnh: "Nàng nghĩ ta không dám giết nàng?".

"Tôi sợ anh không dám!". Đầu Ba Ba càng ngẩng cao.

Hắc Báo chợt đoạt lấy lưỡi dao trong tay nàng, đâm về phía ngực nàng.

Ngực Ba Ba ưỡn ra, nhưng một dao đó tịnh không đâm vào.

Bàn tay cầm dao của Hắc Báo cũng đang run, chợt nghiêng rằng, nhảy vọt dậy, một cước đá tung cửa, xông ra kêu lớn: "Mang ba nữ nhân lên đây, ba nữ nhân lả lơi nhất".

Hắn cười lạnh xoay mình, trừng trừng nhìn Ba Ba: "Ta cũng có nói qua, nàng muốn báo phục chỉ có một cách, cho nên nàng tốt hơn hết là học bọn chúng phải làm sao để đối phó nam nhân".

"Tôi không cần phải học". Ba Ba cũng ngược đầu cười lạnh: "Chỉ cần tôi cao hứng, tôi có thể lả lơi gấp mười lần ba đứa kia cộng lại".

* * * * *

Ba nữ nhân dẫn lên lầu tịnh không phải là lả lơi nhất, người lả lơi nhất đã bị Hồ Bưư dẫn đi.

Hồ Bưư chọn nữ nhân còn tinh minh hơn xa Bính Mệnh Thất Lang.

Nữ nhân gã chọn tên là Hồng Ngọc.

Nữ nhân đó vừa uống rượu vào, trong mắt đã long lanh như muốn nhỏ nước.

Hồ Bưư đương nhiên hiểu rõ, để hạng nữ nhân này ở lại giữa đám đông nam nhân là chuyện bất trí làm sao. Đợi đến khi có cơ hội đầu tiên, gã kéo nàng ra.

"Anh muốn lôi tôi đi đâu vậy?". Hồng Ngọc cười khúc khích: "Bây giờ lên giường còn quá sớm, tôi muốn uống rượu".

"Chỗ khác cũng có rượu, nàng tùy tiện uống bao nhiêu cũng được". Hồ Bưư ôm lấy cái eo như rắn nước của nàng: "Ta biết một chỗ có rượu Hương Bán của Pháp cất bảy chục năm".

Gã không những hiểu biết về nữ nhân, cũng hiểu biết về rượu, cho nên gã quanh năm có bộ dạng như ngủ không đủ.

"Hương Bán Pháp quốc". Hồng Ngọc không vùng vẫy, bắt đầu cắn vành tai gã:

"Chỉ cần anh chịu để cho tôi uống hết một chai Hương Bán Pháp quốc, tôi bảo đảm anh sáng sớm ngày mai nhất định xuống giường không nổi".

Tay Hồ Bưư lần từ eo nàng xuống dưới: "Chỉ cần có nàng theo, ta tình nguyện ba ngày không xuống giường".

Chai Hương Bán đó tuy không phải bảy chục năm tuổi, nhưng Hương Bán vẫn là Hương Bán.

Hương Bán luôn luôn có thể làm cho người ta có một thứ cảm giác xa hoa ưu việt, đặc biệt là lúc vang lên tiếng "bong" mở nắp chai, thông thường làm cho người ta cảm thấy mình là ông trùm.

"Tôi trước đây luôn nghĩ anh không có triển vọng". Hồng Ngọc dùng đôi mắt nhỏ bằng liếc Hắc Báo, cười cợt: "Không tưởng được anh bây giờ thật đã thành một ông trùm".

Hồ Bưư cười lớn: "Lần này nàng nhìn không lầm nữa, chỉ cần nàng chịu không xuống giường với ta ba ngày, ta ngày mai sẽ tặng cho nàng một cái nhẫn hột xoàn".

"Nhẫn hột xoàn lớn bao nhiêu?". Hồng Ngọc cười càng mê hồn.

"So với cái... của nàng còn lớn hơn nữa đó".

Gã tịnh không nói rõ hai chữ ở giữa, Hồng Ngọc lại như nghe rất rõ, cười đến mức toàn thân ngã vào lòng gã.

Lúc nàng cười, rất có nhiều chỗ trên mình khiến cho nam nhân nhìn chăm chú đến mức cả tròng mắt cũng muốn lồi ra.

Nhưng tiếng cười của Hồ Bưư lại đột nhiên ngưng bật.

Gã đột nhiên nhìn thấy một người bước qua, cầm lấy chai Hương Bán trước mặt gã, uống ực một ngụm.

Người đó tuổi tác không lớn lắm, phong độ rất ngon lành, y phục cũng rất chải chuốt, nhìn bộ dạng giống như một thân sĩ trẻ trung rất có học thức.

Nhưng chuyện y làm lại tuyệt không giống như một thân sĩ.

Hồ Bưư không nhận ra người đó, sa sầm nét mặt, lạnh lùng thốt: "Đây là rượu của ta".

"Ta biết". Sắc mặt người đó nhìn cũng trắng tái, phảng phất luôn luôn mang theo một nụ cười mỉm rất có học thức.

"Người đang uống rượu của ta". Hồ Bưư trừng y.

"Ta không những muốn uống rượu của người". Người đó nở nụ cười học thức: "Ta còn muốn luôn nữ nhân bên cạnh người".

"Người nói gì?". Hồ Bưư đứng phắt dậy: "Người đến tìm phiền, hay là tìm chết?".

Gã vốn không phải là người dễ bị chọc giận, nhưng hiện tại rượu đã uống vào không ít, bên cạnh lại có một nữ nhân.

"Ta tịnh không muốn người chết". Thân sĩ trẻ kia vẫn đang mỉm cười: "Ta tới đây cũng chỉ bắt quá muốn giúp người nằm trên giường ba chục ngày".

Hồng Ngọc nhin không được cười "hặc" một tiếng, nàng bỗng phát hiện con người kia rất thú vị.

Hồ Bưu lại cảm thấy bức bối cực kỳ, gã chỉ hy vọng có thể mau chóng giải quyết chuyện bức bối này, để đi làm những chuyện thú vị.

Tay gã phát một cái, chai rượu Hương Bán đã nhắm ngay đầu thân sĩ trẻ quăng quạt qua.

Chai rượu tịnh không rớt vỡ, thậm chí cả rượu trong chai cũng không bắn ra.

Thân sĩ trẻ thở dài, chai rượu chợt đã bị y chop lấy nằm bình bình ổn ổn trong tay y.

Y thở dài nhẹ nhẹ, lắc đầu: "Rượu ngon như vậy, đàn bà đẹp như vậy, lọt vào tay thứ người như người, thật là uống phí".

Sắc mặt Hồ Bưu xanh dờn, lại phát tay, trong tay đã hiện ra hai đoản đao cỡ hai thước. Đao trong tay gã tịnh không uống phí.

Thủ pháp dụng đao của gã thuần thực đến mức như đồ tể giết bò vậy, gã muốn đem thân sĩ trẻ kia làm bò.

Đao quang nhoáng lên, đâm về phía yết hầu của người trẻ tuổi.

Chỉ tiếc người trẻ tuổi đó tịnh không phải là bò.

Thân người y thấp thoáng, lưỡi đao bay sát qua người y, quyền đầu của y lại đã bổ lên sống mũi của Hồ Bưu. Thân người Hắc Báo lập tức bị đánh bay lên.

Gã tịnh không nghe thấy tiếng sống mũi mình bị đánh gãy, gã đã choáng váng, cả đứng cũng đứng không nổi.

"Một quyền đó đủ để người nằm ba ngày". Thân sĩ trẻ mỉm cười: "Nhưng ta đã có nói là ta phải giúp người nằm ba chục ngày".

Y chậm chậm bước tới, chậm chậm nhìn Hồ Bưu: "Lời nói của ta luôn luôn sòng phẳng, trừ phi người chịu quỳ xin ta tha thứ cho người".

Hồ Bưu rống lên diếc tai, song quyền đập lên hai thái dương huyệt của y.

Đó chính là một chiêu sát thủ độc lạt nhất trong Đại Hồng Quyền, quyền đầu của Hồ Bưu xem ra còn đáng sợ hơn cả đao của gã.

Nhưng song quyền của gã vừa tung ra, song thủ chuồng của người kia đã nặng nề đập lên hai vai gã.

Lúc gã gặp hông xuống, nước mắt đã theo máu, theo nước mũi chảy ra.

"Hiện tại người ít nhất phải nằm mười lăm ngày rồi". Người trẻ tuổi mỉm cười, chợt lại phản thủ huy quyền.

Sau lưng có bảy tám người đồng thời bộc phát qua, ở đây hiện tại cũng đã là địa bàn của bọn chúng, bọn chúng tịnh không sợ giết người ở đây.

Bảy tám người trong tay đều có vũ khí sát nhân, có búa, cũng có đao.

Tay của người trẻ tuổi kia là vũ khí.

Tay của y thô nhám cứng cáp, làm cho người ta rất khó tin được song thủ đó lại thuộc về một vị thân sĩ như vậy.

Lúc y phản thủ huy quyền, toàn thân đột nhiên phóng lên không, cước của y đã đá trúng dưới cằm của một người.

Thanh âm phát ra khi cằm bị vỡ luôn luôn khô khan gãy gọn hơn xa lúc sống mũi bị đánh vỡ.

Nhưng thanh âm đó cũng đã bị một tiếng rên thảm của một người khác che lấp, thủ chuồng của y đã đập lên xương đòn gánh của người đó.

Hồ Bư miến cưỡng ngược đầu, nhìn y vung tay vung chân đánh quỵ ba người, chợt hét lớn: "Dừng tay!".

Lời nói của gã là mệnh lệnh đối với những người kia.

Ngoại trừ ba người đã quỵ, những người khác lập tức thoái lui.

"Bằng hữu cao tính đại danh là gì? Là lộ nào đến?". Gã nhìn ra người trẻ tuổi này tuyệt không phải là người không có lai lịch": "Bằng hữu đốt nhang môn hội nào? Bái Phật môn hội nào?".

"Ta chỉ có đốt nhang diệt muỗi". Người trẻ tuổi vẫn đang mỉm cười: "Nhưng cũng chỉ có khi muỗi nhiều mới đốt".

Hồ Bư mục quang thiểm động: "Bằng hữu lẽ nào có dính dáng với ba vị đương gia của Lão Bát Cổ?".

"Lão Bát Cổ cả một người ta cũng không biết, bác sĩ thì biết vài người".

Hồ Bư cười lạnh: "Bằng hữu nếu muốn đến đây mở tiệm, thì xin để lại thời gian địa điểm, lúc đó lão đại của bọn ta nhất định sẽ thân hành đến cửa bái phỏng".

"Ta trú trong căn phòng trên lầu tư của khách sạn Bách Lạc Môn". Lần này y hình như hiểu được: "Vị cô nương này đêm nay cũng sẽ ở đó". Y nhìn Hồng Ngọc mỉm cười.

Hồ Bư mặt mày xanh dờn méo mó --- Hồng Ngọc đang trốn ở góc tường, không ngờ cũng đang cười.

"Ta vốn nên giúp người nằm trên giường ba chục ngày". Người trẻ tuổi vỗ ngực áo:

"Thấy người quen với cô nương này, giảm giá ưu đãi, cho nên người tốt hơn hết là đừng quên cho nàng cái nhẫn hột xoàn mà người đã đáp ứng".

Hồng Ngọc uốn éo đi tới, cười cợt: "Nhẫn hột xoàn của tôi bây giờ còn phải bắt gã đưa đến sao?".

Thân sĩ trẻ kéo nàng: "Nhẫn hột xoàn giao cho gã đưa đến, người thì giao cho ta, tiền phòng trọ e rằng phải giao cho lão đại của bọn chúng thanh toán".

* * * * *

Hắc Báo lỏa lồ ngồi trên ghế sa-phát, mỗi một thớ thịt trên người đều tựa như căng cứng.

Hồ Bư lại giống như một cục bùn, mềm nhũn đối diện hắc, vẫn không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Hắn lại nhìn cũng không thèm nhìn Hồ Bư, Hồ Bư cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Đêm đã rất khuya, đồng hồ dưới nhà vừa mới gõ ba tiếng.

Hắc Báo bất động ngồi đó, ngưng thị nhìn vết thương băng bó trên chân trái, trong ánh mắt lạnh khốc không ngờ phảng phất mang theo một vẻ ưu tư chưa từng thấy.

Vết thương đó tuy không phương ngại gì đến hành động của hắn, nhưng nếu gặp lúc kịch liệt đả đấu, khó tránh khỏi chịu ảnh hưởng.

"Người đó ra sao?". Hắn chợt hỏi.

Kỳ thực Hồ Bư đã đem bộ dạng của người đó kể lướt qua một lần, nhưng hắn vẫn hỏi kỹ.

"Là một người rất trẻ, xem ra tối đa chỉ hai lăm hai sáu". Hồ Bư đáp: "Quần áo rất thanh lịch, cử chỉ xem ra cũng không khác Cao Đăng bao nhiêu, lại có vẻ thân sĩ hơn Cao Đăng nhiều".

Hắc Báo chợt nắm chặt song quyền, đập một quyền nặng nề xuống ghế sa-phát:

"Ta hỏi về người y, không phải hỏi về y phục của y, cũng không phải hỏi về phong cách cử chỉ của y".

Đầu Hồ Bư càng cúi thấp, ấp úng: "Y nhìn không khó coi, sắc mặt trắng tái, giống như đã rất lâu không thấy ánh mặt trời, nhưng xuất thủ lại rất mau lẹ, hơn nữa tỏ ra kinh nghiệm rất phong phú, ngoại trừ lão đại ra, chỗ này khó lòng có hảo thủ như vậy".

Sắc mặt Hắc Báo càng âm trầm, càng hơi hột, quyền đầu nắm càng chặt, lẩm bẩm:

"Lẽ nào thật là y?... Y sao lại có thể ra được?...".

Hồ Bưu không dám đáp, gã căn bản không biết "y" mà Hắc Báo đang nói trong miệng là người nào.

"Tuyệt không thể là y". Hồ Bưu bỗng lại lắc đầu: "Y trước đây đâu có bộ dạng như người đó".

"Tôi trước đây cũng chưa từng gặp người đó". Hồ Bưu phụ họa: "Y nói không chừng cũng như Cao Đăng vậy, là từ quốc ngoại đến".

"Người có hỏi chỗ ở của y không?".

"Trú trong căn phòng trên lầu tư của Bách Lạc Môn". Hồ Bưu chợt nghĩ tới: "Hình như cũng chính là gian phòng mà Cao Đăng trước đây ở".

Hắc Báo nhìn tay mình, trông mắt tựa như co thắt.

"Anh nghĩ y... y có phải đến đây phục thù cho Cao Đăng?". Sắc mặt của Hắc Báo cũng có biến.

Hắc Báo chợt cười lạnh: "Không cần biết y tại sao lại đến, y đã đến, bọn ta không thể để y thất vọng".

Hắn đột nhiên lớn tiếng phân phó: "Tần tam gia nếu còn chưa say, mời gã lên!".

Tần tam gia là Tần Tùng, là lão tam của "Hỷ Thước", cũng là con người cười rất âm trầm, rất tàn khốc.

Gã không say.

Gã thường uống rượu, lại chưa từng say, chuyện đó còn khó khăn hơn xa chưa từng uống rượu.

Hắc Báo tìm gã là vì Hắc Báo biết ở đây không có ai có thể tự khống chế lấy mình bằng gã.

Hai phút sau, gã đã lên đến, lúc gã lên, không những y phục rất chỉnh tề, thậm chí đầu tóc cũng không bù xù.

Hắc Báo trong mắt có vẻ mãn nguyện: "Người không ngủ?".

"Không". Tần Tùng lắc lắc đầu, hình như lúc nào cũng sẵn sàng ứng biến, cho nên vô luận chuyện gì xảy ra, gã đều luôn luôn là người đầu tiên xuất hiện.

"Đám thủ hạ của Trương lão tam trước đây, hiện tại vẫn tìm không ra?". Hắc Báo hỏi.

"Có phải là cái đám lão ta dẫn đến kho hàng Hồng Kiều?".

Hắc Báo đáp: "Phải".

"Nếu là chuyện khẩn, tôi trong vòng ba chục phút có thể tìm ra bọn chúng".

"Đây là chuyện gấp". Hắc Báo thốt: "Người trước khi trời sáng nhất định phải dẫn bọn chúng đến lầu tư của Bách Lạc Môn tìm một người".

Lúc hắn phát mệnh lệnh, thần tình đột nhiên biến thành thập phần nghiêm túc, khiến cho người ta hoàn toàn quên hắn đang lỏa thể.

Lúc hắn phát ra mệnh lệnh, Tần Tùng chỉ nghe, không hỏi.

Bọn họ trước đây tuy là huynh đệ rất thân mật, nhưng hiện tại Tần Tùng đã phát hiện khoảng cách giữa bọn họ.

Tần Tùng biết có thể bảo trì khoảng cách đó mới an toàn --- Gã luôn luôn là một người có thể tự khống chế mình nhất.

"Trước hỏi rõ tên họ của y và nguyên nhân đến đây". Mệnh lệnh của Hắc Báo ngắn gọn mà hữu lực: "Sau đó làm thịt gã".

"Dạ". Tần Tùng không hỏi câu nào, lập tức xoay mình.

Hắc Báo trong mắt lộ vẻ thỏa mãn, hắn thích người chỉ biết chấp hành mệnh lệnh của hắn, không hỏi nhiều.

"Đợi một chút". Hắc Báo chợt lại thốt: "Y nếu họ La, giữ mạng y lại, dẫn y về".

Nói đến ba chữ "dẫn y về", ngữ khí của hắn nặng nề, ý tứ muốn nói với Tần Tùng, lúc hắn gặp con người đó, người đó tốt nhất là đứng không nổi.

Hắn tin Tần Tùng hiểu rõ ý tứ của hắn.

Lúc Tần Tùng chấp hành mệnh lệnh của hắn, chưa từng làm hắn thất vọng.

* * * * *

Hồng Ngọc nằm dài dưới cái mền trắng tinh sạch sẽ, nhìn nam nhân bên cạnh nàng không chớp mắt.

Ánh đèn từ trần nhà chiếu xuống, khiến cho mặt y càng trắng nhợt.

Y hiện tại phẳng phẳng không còn trẻ như hồi nãy, trên khuôn mặt trắng tái phẳng phất lộ lộ một vẻ mệt mỏi hư không khôn tả, khoé mắt tựa như hiện ra những nếp nhăn hình thành từ những kinh nghiệm thống khổ.

Nhưng biểu tình trong mắt y lại hoàn toàn bất đồng.

Mắt y vốn tinh minh, thanh thần, hiện tại lại tràn đầy giận dữ và cừ hận.

Hồng Ngọc chợt nhin không được thở dài nhẹ nhệ: "Anh thật ra là ai đây?". Nàng vuốt nhẹ lồng ngực cứng cáp của y: "Là thân sĩ? Là lưu manh? Hay là hung thủ đang bị truy nã?".

Y không trả lời, thậm chí chừng như cả nghe cũng không nghe, nhưng nếp nhăn nơi khoé mắt lại càng sâu hơn.

Y đang nghĩ gì? Đang bị thống vì cái gì?

Là vì một nữ nhân di tình biệt luyện? Hay là vì một bằng hữu đã bán đứng y?

"Anh đến đây xem chừng tịnh không phải vì để kiếm rượu và đàn bà". Hồng Ngọc nói khẽ: "Là vì báo phục!".

"Báo phục?". Y chợt quay đầu, trừng trừng nhìn nàng, nhãn thần bén nhọn chừng như một mực muốn nhìn vào tâm nàng.

Hồng Ngọc chợt cảm thấy phát lạnh: "Tôi tịnh không biết chuyện của anh, cả anh là ai cũng không biết".

Nàng phát hiện con người đó trong lòng nhất định ẩn tàng biết bao bí mật đáng sợ, vô luận là ai biết bí mật của y, đều là chuyện rất nguy hiểm, cho nên tận lực giải thích.

"Tôi chỉ bất quá cảm thấy anh tịnh không phải đến đây chơi, hơn nữa anh xem ra hình như có rất nhiều tâm sự, rất nhiều phiền não".

Y bỗng cười lên: "Phiền não lớn nhất của ta là mỗi một nữ nhân hình như đều có rất nhiều tâm bệnh".

Tay của y luồn vào dưới mền, hiện tại động tác của y đã không còn như một thân sĩ nữa.

Hồng Ngọc nhin không được cười khi, không ngừng uốn éo hông, cũng không biết là đang tránh né, hay là đang ghênh đón.

"Không cần biết ra sao, anh là một người đàn ông rất khả ái, hơn nữa rất cường tráng".

Nàng bỗng ôm lấy y, phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ, khe khẽ thốt: "Tôi thích anh..."

thật sự thích anh...".

Y cũng ôm lấy nàng, vẻ thống khổ trong mắt lại càng sâu kín.

Sau đó y bỗng lại cảm thấy người mình ôm là một người khác, y đột nhiên bắt đầu hưng phấn.

Lúc đó, y nghe có tiếng gõ cửa.

Tay chân Hồng Ngọc lập tức lạnh như băng, toàn thân co rục lại: "Nhất định là đám huynh đệ của Hồ lão tứ đã đến, bọn chúng tuyệt không thể tha anh".

"Nàng không cần phải sợ". Y mỉm cười đứng dậy: "Bọn chúng tịnh không phải là người đáng sợ".

"Bọn chúng có lẽ tịnh không đáng sợ, nhưng lão đại Hắc Báo của bọn chúng...".

Nói tới cái tên đó, Hồng Ngọc cả đôi môi cũng mất đi huyết sắc: "Con người đó không còn là người nữa, là một ma tinh sát nhân, nghe nói máu của hắn là máu lạnh".

Y chừng như tịnh không chú ý lắng nghe lời nói của nàng, đang mặc quần mang giày.

"Nếu như người đến thật là Hắc Báo, anh nhất định phải đặc biệt cẩn thận".

Hồng Ngọc kéo tay y, nàng chợt phát hiện mình không ngờ lại có một sự quan tâm thật sự đối với người trẻ tuổi đó.

Người trẻ tuổi đó mỉm cười, vuốt ve mặt nàng: "Ta sẽ cẩn thận, hiện tại ta còn chưa muốn chết". Trong nụ cười của y cũng lộ ra vẻ bi phẫn: "Hiện tại ta còn chưa muốn nhảy từ trên lầu xuống".

Tiếng gõ cửa đã dừng.

Người gõ cửa hiển nhiên rất nhẫn nại, tịnh không lo gì tới phải đợi bao lâu.

Chủ nhân cũng tịnh không hỏi là ai, đã mở cửa ra, lúc cửa vừa mở, y đã quay lại dựa mình lên ghế sa-phát, nhìn người đứng trước cửa.

"Ta họ Tần, Tần Tùng". Người đó lúc cười cũng có thể làm cho người ta có cảm giác rất không thoải mái.

"Người là lão đại của Hồ Bưu?".

Tần Tùng mỉm cười lắc lắc đầu: "Người chắc đã có nghe nói về lão đại của bọn ta là ai, ít ra Hồng Ngọc cô nương chắc đã nói cho người biết".

Thái độ của gã nói chuyện vừa khách khí vừa giữ lễ, nhưng lời nói lại trực tiếp sắc bén.

Vô luận là ai đều có cảm giác gã là một người rất khó đối phó.

Gã đối với người trẻ tuổi ngồi trên ghế sa-phát chừng như cũng có cùng một cảm giác.

"Có rất nhiều người nói cho ta biết rất nhiều chuyện". Người trẻ tuổi cũng như gã, trên mặt luôn mang theo nụ cười: "Ta tịnh không nhất định phải tin mỗi một câu nói".

Tần Tùng lại mỉm cười gật gật đầu, chợt hỏi: "Bằng hữu quý tính là gì?".

"Bọn ta là bằng hữu?".

"Hiện tại đương nhiên còn chưa phải". Tần Tùng chỉ cần nước thừa nhận.

"Sau này e rằng cũng không thể". Người trẻ tuổi hờ hững: "Ta đã uống rượu của Hồ Bưu, lại đoạt đi nữ nhân của gã, huynh đệ của gã đương nhiên không thể coi ta là bằng hữu".

"Vậy thì người không nên mạo hiểm mở cửa cho bọn ta tiến vào". Tần Tùng cười càng âm trầm.

"Mạo hiểm?".

"Ở đây, một người nếu không phải là bằng hữu, thì là thù địch, người mở cửa để thù địch của người tiến vào, không phải là chuyện rất nguy hiểm sao?".

Người trẻ tuổi cười: "Là các người nguy hiểm, hay là ta?".

Tần Tùng chợt cười lớn: "Hồ lão tứ nói không sai, người quả nhiên là một người rất khó đối phó".

Tiếng cười của gã chợt ngưng bật, ngưng thị nhìn người đối diện: "Hiện tại ta chỉ có một chuyện muốn thỉnh giáo".

"Ta đang nghe".

"Người uống rượu của Hồ lão tứ, lại đoạt đi nữ nhân của gã, thật ra là tại sao?".

"Bởi vì rượu và đàn bà của gã đều là tốt nhất". Người trẻ tuổi cười đáp: "Ta tình cờ lại là một kẻ đam mê tửu sắc".

"Chỉ vì một điểm đó?". Tần Tùng lạnh lùng hỏi.

"Một điểm đó là đủ rồi".

Tần Tùng nhìn nhìn mặt y: "Người hay vì rượu và đàn bà mà đánh gãy sống mũi người ta?".

"Có lúc ta cũng đánh chỗ khác, chỉ bất quá ta luôn nghĩ mũi là mục tiêu không tệ".

"Lúc người xuất thủ, tịnh không biết gã là ai?".

Người trẻ tuổi lắc lắc đầu: "Ta chỉ biết gã cũng rất muốn đánh bể đầu ta, người muốn đánh người ta, thông thường phải sẵn sàng chuẩn bị bị đánh".

Tần Tùng cười lạnh: "Người hiện tại cũng đã chuẩn bị sẵn sàng?".

Người của gã một mực đứng ngay cửa, lúc này bỗng thoái lùi về sau bảy tám bước, thoái rất nhanh.

Lúc gã thoái ra, ngoài cửa có mười mấy đại hán xông vào, trong số những người này có môn hạ của "Lục Hợp Bát Pháp" Nam tông, cũng có "Đàm Cước" Bắc phái.

Người trẻ tuổi phảng phất vừa liếc là nhận ra bọn họ là dân mặt rô chuyên nghiệp, còn khó đối phó hơn hai người y đánh gục hồi nãy.

Nhưng y lại vẫn đang mỉm cười: "Thứ người như các người nếu biến thành tàn phế, nói không chừng sẽ chết đói". Y lại thở dài: "Ta tịnh không muốn bắt các người chết đói, nhưng ta xuất thủ luôn luôn rất nặng nề".

Y vừa mỉm cười đứng dậy, đã có hai quyền đầu ập tới trước mặt y, một cước quét ngang mắt cá chân y.

Y nhảy nhẹ lên, nhảy lên ghế sa-phát, chợt búng người từ ghế sa-phát, lẳng không lộn một vòng. Quyền đầu của y nhắm người trước mặt đập tới, chân cũng đá ngược lên xương sườn của người đằng sau.

Sau đó y chợt lại phản thủ, một chưởng như sắt thép chặt lên động mạch sau ót của một người kề bên.

Y xuất thủ gọn ghẽ sạch sẽ, thân tốc chuẩn xác, vừa mới thấy rõ chiêu thức đánh ra, lại đã đột nhiên cải biến.

Y rõ ràng muốn dụng quyền đầu đánh gãy sống mũi mình, nhưng đợi đến khi mình ngã xuống, lại là bị một cước của y đá gục.

Y rõ ràng muốn đánh người thứ nhất, nhưng người ngã xuống lại thường là người thứ nhì.

Sau khi có bốn người ngã quy, đột nhiên có người thất thanh kêu lên: "Phản Thủ Đạo!".

Trên thế gian này chỉ có hai người có thể dùng "Phản Thủ Đạo", một là La Liệt, một là Hắc Báo.

Lẽ nào La Liệt chung quy đã đến?

11. Đột Biến

Phương đông hiện ra ánh sáng màu trắng như bụng cá, sương mù màu trắng sữa che phủ mặt đất.

Năm giờ ba mươi lăm.

Hắc Báo còn ngồi trên ghế sa-phát, một mực bất động.

Sau trận tử sắc, hắn đột nhiên cảm thấy vết thương trên chân bắt đầu đau đau, hắn vẫn còn là người, không phải là đúc bằng sắt thép.

Nhưng sự phiền não thật sự của hắn tịnh không phải là vết thương đó, mà là tin tức Tần Tùng mang về.

"Người dẫn theo bao nhiêu người?". Hắc Báo hỏi.

"Mười một".

"Đám mặt rô mà Trương tam gia mời từ phía nam tới đều đi?".

Tần Tùng gật gật đầu: "Hai huynh đệ Đàm sư phụ cũng có mặt".

"Bọn chúng mười một người, đối phó một mình y cũng không đối phó nổi?". Đôi mày dày cộm của Hắc Báo nhíu lại.

Tần Tùng thở dài: "Bọn chúng vốn có lẽ không bị đánh gục nhanh như vậy, nhưng bọn chúng sau khi nhìn ra thứ y dùng là "Phản Thủ Đạo", hình như không còn đầu chí nữa".

Cơ hồ mọi người đều biết "Phản Thủ Đạo" là võ công ghê gớm ra sao, bởi vì thứ Hắc Báo dùng chính là "Phản Thủ Đạo".

Hắc Báo càng nhíu chặt mày: "Là ai nhìn ra trước?".

"Là Đàm sư phụ". Tần Tùng hồi đáp: "Gã đã từng thấy công phu của anh".

"Người có thấy không?".

Tần Tùng cười khở: "Lúc y đánh gục tên môn hạ họ Tiền đám thuộc "Lục Hợp Bát Pháp", chiêu thức y dùng gần dư hoàn toàn giống hệt chiêu thức anh dùng để đánh gục Hoang Mộc, tôi nhìn thấy y sử chiêu đó, lập tức chạy về".

Hắc Báo không hỏi nữa.

Bắp thịt toàn thân hắn đã bạnh cứng, trên mặt chợt lộ ra một thứ biểu tình rất kỳ quái, cũng không biết là hưng phấn? Hay là khiếp sợ? Qua một hồi rất lâu, hắn mới từ từ thốt: "Có thể sử Phản Thủ Đạo, thiên hạ này chỉ có hai người!".

Tần Tùng gật gật đầu: "Tôi biết".

"Ngoại trừ ta ra, còn có một người tên là La Liệt".

Tần Tùng lại gật gật đầu, cái tên La Liệt gã cũng đã nghe qua.

Hắc Báo siết chặt song quyền: "Nhưng La Liệt dĩ vãng tịnh không phải người như vậy, y tuyệt đối không thể đánh nhau với người ta vì một con điểm, trừ phi y...".

Tần Tùng thăm dò: "Trừ phi y cố ý muốn gây phiền toái?".

Hắc Báo lại đập một quyền nặng nề lên ghế sa-phát: "Trừ phi y đã biết chuyện xảy ra ở đó một tháng trước, đã biết lão đại của Hồ Bưu là ta".

"Anh nghĩ y có biết không?".

"Y vốn không nên biết". Hắc Báo nghiêng rằng: "Y căn bản không thể đến đây".

Tần Tùng tịnh không hỏi hắn tại sao. Tần Tùng luôn luôn không phải là người nhiều chuyện.

Nhưng Hắc Báo lại nói tiếp: "Y hiện tại vốn đáng lẽ còn trong nhà ngục Đức quốc".

Tần Tùng chung quy nhin không được: "Thứ người như y, trên thế gian e rằng rất ít có nhà ngục nào có thể cầm giữ được".

"Nhưng y tự nguyện đi ngồi tù, y tại sao lại phải vượt ngục?". Hắc Báo trầm ngâm:

"Trừ phi y đã biết chuyện ở đây".

Nhưng một người bị nhốt trong ngục, làm sao có thể biết chuyện xảy ra ngoài ngàn dặm?

"Có lẽ tiểu tử đó tịnh không phải là y, có lẽ y đã dạy Phản Thủ Đạo cho tiểu tử đó".

Suy đoán của Tần Tùng cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý.

"Có lẽ...". Hắc Báo từ từ thốt: "Muốn biết y có phải là La Liệt hay không, chỉ có một cách".

"Anh lẽ nào muốn thân chinh đến gặp y?".

Hắc Báo gật gật đầu.

Tần Tùng không nói gì, chỉ nhìn chân hắn.

Hắn đương nhiên hiểu ý Tần Tùng, chợt lại cười cười: "Người yên tâm, y nếu là La Liệt, gặp ta tuyệt không thể động thủ, ta chưa nói cho người biết bọn ta vốn là lão bằng hữu".

"Còn nếu y không phải là La Liệt?"

"Y nếu không phải là La Liệt, ta sẽ lấy mạng y!". Nụ cười của Hắc Báo còn tàn khốc hơn xa Tần Tùng: "Trên thế gian này nếu ta còn có đối thủ, đó chính là La Liệt, tuyệt không có ai khác".

Tần Tùng xem chừng còn muốn nói gì, nhưng lúc đó gã nhìn thấy Ba Ba từ đằng sau xông ra, mắt sáng ngời, mặt cũng phát sáng.

"La Liệt". Nàng nói lớn: "Tôi nghe các người nói về La Liệt, anh ta chưa chết, tôi biết anh ta tuyệt không thể chết".

Hắc Báo sa sầm nét mặt, lạnh lùng nhìn nàng, chợt gật gật đầu: "Không sai, y quả thật chưa chết".

Ba Ba hưng phấn đến mức cả hô hấp cũng biến thành cấp xúc: "Có phải y đã về tới?"

"Phải, y đã về tới". Hắc Báo cười lạnh; "Nàng có phải muốn đi gặp y?"

Ba Ba nhìn biểu tình trên mặt hắn, tim chợt chìm đắm, đột nhiên lại hét lớn: "Anh nếu không để tôi gặp y, tôi sẽ chết, tôi chết cũng không tha thứ cho anh".

"Ta nhất định sẽ để nàng đi gặp y, giống như ta để nàng gặp Kim nhị gia vậy".

Biểu tình của Hắc Báo càng lạnh khốc: "Chỉ bất quá hiện tại còn chưa phải lúc".

Ánh mắt sáng ngời của Ba Ba bỗng tràn đầy khủng khiếp: "Anh lẽ nào cũng muốn đối phó y, giống như cách anh đối phó cha tôi?"

Hắc Báo cười lạnh.

"Anh lẽ nào đã quên y ra sao với anh trước đây? Lẽ nào đã quên Phản Thủ Đạo là do ai dạy cho anh?". Ba Ba la lên: "Anh nếu thật dám làm như vậy, anh không còn là người nữa, mà là súc sinh!".

Hắc Báo lại không lý gì tới nàng, xoay đầu hỏi Tần Tùng: "Bên dưới có còn phòng trống không?"

"Có".

"Dẫn ả xuống, không có sự phân phó của ta, ai cũng không được thả ả ra". Thanh âm của Hắc Báo lạnh như băng: "Nếu có ai muốn xông và, giết ả trước!"

Bên dưới là chỗ nào?

Đương nhiên là địa ngục, địa ngục trần gian.

Đổ kị có lúc thậm chí còn mãnh liệt, còn đáng sợ hơn cả thù hận.

* * * * *

Mười một người, tịnh không hoàn toàn ngã gục hết.

Lúc người trẻ tuổi dừng tay, năm người còn lại cũng dừng tay.

Trong phòng giống như vô đài vừa vang lên tiếng cồng cuối cùng, đột nhiên biến thành hoàn toàn tĩnh mịch.

Sau đó người trẻ tuổi từ từ ngồi xuống, nhìn sáu người gục ngã.

Trên mặt bọn họ mang theo biểu tình rất thống khổ, nhưng lại tuyệt không phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ, thậm chí cả động cũng không động.

Bọn họ từng khiến cho rất nhiều người ngã gục dưới quyền đầu của bọn họ, hiện tại chính bọn họ đã gục ngã, cũng tuyệt không trách than.

Đó vốn là chức nghiệp của bọn họ.

Có lẽ bọn họ tịnh không biết tôn kính chức nghiệp của mình, nhưng đã làm nghề này, thì phải làm như vậy, đã bị đánh gãy răng, cũng phải nuốt cả răng lẫn máu vào.

Người trẻ tuổi kỳ lạ kia dùng một thứ nhãn quang kỳ lạ nhìn bọn họ, cũng không biết là thương cảm đồng tình? Hay là một thứ bi ai xuất phát từ thiện tâm?

Y đột nhiên phát hiện năm người đứng trước mặt mình, biểu tình trên mặt cơ hồ cũng hoàn toàn giống như đám đồng bạn đã gục dưới đất.

"Ta đã nói ta xuất thủ luôn luôn rất nặng". Y thở dài nhẹ nhẹ, nhắm mắt lại: "Hiện tại dẫn bọn họ đi cứu trị, bọn họ có lẽ còn không bị tàn phế".

Bọn họ đương nhiên minh bạch ý tứ của y, tàn phế đối với người làm thứ chức nghiệp bọn họ làm mà nói, là chờ chết.

Không ai thật sự muốn chờ chết.

Bọn họ nhìn người trẻ tuổi vừa tàn khốc, lại vừa thiện lương trước mặt, trong mục quang chợt lộ ra niềm cảm kích và tôn kính vô phương hình dung.

Sau đó người còn có thể đứng thiêu thiêu đỡ đồng bạn đây, lùi thủi thoát ra, phảng phất không dám phát ra một chút âm thanh, sợ làm kinh động đến người trẻ tuổi kia.

Bọn họ chỉ còn nước dùng cách đó để biểu thị sự cảm kích và thành kính của bọn họ, bởi vì đây vẫn là lần đầu tiên có người đối đãi với bọn họ như "người", tịnh không coi bọn họ như dã thú, cũng không đem bọn họ làm công cụ để người khác lợi dụng.

Y nghe thấy bọn họ đi ra, đóng cửa lại, vẫn ngồi bất động, cũng không nói tới một tiếng.

Y đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, cơ hồ nhện không được muốn buông thả tất cả, buông thả tất cả ái tình, cừ hận và phần nộ trong lòng, rời xa đô thị người ăn thịt người này.

Hiện tại y mới phát hiện mình không thuộc vào lối sống này, bởi vì y không chịu ăn thịt người, cũng không chịu bị người ta nuốt chửng.

Y phát hiện mình cứ nhớ tới sinh sống an bình trước đây, càng muốn xa rời tất cả.

Thanh sơn đó, lục thủy đó, thảm cỏ mềm mại đó, thậm chí cả khối đá thô ráp cục mịch đó, đột nhiên đều biến thành những vật đáng trân quý nhất trong cuộc đời y.

Có lẽ y căn bản không nên ly khai nơi đó.

Y nhắm chặt mắt lại, có thể cảm thấy nước mắt ngay dưới khoé.

Sau đó y mới cảm thấy một đôi tay ôn nhu nhẹ nhàng vuốt ve mặt y, trên tay mang theo một thứ mùi vị đặc biệt, hòa trộn mùi phấn son, mùi thuốc lá, mùi rượu, và mùi mồ hôi nam nhân.

Chỉ có một nữ nhân bán mình đã lâu, trên tay mới có thứ mùi vị đó.

Nhưng bản thân của đôi tay đó lại to lớn mạnh mẽ, lòng bàn tay thậm chí còn lưu lại vết chai ngày ngày lao khổ làm lụng năm xưa.

Y nhện không được dịu dàng nắm đôi tay đó: "Nàng trước đây thường hay làm việc nặng?".

Hồng Ngọc gật gật đầu, đối với câu hỏi của y, hiển nhiên cảm thấy vượt ngoài ý liệu, qua một hồi rất lâu, khoé miệng mới lộ một nụ cười mỉm chua chát: "Tôi không những làm việc nặng, còn chế củi, làm ruộng".

"Nàng cũng là người nhà quê?".

"Ừm".

"Quê nàng ở đâu?".

"Một nơi rất xa, rất xa". Mục quang của Hồng Ngọc cũng phảng phất đang vọng về một nơi rất xa, rất xa: "Nơi đó rất nghèo, rất hoang lương, tôi mãi cho đến năm mười một tuổi còn chưa mặc được một cái quần nào may cho chính tôi".

Nụ cười của nàng cay đắng thê lương: "Nhưng như vậy còn hay hơn bây giờ, bây giờ tôi luôn cảm thấy mình như không có mặc quần, trên người tôi cho dù có mặc năm chục bộ y phục, người ta lúc nhìn tôi cũng giống như tôi đang hoàn toàn lỏa lồ".

Y không khỏi mở mắt ra, nhìn nàng, thở dài nhẹ nhẹ: "Có lẽ nàng cũng giống ta, không nên đến đây".

Nàng nhìn vào mắt y, trong lòng chợt cũng tràn trề niềm cảm kích, bởi vì đây cũng là lần đầu tiên có người nhìn nàng như nhìn một người, không coi nàng như một công cụ tiết dục.

"Nàng tại sao lại đến đây? Tại sao phải làm nghề này?"

Hồng Ngọc không hồi đáp, nàng chỉ chậm chậm quỳ xuống, quỳ dưới chân y, ôm lấy chân y, kề má lên chân y.

"Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân, tương phùng hà tất tăng tương thức [1]".

Giây phút đó, y mới thật sự hiểu rõ nỗi bi ai và cay đắng trong hai câu thơ đó.

Y vuốt nhẹ tóc nàng, chợt cảm thấy trong lòng có một xung động khôn cùng:

"Nàng chịu theo ta đi về quê làm ruộng, chẻ củi không?"

"Thật sao?". Hồng Ngọc ngược mặt lên, nước mắt lưng tròng, lại tràn trề hy vọng:

"Anh thật chịu dẫn tôi đi?... Anh thật chịu người đàn bà ruột gan đã mục nát này?"

"Chỉ bất quá dưới quê của bọn ta không có năm chục bộ y phục, cũng không có rượu Hương Bần cất bảy chục năm".

Hồng Ngọc ngưng thị nhìn y, nước mắt lại từ từ rơi xuống, lại là lệ hoan hỉ: "Tôi chưa bao giờ tin đàn ông, nhưng lần này cũng không biết tại sao, tôi tin anh". Nàng nắm chặt lấy tay y: "Tuy tôi cả cái tên của anh cũng không biết, lại vẫn tin anh".

"Ta tên là La Liệt".

"La Liệt? La Liệt, La Liệt...". Hồng Ngọc nhắm mắt lại, lẩm thầm tên y, tựa như hạ quyết tâm phải ghi nhớ tên y vĩnh viễn trong lòng.

Trong mắt La Liệt lại đột nhiên hiện ra một thứ bi ai trầm thống, y phảng phất cảm thấy đó là một người khác đang kêu tên y --- từ rất xa vời, gọi tên y.

Trong lòng y đột nhiên cảm thấy đau xót, toàn thân thắt chặt.

Hồng Ngọc tựa như đã cảm thấy biến hóa đó: "Nhưng tôi cũng biết đây chỉ bất quá là nằm mộng". Nàng cười cười, cười rất thê lương: "Anh đương nhiên tuyệt không thể dẫn tôi đi thật sự".

La Liệt cười miễn cưỡng: "Tại sao vậy?"

"Bởi vì tôi đã nhìn ra, trong lòng anh đã có người khác, lần này anh nói không chừng là vì người đó mà đến".

Nữ nhân xem chừng đều có một thứ trực giác kỳ dị, luôn luôn phát giác ra những chuyện nàng không nên biết.

La Liệt không hồi đáp, tâm tưởng của y hình như căn bản không còn ở đây.

"Nhưng vô luận ra sao, tôi vẫn cảm kích". Hồng Ngọc dịu dàng nói: "Bởi vì anh luôn có thứ tâm ý đó, tôi..."

Nàng bỗng nghe ngoài cửa leng keng tiếng chìa khóa, rõ ràng ràng như tiếng chuông.

"Hắc Báo". Cả thanh âm của nàng cũng tê khản: "Hắc Báo đã đến!".

Lúc đó, bỗng "bình" một tiếng, cửa bị đá banh, một người toàn thân hắc y đứng ngoài cửa, chùm chìa khóa trong tay vẫn không ngừng khuua vang, người hắc lại đứng đó như thạch tượng.

"Nghe nói ở đây có người muốn tìm ta, là ai?"

"Là ta". La Liệt từ từ đứng dậy, ngưng thị nhìn hắc, trên mặt mang một biểu tình rất kỳ quái.

Trên khuôn mặt như đá hoa cương của Hắc Báo đột nhiên hiện lên thứ biểu tình kỳ quái giống hệt.

Hắn đột nhiên la lớn: "Pháp quan!".

"Tiểu tử khờ!".

"Thật là người?".

"Thật là ta".

Hai người mặt đối mặt ngừng thị nhìn nhau, đột nhiên cùng cười lớn, cười lớn phóng tới, ôm chặt nhau.

Hồng Ngọc ngây người, cơ hồ quên luôn mình đang gần như lóa thể.

Cũng không biết bao lâu sau, bọn họ mới từ từ dang ra, lại ngừng thị nhìn nhau:

"Người là Hắc Báo?".

"Ta là Hắc Báo".

"Ta cả nằm mộng cũng không tưởng được Hắc Báo là người".

Tên của Hắc Báo trước đây là Tiểu Hắc, ai cũng gọi hắn là Tiểu Hắc, nhưng lại không có ai biết hắn thật ra không phải họ Hắc.

"Ta lại hơi đoán ra người đến kiểm chuyện là người". Hắc Báo mỉm cười: "Ngoại trừ La Liệt ra, còn có ai có thể đánh đắm huynh đệ của ta bòn càn bòn niềng? Ngoại trừ La Liệt ra, còn có ai có cái tài đó, cái gan đó?".

La Liệt cười lớn: "Ta nếu biết bọn chúng là huynh đệ của ngươi, ta nói không chừng cũng thà chịu đòn".

Hắc Báo mỉm cười liếc nhìn Hồng Ngọc, điềm đạm thốt: "Vì nữ nhân kia mà chịu đòn cũng đáng?".

"Đương nhiên là đáng". La Liệt đỡ Hồng Ngọc dậy, ôm vào lòng: "Ngươi có nhớ câu nói mà bọn ta rất tán thưởng trước đây không?".

"Cho dù muốn uống sữa bò, cũng bắt tất phải nuôi bò trong nhà". Hắc Báo mỉm cười.

"Không sai, ngươi quả nhiên còn nhớ". La Liệt càng ôm chặt Hồng Ngọc: "Nhưng hiện tại ta đã chuẩn bị nuôi con bò này trong nhà".

Hắc Báo nhìn bọn họ, phảng phất rất kinh dị: "Ta hình như có nghe nói người và Ba Ba...".

"Đừng đề cập tới nàng nữa". Trong mắt La Liệt chợt lộ vẻ thống khổ: "Ta không muốn tái kiến nàng nữa".

"Tại sao?". Hắc Báo có vẻ ngạc nhiên.

"Bởi vì ta biết nàng cũng tuyệt không muốn tái kiến ta, ta cũng không xứng với nàng". La Liệt cười cười, cười rất đau khổ: "Pháp quan ngày trước, hiện tại đã biến đổi, đã biến thành phạm nhân".

"Phạm nhân?".

"Ta đã giết người, đã ngồi tù, cho đến bây giờ, ta vẫn còn là tội phạm sát nhân đang bị truy nã".

Hắc Báo phảng phất ngây người, qua một hồi rất lâu mới lắc đầu: "Ta không tin".

"Ngươi nên tin". Thần tình của La Liệt dần dần bình tĩnh lại, điềm đạm thốt: "Ta trước đây có thể nào vì rượu và đàn bà mà đánh nhau với người ta không?".

"Tuyệt không thể".

"Nhưng hiện tại ta đã biến đổi, hiện tại ta đã vì tiền rượu mà có thể đi giết người".

Hắc Báo thất kinh nhìn y, hiển nhiên còn chưa tin.

"Mỗi một người đều sẽ biến đổi". La Liệt lại cười cười: "Kỳ thực chính ngươi cũng đã biến, tiểu tử khờ trước đây đưa đầu đập vào khối đá, hiện tại chừng như đã biến thành một ông trùm".

Hắc Báo đột nhiên cười lớn: "Không sai, trong mắt người khác, ta quả thật có thể coi là một ông trùm". Hắn vỗ vai La Liệt: "Nhưng trước mặt ngươi, ta lại vẫn là tiểu tử khờ năm xưa".

"Bọn ta vẫn còn là hảo bằng hữu như trước đây?"

"Đương nhiên". Hắc Báo không do dự: "Người đã đến, từ nay trở đi, tất cả những gì ta có cũng là của người".

La Liệt trên mặt lộ vẻ cảm kích, nắm chặt tay hắn.

"Qua hai ngày, ta nhất thiết sẽ an bài tốt đẹp cho người, người muốn nuôi bò trong nhà, ta có thể an bài cho người một căn nhà đủ để nuôi một trăm con bò, người muốn uống rượu, tùy tiện người thích loại nào đều có, chỉ cần người không sợ bị buồn chán, thậm chí có thể dùng rượu để tắm rửa".

Hắc Báo tịnh không phải là người thích nói quá, nhưng hắn cảm thấy trước mặt lão bằng hữu cũng bất tất cố ý làm ra khiêm tốn quá.

La Liệt đương nhiên minh bạch ý của hắn, cho nên tịnh không từ chối hảo ý của hắn: "Người có cái gì, ta muốn cái đó, hơn nữa phải là đồ tốt nhất, ta đã đến, nhất định trông nhờ vào người".

Hắc Báo cười lớn, hiển nhiên đối với thái độ của y rất mãn nguyện: "Nhưng đó là chuyện sau này, hiện tại bọn ta có chuyện càng quan trọng hơn phải làm".

Hắn lại liếc Hồng Ngọc: "Người có thể nào kêu con bò của người đi ngủ một giấc để huynh đệ bọn ta hàn huyên không?"

La Liệt cười lớn, đẩy Hồng Ngọc ra, vỗ lên cặp mông no tròn của nàng: "Đi dưỡng tinh thần đợi ta vào tu lý nàng nữa".

Hắc Báo nhiên động tác và biểu tình của y, trong lòng càng cảm thấy thỏa mãn.

Sự uy hiếp và áp lực của con người đó đối với hắn đã không còn lớn lao như trước.

Con người đó đã không còn là pháp quan của ngày trước, phẳng phất đã thật sự biến thành một lãng tử.

Cái làm cho Hắc Báo thỏa mãn nhất, đương nhiên vẫn là vì y căn bản không biết những chuyện xảy ra ở đây thảng trước.

"Người đến từ hồi nào vậy?". Hắc Báo nhìn Hồng Ngọc uốn éo đi vào phòng ngủ, chợt lại hỏi.

"Hôm qua". La Liệt trả lời: "Chiều hôm qua mới xuống thuyền".

"Trên thuyền không có đàn bà?". Hắc Báo mỉm cười.

"Vì hai mươi ngày trên thuyền làm hòa thượng, cho nên đêm hôm qua mới vội vã đi tìm đàn bà như vậy".

Hắc Báo cười lớn: "Hồ lão tứ khơi khơi lại đụng phải người, ta đã sớm phát hiện khí sắc của gã gần đây không được tốt, nhất định phải gặp xui".

Hắn chợt lại đổi chủ đề, hỏi: "Người đã ở đâu? Thật đã đi tù?"

La Liệt gật gật đầu: "Còn là nhà tù gian khổ nhất trên toàn thế giới, trong mắt của người Đức, ngoại trừ người Đức ra, người khác đều bị xếp vào hàng dân tộc hèn kém, bọn chúng coi thường nhất là người da vàng và người Do Thái".

"Người sao lại vào tù?"

"Bởi vì ta đã dạy cho bọn chúng một bài học, ta muốn để bọn chúng biết người Trung Quốc cũng ưu tú như người Đức". La Liệt mỉm cười: "Ta đập một quyền lên mũi của Quyền Vương của bọn chúng, ai biết được Quyền Vương của người Đức không ngờ lại bị đánh chết bằng một quyền của người Trung Quốc".

Hắc Báo lại cười lớn: "Bài học đó vô luận là người nào đi nữa e rằng rất khó quên".

"Cho nên bọn chúng tuy biết rõ là ta tự vệ, vẫn phán cho ta mười năm khổ sai".

"Mười năm?". Hắc Báo nhướn mày: "Hiện tại hình như còn chưa tới mười năm".

"Một năm cũng chưa tới".

"Nhưng người hiện tại lại đã ra rồi".

"Đó chỉ vì ngục tù Đức quốc cũng giống như cái mũi của Quyền Vương của bọn chúng vậy, tịnh không chắc chắn như trong tưởng tượng của bọn chúng". La Liệt điềm đạm đáp, tịnh không để lộ chút bất an, vượt ngục đối với y xem ra đã biến thành chuyện rất bình thường.

"Cho người tiểu pháp quan người hiện tại đã biến thành một tội phạm sát nhân bị truy nã?"

"Không sai".

"Ta hy vọng bọn chúng phải người đến đây tìm người". Hắc Báo mỉm cười: "Ta cũng muốn thử xem mũi của người Đức có đủ cứng không".

"Người có biết ta sao lại đến đây không? Sao lại vào ở trong căn phòng này không?". La Liệt bỗng hỏi, hỏi rất kỳ quái.

Hắc Báo lắc lắc đầu, trên mặt cũng không lộ một chút bất an nào.

"Hán Bảo là một nơi rất phức tạp, nhưng vô luận đi tới đâu cũng có thể gặp đám thủy thủ và điểm cặp kè thành bè say túy lúy". La Liệt chậm chậm nói tiếp: "Ở đó lưu manh nhiều hơn xa số người tốt, nhưng ta lại tình cờ gặp một người tốt".

Hắc Báo đang lắng nghe.

"Gã cũng đã giết người, nhưng vì bằng hữu, gã thậm chí có thể cắt đôi chân của mình xuống để bằng hữu làm nạng". La Liệt thở dài: "Lúc gã biết chỉ cần có mười vạn là có thể bảo lãnh ta ra, lập tức sẵn sàng bắt chấp thủ đoạn để kiếm cho được mười vạn".

"Thứ bằng hữu đó ta cũng muốn kết giao". Hắc Báo mặt vẫn không đổi sắc.

"Chỉ tiếc gã đã chết". La Liệt thở dài: "Chết tại gian phòng này".

Hắc Báo phảng phất thất kinh: "Gã làm sao chết?"

"Ta đang muốn điều tra xem gã sao lại chết, cho nên mới đến đây". Trong mắt La Liệt lộ vẻ bi phẫn: "Tin tức trên báo nói là gã nhảy lầu tự sát, nhưng ta không tin gã là người có thể tự sát, gã cho dù có nhảy lầu, cũng nhất định là vì có người bức gã".

Hắc Báo trầm tư, chợt hỏi: "Có phải gã tên là Cao Đăng?"

"Người biết gã?". Mắt La Liệt sáng lên.

Hắc Báo lập tức lắc lắc đầu: "Ta tuy chưa gặp qua gã, lại cũng có xem tin tức trên báo về một hoa kiều Đức nhảy lầu".

Hắn lại vỗ vai La Liệt: "Người an tâm, chuyện đó ta nhất định sẽ điều tra cho người, nhưng hiện tại bọn ta đi ăn một bữa no nê đã, ta bảo đảm bánh bao Khuê Nguyên Quán tuyệt không thua ngư bài [2] Hán Bảo".

"Bây giờ mới sáu giờ mấy, ở đây có quán nào mở cửa sao?"

"Cho dù còn chưa mở cửa, ta cũng có thể đá cửa". Hắc Báo cười kiêu ngạo: "Đừng quên ta đã là ông trùm ở đây, làm ông trùm tịnh không phải hoàn toàn không có ưu điểm".

Hiện tại mới sáu giờ bốn mươi.

Trời đã sáng quá rồi.

Tâm tình Hắc Báo rất khoan khoái, hắn cảm thấy La Liệt đã hoàn toàn rơi vào lòng bàn tay của hắn, cũng giống như con thần lằn vậy, chỉ bất quá hắn hiện tại còn chưa muốn bóp tay lại.

Trên thế gian này chừng như có rất nhiều người giống như con thần lằn, tuy có đôi mắt to tròn, lại không nhìn thấy nguy hiểm trước mắt.

Hắc Báo đặt tay lên vai La Liệt, mỉm cười hít một hơi: "Hôm nay thật là đẹp trời".

* * * * *

Khí trời quả thật không tẻ, chỉ tiếc nơi này lại vĩnh viễn âm u ảm thấp, vĩnh viễn cũng nhìn không thấy mặt trời.

Nơi này tịnh không phải là nhà ngục, nhưng lại tiếp cận địa ngục hơn bất cứ một nhà ngục nào trên thế gian.

Lao phòng rộng chưa tới bốn thước, ngập tràn mùi hôi thúi như nước đái ngựa khiến cho người ta muốn ói.

Trong mỗi một gian phòng đều chỉ có một cửa sổ nhỏ, ngoài ra cũng không có gì khác --- thậm chí cả giường cũng không có.

Sàn đá ảm thấp như bùn sinh, nhưng mình mệt quá thì cũng chỉ còn nước nằm xuống.

Ba Ba phát thệ có chết cũng không chịu nằm xuống.

Lúc nàng bị đưa đến đây, không thể tin được bên dưới căn nhà lầu hào hoa phú lệ này lại có một nơi như vậy.

Nơi này cả heo chó cũng không chịu nằm xuống.

"Nhưng cô nương xem ra chỉ còn nước chịu ở đây vài ngày, kỳ thực người cũng không nên oán trách gì, nơi này vốn là kiệt tác của lệnh tôn đại nhân".

Tần Tùng cười lạnh nói xong câu đó, bước ra, cửa sắt lập tức khóa lại.

Ba Ba cũng đã từng dùng đủ mọi cách muốn đánh sập cửa.

Nàng đánh không sập.

Sau đó nàng lại dụng tận toàn thân khí lực la lớn: "Thả ta ra, kêu Hắc Báo đến thả ta ra".

Không có ai hồi ứng.

Cả những người canh gác đều tránh ra xa, không có ai lý gì tới nàng, không có ai làm phiền tới nàng.

Mọi người đều biết quan hệ giữa nàng và Hắc Báo, không ai chịu rước phiền.

Hiện tại Ba Ba không những khản giọng kiệt lực, cũng đã mệt mỏi hết sức.

Nhưng nàng vẫn ngược cao đầu, đứng đó.

Nàng có chết cũng không chịu nằm xuống.

Cửa sổ không quá cao, bởi vì gian phòng này vốn không cao.

Trên song cửa sổ rộng chưa tới một thước, còn có ba chấn song sắt bện bằng ngón tay cái, cho dù là chim cũng khó lòng bay ra được.

Ba Ba nghiêng rằng, thở hổn hển, chợt phát giác có người đang gõ lên chấn song sắt.

Một người đang kêu khê: "Triệu cô nương, là tôi".

Ba Ba quay đầu lại, nhìn thấy một gương mặt phẳng phát rất quen thuộc.

Nhưng nàng lại cơ hồ không nhận ra gương mặt đó, một gương mặt vốn rất trẻ, rất dễ nhìn, hiện tại đã bị đánh méo mó biến hình, cái mũi vốn rất thẳng, hiện tại đã bị đánh gãy cong queo.

"Là tôi, Tiểu Bạch, Tiểu Bạch hôm đó dẫn cô tới".

Ba Ba chung quy đã nhận ra gã.

Nàng lập tức co rút người lại, cơ hồ nhin không được muốn ói mửa: "Người... người sao lại biến thành như vậy?".

"Là Tần Tùng". Mặt Tiểu Bạch kề sát chấn song, trong mắt tràn ngập vẻ bi phẫn thù hận: "Gã đánh tôi một trận tàn ác".

"Bởi vì tôi vốn không nên nói chuyện với cô". Tiểu Bạch miễn cưỡng cười cười, lại cười không nổi: "Chính tôi cũng rõ, cho nên cái ngày sau khi cô lên lầu, tôi đã chạy trốn, nhưng Tần Tùng vẫn không chịu buông tha cho tôi, ba ngày trước đã bắt tôi về".

"Tên súc sinh đó". Ba Ba nghiêng răng, mắng chửi tàn khốc: "Người ở đây toàn bộ đều như Hắc Báo, toàn là súc sinh".

"Kỳ thực gã có đánh tôi cũng ích lợi gì?". Tiểu Bạch an ủi nàng: "Nếu đổi lại là lão thất hay lão bát của bọn chúng xuất thủ, hiện tại trên mình tôi sợ rằng không còn chỗ thịt lành nào".

Gã đột nhiên cười cười, không ngờ thật sự cười được: "Hà huống hơn ba mươi ngày tôi chạy trốn tuy quá kham khổ, lại tịnh không phải là trắng tay".

Ba Ba cắn răng, miễn cưỡng nén lệ: "Người lẽ nào đã có thu hoạch gì?".

Tiểu Bạch gật gật đầu, chợt hỏi một câu rất kỳ quái: "Cô có biết một người tên là La Liệt không?".

Ba Ba lại thất kinh: "Sao người biết ta biết y?".

"Bởi vì tôi đã gặp y". Tiểu Bạch chừng như rất đắc ý: "Hơn nữa còn nói chuyện với y rất lâu".

Ba Ba càng thất kinh: "Người sao lại có thể gặp được y?".

"Tôi trốn trên Tiểu Các Lâu giặt đồ đàn bà". Mặt Tiểu Bạch hình như đỏ bừng lên, le lưỡi liếm đôi môi bầm, nói tiếp: "Tôi vốn chuẩn bị thừa lúc bọn chúng ăn mừng Đoàn Ngộ mà về quê, nhưng gã Trần mù lại dẫn y đến kiếm tôi".

"Trần mù?".

"Trần mù là bằng hữu của tôi từ hồi nhỏ, gã đối với tôi còn tốt hơn em ruột của gã".

Tiểu Bạch nói: "Gã vốn cũng là người mặt trong, sau bị người ta dùng vôi làm mù mắt, mới đổi nghề đi coi bói cho mấy ả điểm".

"La Liệt sao lại biết Trần mù?". Ba Ba vẫn không hiểu.

"Y mười mấy ngày trước đã đến đây, đã ngấm ngấm nghe ngóng rất nhiều chuyện, kết giao với rất nhiều người mặt trong".

Ý tứ của "mặt trong" là nói "trong tổ chức".

Ý tứ đó Ba Ba hiểu, trong mắt nàng lập tức phát ra ánh sáng hy vọng: "Y có biết ta... ta đang ở đây không?".

"Lúc y đến tìm tôi, đã biết rất nhiều chuyện, tôi lại đem toàn bộ những gì tôi biết kể cho y".

"Người tín nhiệm y?".

"Trần mù cũng rất tín nhiệm y, mọi người đều tín nhiệm y". Tiểu Bạch trong mắt lộ vẻ tôn kính, nói tiếp: "Tôi vốn nghĩ Hắc Báo là người vĩ đại nhất, trên thế gian e rằng khó tìm được người thứ hai lợi hại như hắn, hiện tại tôi mới biết, người thật sự lợi hại là La Liệt".

Mắt Ba Ba càng sáng lên: "Người Hắc Báo sợ nhất vốn là y".

"Y đến mười mấy ngày, Hắc Báo cả một chút tin tức cũng không biết". Thần tình của Tiểu Bạch cũng rất hưng phấn: "Nhưng y lại đã nghe ngóng rành rành mạch mạch tất cả mọi chuyện về Hắc Báo".

"Nhưng ta biết Hắc Báo hiện tại đã đi tìm y". Ba Ba lại tỏ vẻ lo sợ.

"Đó nhất định là vì y muốn, Hắc Báo nhất định nghĩ y vừa mới đến đây". Tiểu Bạch tràn đầy lòng tin đối với La Liệt: "Trên thế gian này nếu còn có một người có thể đối phó Hắc Báo, người đó nhất định là La Liệt".

"Hắc Báo có thể nhận ra La Liệt đến đối phó hắn không?". Ba Ba vẫn còn lo lắng.

"Tuyệt không thể". Tiểu Bạch lại tỏ ra rất nắm chắc: "Nói không chừng y hiện tại đã nắm Hắc Báo trong lòng bàn tay, chỉ đợi cơ hội vừa đến là y sẽ siết tay lại".

Trên gương mặt gãy nát của gã lại nở một nụ cười: "Đến lúc đó, Hắc Báo có muốn thoát cũng thoát không được".

Ba Ba cắn môi, trầm tư, ánh sáng trong mắt bỗng nhiên tiêu tán, lại biến thành bi thống khôn tả.

Tiểu Bạch lập tức an ủi: "Cô yên tâm, tôi tin La tiên sinh nhất định sẽ tìm đến bọn ta, nhất định sẽ tìm ra bọn ta".

Ba Ba miễn cưỡng cười cười, nàng chỉ có thể cười cười, bởi vì nàng biết thiếu niên đó vĩnh viễn không hiểu thấu được nỗi thống khổ của nàng.

Nàng muốn gặp La Liệt, lại sợ gặp La Liệt, nàng không biết khi mình gặp La Liệt, phải nói làm sao đây.

"La Liệt, tôi đã dối không đúng với anh, tự tôi cũng biết". Nàng chợt lại hạ quyết tâm: "Nhưng chỉ cần có thể tái kiến anh một lần, tôi vẫn không ngại hy sinh tất cả".

Ba Ba ngẩng đầu, chùi ngón lệ nơi khoé mắt: "Không cần biết ra sao, bọn ta nhất định phải nghĩ cách để cho y tìm ra bọn ta, nhất định phải nghĩ cách giúp y đánh bại Hắc Báo!".

Tiểu Bạch nắm chặt song quyền, mắt cũng phát sáng: "Bọn ta nhất định có cách".

* * * * *

Khuê Nguyên Quán là quán ăn lâu đời rất bảo thủ, tất cả mọi bố trí và quy củ bên trong, ba chục năm nay cơ hồ hoàn toàn không sửa đổi.

Đại sư phụ đầu bếp là đồ đệ được thăng chức, chương quầy trong quán cũng vốn chạy bàn trước đây.

Một tô mì dùng bao nhiêu tác liệu, bao nhiêu mì, đại sư phụ quen tay bóc không sai nửa phân, chính xác giống như một cái cân vàng bạc vậy.

Đối với bọn họ mà nói, đó cơ hồ là quy luật bất khả cải biến, nhưng hôm nay quy luật đó lại bị phá hoại một lần.

Khuê Nguyên Quán quy định mỗi ngày bảy giờ rưỡi mới mở cửa, hôm nay không ngờ lại mở sớm hơn bốn chục phút.

Bởi vì bọn họ có một khách quen, hôm nay phải mở cửa sớm để lão bằng hữu của hần vào ăn mì.

Đó đương nhiên tịnh không hoàn toàn vì người đó là khách lâu đời của bọn họ, quan trọng nhất là, bọn họ đều biết vô luận là ai nếu cự tuyệt với người đó, đều là một chuyện rất nguy hiểm.

Hiện tại Hắc Báo đã ngồi xuống bên cái bàn hần quen ngồi, nhưng lại để vị trí nhìn ra cửa cho La Liệt.

Hiện tại hần không sợ ngồi quay lưng ra cửa, nhưng một người mới vượt ngục, cảm giác lại hoàn toàn bất đồng --- Có thể thấy người ta trước khi người ta thấy y, nhìn thấy mọi người từ ngoài đi vào, luôn luôn an toàn hơn.

Trên bàn bài gừng xắt rất mỏng và giấm.

"Đây là gừng do chính tay đại sư phụ xắt, giấm cũng là giấm Trần Giang đặc biệt ngon". Hắc Báo mỉm cười, tịnh không che giấu sự đắc ý: "Ưu điểm lớn nhất của quán này là bọn họ luôn đặc biệt ưu đãi khách quen".

La Liệt gấp gừng xắt mỏng, chấm một chút giấm, từ từ nhai, mặt cũng lộ vẻ thỏa mãn.

Y ngước đầu lên, chừng như muốn nói gì, nhưng lúc đó, trên mặt y đột nhiên lộ ra một biểu tình kỳ quái phi thường.

Y nhìn thấy một thằng bé bán báo đang bước dài từ dưới ánh mặt trời bên ngoài tiếp vào.

Thằng bé đó vốn không thể đưa mắt là nhìn thấy La Liệt, dương quang bên ngoài quá mạnh, mắt nó vốn không thể thích ứng với sự u ám trong quán ngay lập tức.

Nhưng hiện tại trong đây lại chỉ có hai vị khách.

Thằng bé vừa đi vào là lập tức đi về phía bọn họ: "Tiên sinh có mua báo không, có tin nóng hổi...".

Câu nói còn chưa dứt, nó đã nhìn rõ La Liệt.

Trên gương mặt chừng như vĩnh viễn tắm rửa cũng không sạch đó đột nhiên lộ ra một nụ cười chân thành vui vẻ.

"La đại ca, anh sao lại ở đây?". Nó kêu lên: "Trần mù đang lo lắng cho anh. Không biết sao anh hai ngày nay đã đi đâu, mới hai ngày không gặp, sao lại có vẻ thình lình phát tài vậy".

La Liệt cũng cười, lại là nụ cười không còn đường lựa chọn.

Y biết hiện tại ngoại trừ cười ra, không có gì khác để nói, không có chuyện gì khác để làm.

Chú thích:[1] Cùng là người lưu lạc chân trời góc biển, gặp nhau hà tất đã từng biết nhau.

[2] Ngưu bài: bít-tết (beef-steak).

12. Sát Cơ

Hắc Báo không cười.

Trên mặt hắc phảng phát đột nhiên lại biến thành một bản đá hoa cương, hoàn toàn không có biểu tình gì, chỉ lạnh lùng nhìn La Liệt.

Mì đã bùng lên, hơi nóng của mì bốc lên giữa bọn họ, bay tản ra.

Khoảng cách giữ bọn họ đột nhiên lại biến thành xa với phi thường.

Thằng bé bán báo đã phát hiện người ngồi đối diện La Liệt là Hắc Báo, đã nhìn thấy gương mặt lãnh khốc của Hắc Báo.

Trong mắt nó bỗng lộ ra một nét kinh hoàng khôn tả, chầm chậm từng bước thoái lui, ngã đui lên ghế, lại đứng dậy chạy tuốt ra ngoài.

La Liệt vẫn còn mỉm cười: "Thằng bé đó là một hảo hài tử, vừa thông minh, vừa chịu khó, giống hệt như bọn ta hồi nhỏ". Trong nụ cười của y có chút cảm khái: "Ta nghĩ nó sẽ có một ngày quật khởi".

Hắc Báo không mở miệng, thậm chí cả lắng nghe cũng không lắng nghe.

La Liệt gắp một miếng lươn nhai chầm chậm, chợt lại cười: "Ngươi có còn nhớ lần đó bọn ta ra cái sông nhỏ mò bắt lươn không, xem chút lại bị lươn bắt lại không?".

Hắc Báo đương nhiên nhớ.

Hôm đó bọn họ thình lình gặp mưa bão, nước sông đột nhiên chảy siết, nếu không phải La Liệt kịp thời nắm lấy một cành cây, bọn họ rất có thể đã bị dòng siết cuốn đi.

Chuyện đó vô luận là ai cũng rất khó quên.

"Ta cũng nhớ cục đường đó". Hắc Báo chợt thốt.

"Đường gì?".

"Cục đường Ba Ba ăn cắp trong nhà đem ra". Thanh âm của Hắc Báo băng lãnh:

"Ai thắng thì được ăn cục đường đó".

"Ngươi đã thắng". La Liệt cười: "Ta nhớ là ngươi được ăn cục đường đó".

"Nhưng Ba Ba lại lén cho ngươi một cục lớn hơn".

Trong mắt La Liệt phảng phất có biểu tình có lỗi, chầm chậm gật đầu, chuyện đó y cũng không quên.

"Lúc đó ta có cảm giác, bọn người tịnh không coi ta là bằng hữu, có cảm giác bọn người chừng như lúc nào chỗ nào cũng có thể lừa gạt ta". Khoé mắt Hắc Báo co giật, ngưng thị nhìn La Liệt: "Mãi cho đến bây giờ, ta vẫn còn có thứ cảm giác đó".

La Liệt thở dài: "Ta tịnh không trách người".

"Người đương nhiên không thể trách ta". Hắc Báo cười lạnh: "Bởi vì cho đến bây giờ, ngươi vẫn còn lừa gạt ta".

La Liệt cười khổ.

Hắc Báo cả tròng mắt cũng co thắt lại, nhìn y gần từng tiếng: "Người đến từ khi nào?".

"Nửa tháng trước".

"Không phải mới xuống thuyền sớm hôm qua?".

"Không phải".

"Người tại sao lại không nói thật?".

"Bởi vì chuyện ta làm, tịnh không muốn để người hoàn toàn biết". La Liệt lại thở dài một tiếng rồi mới nói tiếp: "Chính như chuyện ngươi làm, cũng tịnh không muốn để ta hoàn toàn biết".

Hắc Báo chậm chậm gật đầu: "Ta nhớ ngươi đã từng nói, bảo vệ bí mật vì người khác là một thứ nghĩa vụ, bảo vệ bí mật vì mình là một quyền lợi, mỗi một người đều có quyền bảo vệ bí mật riêng tư của mình, ai cũng không thể miễn cưỡng mình nói ra".

Trong ánh mắt lãnh khốc của hắn chợt lộ ra vẻ trào phúng, lại nói tiếp: "Chỉ tiếc vô luận là ai muốn bảo vệ bí mật trước mặt ta, đều không phải là chuyện dễ".

"Ồ?".

"Bởi vì người đó vô luận làm chuyện gì ở đây, ta sớm muộn gì cũng biết".

La Liệt cười: "Cho nên người đó chỉ bằng tự mình nói ra cho rồi".

Trong nụ cười của y cũng có nét trào lộng như thế, chỉ bất quá đối tượng trào lộng của y tịnh không phải là người khác, mà là chính y.

Hắc Báo lạnh lùng nhìn y, đang đợi y nói tiếp.

"Ta đã từng nói, Cao Đăng là hảo bằng hữu của ta, ta nguyện làm bất cứ chuyện gì cho gã".

"Bất cứ chuyện gì?".

"Hiện tại ta tuy không có cách cứu gã, nhưng ít ra nên biết gã sao lại chết".

"Trong vòng nửa tháng qua, ngươi luôn luôn điều tra cái chết của gã?". Hắc Báo lại hỏi.

La Liệt gật đầu.

"Người đã điều tra ra chưa?".

"Gã đích xác là từ trên lầu nhảy xuống chết, vị bác sĩ kiểm tra thi thể đã chứng thực điều đó".

"Điểm đó còn chưa đủ?".

"Còn chưa đủ". La Liệt nhìn Hắc Báo: "Bởi vì lúc gã còn chưa chết, trên mình đã thụ thương".

"Bị thương chỗ nào?". Hắc Báo hỏi.

"Bị thương trên cổ tay". La Liệt đáp: "Ta nhận ra đó mới là nguyên nhân chí mạng thật sự".

Hắc Báo lạnh lùng: "Một người cho dù hai cổ tay đều bị gãy, cũng đâu có chết".

"Nhưng thứ người như gã lại ngoại lệ". Thanh âm của La Liệt cũng lạnh lùng: "Thứ người đó chỉ cần trên tay còn có thể cầm súng, tuyệt đối không thể nhảy từ trên lầu xuống!".

”Ồ?”.

”Bình thời trên mình gã luôn luôn mang theo bốn khẩu súng”. La Liệt lại bổ sung:

”Nhưng khi người ta phát hiện thi thể của gã, trên mình gã lại không có tới một khẩu”.

”Người điều tra quả thật rất rõ ràng”. Trong mắt Hắc Báo lại lộ vẻ trào lộng, chợt lại hỏi: ”Lẽ nào người nghĩ gã bị người ta bức nhảy từ trên lầu xuống?”.

La Liệt thừa nhận.

”Ta nghe nói gã là một tay súng rất ghê gớm, rất nhanh nhẹn”. Hắc Báo lạnh lùng:

”Có người có thể đánh rơi súng trong tay gã, bức gã nhảy lầu?”.

”Thứ người đó quả thật không có nhiều”. La Liệt ngưng thị nhìn hắc: ”Có lẽ chỉ có một người”.

”Chỉ có một người?”.

”Chỉ có một người!”.

”Ta?”.

”Không phải người sao?”.

Hắc Báo đột nhiên cười lớn, La Liệt cũng cười.

Bọn họ chừng như bất chợt đồng thời phát hiện một chuyện lý thú phi thường.

Bánh bao đã đem lên, tiếng cười của Hắc Báo vẫn còn chưa dứt, chợt nói: ”Bánh bao vi cá phải ăn nóng, để nguội có mùi tanh”.

La Liệt cầm dĩa: ”Ta ăn một cái, người ăn một cái”.

Hai người lại bỗng ngưng cười, cúi đầu, bắt đầu chuyên tâm ăn bánh bao và mì.

Bọn họ ăn rất mau, giống như đã đói quá xá, đối với bọn họ mà nói, trên thế gian này chừng như không có cái gì quan trọng bằng ăn.

Hắc Báo mỉm cười: ”Đó cũng là do đại sư phụ tận tay làm, chỉ có bằng hữu của ta mới có thể ăn được”.

”Không biết Cao Đăng có từng ăn qua chưa?”.

”Chưa”.

”Gã đương nhiên chưa có ăn”. La Liệt cười cười, cười phảng phất có chút bi ai:

”Gã không phải là bằng hữu của người”.

”Ta chỉ có một bằng hữu”.

”Chỉ có một?”.

”Chỉ có một!”.

”Ồ?”.

Hắc Báo cũng cười cười, cười cũng bi ai như thế: ”Ta không có nhà, không có cha mẹ anh em, thậm chí cả họ mình cũng không có”. Hắc ngưng thị nhìn La Liệt, chậm chậm nói tiếp: ”Nhưng ta từ cái ngày quen người, luôn luôn coi người là bằng hữu của ta”.

Trong mắt La Liệt lộ biểu tình cảm động, chuyện quá khứ bao năm trước đột nhiên lại trào dâng trong đầu y.

Y giống như lại nhìn thấy một thằng bé cô độc quật cường, chỉ mặc bộ quần áo mỏng, đang chạy không ngừng trên tuyết.

Đó chính là lúc y nhìn thấy Hắc Báo lần đầu tiên.

Y tịnh không hỏi thằng bé tại sao lại chạy không ngừng, cũng biết một đứa bé mặc đồ mỏng, nếu không chạy như vậy, là phải bị đông cứng mà chết.

Y một câu cũng không hỏi, cởi áo bông trên mình khoác cho thằng bé đó rồi cùng chạy.

Từ cái ngày đó, bọn họ đã biến thành hảo bằng hữu.

Hắc Báo hiện tại có phải cũng nhớ tới chuyện đó?

Hắn còn đang ngưng thị nhìn La Liệt, chợt hỏi: "Giả như thật sự là ta bức Cao Đăng nhảy lầu, người có sẽ giết ta báo thù cho gã không?"

La Liệt tịnh không trực tiếp hồi đáp câu hỏi đó, qua một hồi rất lâu mới thở dài:

"Gã là bằng hữu của ta, người cũng vậy, cho nên, ta luôn luôn không thật sự muốn biết thật ra là ai đã giết gã".

Hắc Báo chợt thò tay lên bàn, nắm chặt lấy ta y: "Nhưng ta còn muốn người biết một chuyện".

"Người nói đi".

"Ở đây vốn là nơi người ăn thịt người, thứ người như Cao Đăng đến đây, sớm muộn gì cũng bị người ta nuốt".

Thanh âm của Hắc Báo trầm thấp thành khẩn.

"Tại sao?"

"Bởi vì gã cũng muốn ăn thịt người!"

La Liệt nhìn bày tay hắn, trầm mặc một hồi lâu, chợt lại hỏi: "Còn người?"

"Ta cũng vậy". Câu trả lời của Hắc Báo rất khô khan: "Cho nên ta nếu chết trong tay người khác, cũng tuyệt không muốn người báo thù cho ta".

La Liệt không mở miệng.

Trong giây phút trầm mặc ngắn ngủi đó, y đột nhiên làm một chuyện kỳ quái phi thường.

Y đột nhiên lại ngáp.

Sau khi Hắc Báo nói mấy lời đó, y vốn không nên ngáp, chính y cũng rất kinh ngạc tại sao đột nhiên lại mệt mỏi như vậy.

"Ta thấy người đêm hôm qua chắc không ngủ ngon". Hắc Báo mỉm cười: "Ta cũng biết Hồng Ngọc không phải là nữ nhân có thể để cho nam nhân ngủ ngon".

Hắn mỉm cười vỗ vỗ lên bàn tay của La Liệt đặt trên bàn: "Cho nên người hiện tại nên đủ ngủ một giấc ngon lành, ngủ ba bốn tiếng, khoảng mười hai giờ, ta sẽ đi đánh thức người, dẫn người về nhà ăn cơm".

"Về nhà người?"

"Nhà của ta, cũng là nhà của người". Hắc Báo cười nói: "Sau khi người đi lần trước, ta có lẽ không thể thả người đi nữa".

Cửa lớn của khách sạn Bách Lạc Môn là loại cửa xoay, La Liệt đứng trước sau cửa lớn, nhìn người kéo xe đã chở y đến đây đang đậu xe dưới bóng râm đối diện, rút một bao thuốc lá ra, mắt lại vẫn chăm chăm nhìn về phía cửa.

Gã hiển nhiên tịnh không có ý tứ bỏ đi, cũng tịnh không chuẩn bị đón khách khác.

Khoé miệng La Liệt lộ một nụ cười rất kỳ quái, y biết nơi này còn có cửa sau.

* * * * *

Dương quang ngoài cửa sau cũn sáng lạn như đang trước.

Dương quang ở bất cứ chỗ nào cũng đều sáng lạn như vậy, chỉ tiếc trên thế gian lại có những người quan tâm không nhìn thấy dương quang.

Lối sống của người trong "Dã Kê Oa" cũng quanh năm không nhìn thấy ánh mặt trời, Trần mù đương nhiên càng không nhìn thấy.

"Dã Kê" tịnh không thật là gà rừng, mà là những nữ nhân đáng thương, trong đó đại đa số sắc mặt đều trắng nhợt, chưa phát dục hoàn toàn, sinh hoạt của bọn họ thậm chí còn bi thảm hơn cả gà rừng.

Bất hạnh lớn nhất của gà rừng là đựng phải đạn của thợ săn, biến thành món nhậu của con người.

Bọn họ lại vốn đã sống trên thớt đao của người ta, vốn đã là đồ nhậu của con người.

Bọn họ thậm chí cả nơi chạy trốn cũng không có.

Nơi duy nhất có thể để cho bọn họ sống còn, cũng chỉ bất quá là nơi còn lại một chút mộng tưởng vừa đáng cười vừa đáng thương.

Trần mù là người đàn dệt những mộng tưởng đó cho bọn họ.

Trong miệng gã, mệnh vận của bọn họ vốn đều rất tốt, hiện tại tuy đang chịu khổ, nhưng sẽ có một ngày lên hương.

Trông cậy vào những lời bói toán đáng cười đó, mỗi ngày Trần mù đánh đổi được ba bữa cơm và hai bữa rượu, cũng đánh đổi một chút hy vọng cho bọn họ, để bọn họ còn có thể có dũng khí tiếp tục sống trong cái hầm lửa này.

Bảy giờ năm mươi lăm.

Đó chính là lúc hầm lửa lạnh nhất, bọn đàn bà bán mình ăn tuy ít, ngủ lại nhiều.

Bọn họ tịnh không để ý tới lãng phí thời gian, bọn họ căn bản không để ý tới lãng phí sinh mệnh của mình.

Gian nhà nhỏ lụp xụp của Trần mù, cửa chính cũng còn đóng kín.

La Liệt đang gõ cửa.

Y tịnh không lên lầu, đi thẳng từ cửa sau của khách sạn tới đây.

Lúc thằng bé bán báo nói ra ba chữ "Trần mù", y đã phát hiện trong mắt Hắc Báo lộ ra nộ ý và sát cơ.

Tiếng gõ cửa rất lớn, nhưng bên trong lại không có hồi ứng.

"Lẽ nào Hắc Báo đã đến trước một bước? Lẽ nào Trần mù đã chịu độc thủ?"

Tim La Liệt chìm đắm, nhiệt huyết lại xông lên.

Điều đó khiến cho y làm một chuyện mà y chưa từng làm qua, y đá cửa nhà người ta.

Tịnh không cần phải cố sức lắm, thậm chí căn bản không phát ra tiếng động gì lớn.

Căn nhà gỗ vốn đã quá lụp xụp, phiến cửa làm bằng gỗ mỏng cơ hồ đã mục nát như một tờ giấy báo cũ.

Phòng hẹp âm u, tổng cộng chỉ có hai gian.

Trong gian phòng đằng trước bài một cái bàn gỗ ọp ẹp, là nơi Trần mù tiếp khách, trên tường treo những bức tranh chữ thô thiển mà gã cũng đâu có nhìn thấy.

Gian phía sau càng nhỏ hơn, là phòng ngủ của Trần mù, cứ mỗi năm sáu ngày, gã lại dẫn một nữ nhân "tốt số nhất" vào trong đó, phát tiết dục vọng của mình, đồng thời cũng chế tạo một chút hy vọng cho nữ nhân đó.

Lúc lão mò xương cho bọn họ, luôn luôn thích mò đùi và ngực, để quyết định ai mới là "tốt số nhất".

Gã tuy là người mù, nhưng lại là người mù mạnh khỏe, một nam tử mù mạnh khỏe.

Lúc La Liệt xông vào, gã vẫn còn sống, đang ngồi bên giường, không ngừng thở hổn hển, có vẻ khẩn trương bất an kỳ lạ.

"Ai đó?".

"Là ta, La Liệt". La Liệt thở phào: "Ta còn nghĩ người đã xảy ra chuyện, người sao không mở cửa?".

Trần mù cười: "Ta sao biết được là người".

Gã cười rất miễn cưỡng, ở đây cho dù có nữ nhất "tốt số", gã cũng không cần phải khẩn trương như vậy.

La Liệt chợt phát hiện bên cạnh chân của gã còn có một đôi chân.

Một đôi chân mang giày vải rách, từ dưới giường thò ra, đế giày đã mòn nhiều.

Nữ nhân ở đây tuyệt không thể mang đôi giày đó, nữ nhân ở đây căn bản rất ít khi đi đường.

Một người cứ nằm trên giường, đế giày tuyệt không thể bị mòn dữ như vậy.

"Tôi mỗi ngày phải đợi đến mười giờ mới mở cửa". Trần mù còn đang giải thích, đôi mắt nhìn giống như hai lỗ hổng đen ngòm.

"Trước mười giờ người không bao giờ tiếp khách?". La Liệt hỏi.

Trần mù lắc đầu: "Nhưng ông đương nhiên là ngoại lệ, ông là bằng hữu của tôi". Gã cười càng miễn cưỡng: "Đi, bọn ta ra ngoài ngồi, tôi còn nửa chai rượu Mao Đài".

Gã đứng dậy, kéo La Liệt ra, nhưng La Liệt lại gấp người xuống, lôi đôi chân dưới giường ra.

Chân đã lạnh ngắt cứng đờ, người cũng lạnh ngắt cứng đờ.

"Tiểu Hầu Tử".

Tiểu Hầu Tử là thằng bé bán báo, "thằng bé vừa thông minh, vừa chịu khó, tương lai sẽ có một ngày quật khởi", hiện tại đã vĩnh viễn đứng không được nữa.

Đôi mắt như mắt cá chết của nó lồi ra, trên yết hầu còn có dấu ngón tay bầm tím, đã bị người ta bóp cổ chết.

Trần mù cũng ngây ngốc, ngẩn ngơ một hồi lâu rồi mới chạy ra ngoài, nhưng La Liệt đã nắm lấy cổ áo của gã!

"Người đã giết Tiểu Hầu Tử?".

"Tôi... tôi...". Mặt Trần mù vì khẩn trương mà méo mó, chỉ có một hung thủ sát nhân, trên mặt mới có biểu tình khẩn trương như vậy.

"Người sao lại giết nó?". La Liệt quát hỏi.

Kỳ thực y căn bản bắt tất phải hỏi.

Tiểu Hầu Tử sau khi nhìn thấy y và Hắc Báo, đương nhiên lập tức chạy về đây báo cho Trần mù, lại không dám nói với gã đã nói ra tên gã trước mặt Hắc Báo.

"Người sợ Hắc Báo sẽ điều tra ra người từ nó, cho nên giết nó diệt khẩu?".

Trần mù cố lắc đầu, trong cổ họng ập úng, lại không nói ra được tiến gnào.

"Người không có giết nó?". La Liệt giận dữ quát.

Trần mù trên trán mồ hôi lạnh chảy xuống như mưa, cuối cùng cúi đầu xuống, gã biết hiện tại nói láo cũng vô dụng.

Tay La Liệt gồng lên, cơ hồ nhắc toàn thân gã lên: "Nó còn là một đứa bé, người sao lại nhẫn tâm hạ độc thủ với nó?".

"Tôi không muốn giết nó, thật không muốn, nhưng...". Trên khuôn mặt xám xịt của Trần mù, trong đôi mắt mù lòa như hai lỗ hổng đen ngòm, hiển lộ một vẻ hư không, tuyệt vọng và kinh hoàng khôn tả: "Nhưng nếu nó không chết, tôi phải chết, tôi... tôi còn muốn sống".

La Liệt nhìn không được cười lạnh: "Sống như người, có gì khác với chết?".

"Tôi biết tôi ngày ngày cũng không bằng một con chó, lại là một kẻ tàn phế mù lòa". Trên mặt Trần mù đột nhiên đầm lệ: "Nhưng tôi lại vẫn muốn sống... Mỗi một người đều có quyền tìm cách để sống còn, có phải không?"

La Liệt nhìn gã, nhìn nước mắt trong ngần, chảy ra từ trong đôi mắt mù của gã như một dòng suối.

Trên thế gian này còn có chuyện gì bi thảm hơn so với một người mù rơi lệ?

Tay La Liệt mềm nhũn.

Thanh âm của Trần mù nghe giống như tiếng hú của con sói đói sắp chết trên bình nguyên...

"Tôi còn chưa muốn chết, tôi còn muốn sống!"

Một người vì để cho mình có thể sống còn, có thể có quyền hại người khác không?"

La Liệt vô phương hồi đáp.

"Ông nếu gặp tình huống giống như tôi, ông sẽ làm sao?". Trần mù lại hỏi: "Ông lẽ nào tình nguyện chịu chết?"

La Liệt chung quy thở dài: "Ta chỉ muốn cho người mình bạch hai chuyện". Y trầm giọng: "Thứ nhất, Tiểu Hầu Tử cũng là người, nó cũng có quyền sống còn, thứ hai, người giết nó căn bản vô dụng".

"Tại sao?"

"Bởi vì nó đã đề khởi tới tên người trước mặt Hắc Báo". La Liệt chợt buông Trần mù xuống, quay đầu đi ra.

Y không muốn nhìn Trần mù nữa, cũng không muốn nhìn biểu tình trên mặt Trần mù, nhưng y vẫn có thể tưởng tượng được.

Trong con hẻm chật hẹp tràn ngập một thứ mùi hôi hòa trộn mùi phấn son rẻ tiền, mùi khói thuốc lá, mùi rượu tằm thường, và mùi ói mửa của người ta.

Một nữ nhân sắc mặt tái nhợt, y phục nhăn nhéo, đôi tay thoa thuốc đỏ lỗ chỗ, uốn đôi mắt vừa đỏ ngầu vừa sưng húp, đứng trước cửa tiền khách.

Ả xem ra tối đa chỉ bất quá mười ba mười bốn tuổi, thậm chí còn chưa phát dục hoàn toàn, khách nhân của ả lại là một lão đầu tử hơn sáu chục tuổi.

Lão đầu tử đang dựa vào vai ả, kề tai ả nói nhỏ gì đó, trên mặt có vẻ dâm tiện thô bỉ làm người ta muốn mửa.

Ả không ngờ còn cười ngất, dùng tay nhéo chân lão đầu tử.

Bởi vì ả cũng phải sống còn. La Liệt bắt nhãn nhìn nữa, y cơ hồ nhịn không được muốn ói.

"Người như ả và Trần mù, vì muốn sống còn, vẫn có thể bất chấp thủ đoạn, hà huống là người khác!"

Hà huống là Hắc Báo.

La Liệt đột nhiên phát hiện, trên thế giới này đích xác có những vấn đề tồn tại mà ai ai cũng vô phương giải đáp được.

Thật ra phải làm sao mới đúng? Thật ra là ai đúng?

Y không thể trả lời, có lẽ căn bản không ai có thể trả lời.

Hiện tại y chỉ muốn mau chóng rời khỏi chỗ này, bởi vì y căn bản không có cách giải quyết sự khốn khổ và vấn đề của những người đó.

Nhưng lúc đó, y lại nghe Trần mù phát ra một một tiếng gào như dã thú sắp chết.

"Tôi không biết, tôi không biết gì hết..."

Tiểu cô nương và lão đầu tử kia quay đầu lại trên mặt lộ biểu tình kinh hoảng.

”Bình” một tiếng, cánh cửa của căn nhà gỗ nhỏ xúy mục nát lại tung ra.

Trần mù giống như một con chó hoang bị thương chạy ra, chạy tất tả.

”Cứu mạng...”.

La Liệt không thể không quay lại, lập tức nhìn thấy Trần mù đang từ bên kia chạy tới.

Đằng sau gã còn có một người chạy theo.

Một người thân thể gầy nhỏ, trên gương mặt thon đen đen, mang một thứ biểu tình ác độc nguy hiểm, trong tay thủ một lưỡi dao nhọn.

Thậm chí cả La Liệt cũng rất ít khi nhìn thấy người hung ngoan nguy hiểm như vậy.

Gã cũng đã nhìn thấy La Liệt, nhìn thấy Trần mù đang chạy về phía La Liệt.

Tay của gã chợt phát lên, dao quang nhoáng lên, đã đâm phập vào lưng Trần mù.

Trần mù chỉ cảm thấy trên lưng đau điếng, cả tiếng rên còn chưa phát ra được là đã ngã quy xuống.

Lưỡi dao đã từ sau lưng đâm vào tim gã.

Trên khuôn mặt sắc nhọn của nam nhân gầy nhỏ kia lập tức lộ vẻ thỏa mãn, nhưng đôi mắt lại vẫn chăm chăm nhìn La Liệt.

Gã vốn đã chuẩn bị đi, nhưng lại đột nhiên dừng lại, trong tay lại lòi ra một mũi dao.

Hiện tại người của gã nhìn giống như dao trong tay gã, ngắn nhỏ, sắc bén, đầy tính công kích.

La Liệt từ từ đi tới.

”Người là Bính Mệnh Thất Lang?”.

Người đó gật gật đầu, dao trong tay càng siết chặt, gã hiển nhiên biết La Liệt, không tưởng được La Liệt cũng có thể nhận ra gã.

Nhưng gã tịnh không nói gì, càng không lùi bước.

La Liệt vẫn đang đi tới: ”Người có muốn liều mạng với ta không?”.

Bính Mệnh Thất Lang cười danh ác, trong cổ họng chợt phát ra tiếng xè xè như tiếng đuôi rắn lục lạc.

Giây phút đó, người của gã đã xông về phía La Liệt, dao quang nhoáng lên, đâm ngay yết hầu của La Liệt.

Gã xuất thủ thần tốc, chuẩn xác, chí mạng!

La Liệt phảng phất muốn tránh về phía sau, nhưng đột nhiên, sống tay của y đã chém ngay về phía cổ tay cầm dao của đối phương.

Bính Mệnh Thất Lang lại chùng như căn bản không nhìn thấy động tác của đối phương, vẫn cả người lẫn dao nhất tề bộc phát về phía y.

Chỉ cần có thể đem thanh dao của mình đâm vào yết hầu của đối phương, đó là mục tiêu duy nhất của gã.

Gã có chết hay là sống, gã căn bản không để ý tới.

Đó mới là chỗ đáng sợ nhất của Bính Mệnh Thất Lang, thậm chí còn đáng sợ hơn cả dao của gã.

La Liệt không thể không thoái lui, nhưng ngay lúc đó, thân người y xoay đi, chân phải đã từ đằng sau đá ra, đá lên cổ tay của đối phương.

Nhưng cũng cùng một sát na đó, La Liệt lại xoay mình huy quyền, đập thẳng lên sống mũi của gã.

Gã vụt cúi đầu xuống, không ngờ lại nhắm ngay xương sườn của La Liệt phóng tới.

Dao của gã đã rút ra, dụng tận toàn thân khí lực, đâm vào vùng xương sườn của La Liệt.

Một chiêu đó tuy rất ngoan độc, nhưng lại không khác gì đem toàn thân mình bán cho La Liệt.

Dao của gã cho dù có thể đâm vào vùng xương sườn của La Liệt, đầu lâu của gã cũng khó tránh khỏi bị đập vỡ.

Ngoại trừ gã ra, không ai có thể dùng lối đánh liều mạng đó, cũng không ai chịu dùng, nhưng thân người La Liệt đột nhiên nhoáng lên, lướt qua lưỡi dao, nắm lấy cánh tay phải của gã.

Người gã cơ hồ đã hoàn toàn lọt vào lòng La Liệt, tay của gã cơ hồ bị bẻ gãy.

Nhưng gã vẫn nghiêng rằng, dùng đầu gối quật lên bụng dưới của La Liệt.

Tay La Liệt trầm xuống, đập lên đầu gối của gã, tiếng xương gãy làm cho người ta muốn vỡ tim.

Mồ hôi lạnh như những hạt đậu lăn xuống trên mặt gã, nhưng tả thủ của gã lại rút ra một thanh đao, nghiêng rằng đâm lên ngực La Liệt.

Cánh tay đó lập tức bị La Liệt nắm lấy, trên cổ tay giống như bị còng lại, cả đao cũng cầm không nổi.

Trên dưới toàn thân gã đều đã hoàn toàn bị chế ngự.

Nhưng gã vẫn còn miệng.

Gã đột nhiên gầm lên, nhe răng cắn vào yết hầu của La Liệt như dã thú.

La Liệt nhin không được thở dài, đột nhiên huy quyền, đập thẳng lên sống mũi của gã.

Người gã lập tức bị đánh bay tung lên, nặng nề rơi xuống ngoài hai trượng, trên gương mặt thon nhọn gầy đen đã nhuộm đầy máu.

Nhưng gã còn đang vùng vẫy, muốn phóng qua.

La Liệt nhìn gã, thở dài nhẹ nhẹ: "Mỗi một người đều liều mạng tìm cách sống còn, người tại sao khơi khơi lại không chịu nghỉ?"

Bính Mệnh Thất Lang bò dậy, lại ngã quy, dùng đôi mắt đen sì tràn đầy oán độc trừng trừng nhìn y, trong cổ họng vẫn còn xè xè, chợt gầm điên dại: "Người có ngon thì qua đây giết ta".

La Liệt không qua, cũng không muốn giết gã.

Rút đao liều mạng, giết người nơi hẻm nhỏ, đó tính không phải là chuyện La Liệt muốn làm, vô luận là vì nguyên nhân gì y cũng không chịu làm.

Y từ từ xoay người, chỉ muốn mau chóng rời khỏi chỗ này.

Nhưng nháy mắt đó, y chợt phát hiện toàn thân Bính Mệnh Thất Lang đều như hoàn toàn biến đổi.

Con người không tiếc mạng, lúc nhìn thấy La Liệt xoay người đi, chừng như lập tức thở phào, toàn thân mềm nhũn xuống, vẻ hung ác tàn độc trong mắt cũng biến thành một biểu tình khoan tâm.

Gã biết La Liệt sẽ không giết gã nữa, gã biết mình có thể sống còn.

Gã liều mạng, cũng chỉ bắt quá là vì sinh tồn mà cố làm như vậy.

Bởi vì gã biết mình nếu không làm như vậy, có lẽ đã chết rất mau.

Gã muốn người khác sợ gã, chỉ bắt quá vì che giấu sự sợ hãi trong nội tâm của mình --- Sự sợ hãi đối với tử vong, cũng đồng dạng là sự sợ hãi đối với sinh mệnh.

"Lẽ nào ở đây thật sự là thế giới người ăn thịt người?"

"Lẽ nào một người tất cần phải làm hại người khác, mình mới có thể sinh tồn?"

Tâm La Liệt phảng phất đang đau xót, đột nhiên, y đối với cuộc sống của những người trong thế giới này có một thứ đồng tình và thương cảm khó nói --- Thứ cảm giác đó cũng sâu sắc như sự ghê tởm của y.

Y nhin không được quay đầu lại nhìn Bính Mệnh Thất Lang, cái nhìn lạnh như lưỡi dao đó lại mang theo một vẻ thương cảm buồn bã tàn khốc.

Bính Mệnh Thất Lang nhìn thấy ánh mắt đó, lập tức phát hiện con người kia đã hoàn toàn nhìn thấu gã.

Đó thậm chí còn làm cho gã thống khổ hơn là bị đâm một đao.

"Họ La, người không đi được đâu!". Gã đột nhiên lại gầm lên: "Người đã đến đây, là chết chắc!".

Câu nói đó gã vốn không nên nói.

Nhưng một người tôn nghiêm bị đả thương, không phải luôn nói những lời không nên nói sao?

Lúc đó La Liệt đã đi ra khỏi hẻm nhỏ, lai đi dưới ánh mặt trời.

Dương quang càng sáng lạn, hiện tại đã gần tới lúc dương quang sáng lạn nhất trong ngày.

Hiện tại đã tám giờ rưỡi.

13. Huyết Tinh

Đây không phải là hỏa lò, mà là địa ngục.

Dương quang cũng không chiếu được đến đây, vĩnh viễn chiếu không đến được, nơi đây vĩnh viễn âm sâm, ẩm thấp, hắc ám.

Ba Ba dựa vào tường, dựa vào góc tường, cũng không biết đang ngủ hay đang tỉnh.

Nàng thê tuyệt không gục ngã, nhưng nàng lại vô phương chi trì, trong hôn mê, nàng mộng thấy Hắc Báo, cũng mộng thấy La Liệt.

Nàng phảng phất nhìn thấy Hắc Báo dùng một lưỡi đao đâm vào ngực La Liệt, nhưng người chảy máu quy xuống, đột nhiên lại biến thành Hắc Báo.

"Hắc Báo, anh không thể chết!".

Nàng kinh hãi la lên, mở to mắt, Hắc Báo phảng phất lại đứng trước mặt nàng, tim nàng còn đang đập thình thịch, chân nàng còn đang mềm nhũn.

Nàng bắt giác phóng vào lòng Hắc Báo.

Ngực Hắc Báo to rộng chắc nịch, nàng thậm chí có thể cảm thấy nhịp tim và hô hấp của hắn.

Đó không phải là mộng.

Hắc Báo thật đang đứng trước mặt nàng.

"Ta không chết, cũng không thể chết". Trong thanh âm lãnh khốc của hắn chừng như quyện theo một thứ tình cảm vô phương miêu tả.

Thứ tình cảm đó hiển nhiên cũng vô phương không chế.

Hắn không cảm lòng được ôm chặt lấy nàng.

Giây phút đó, trong lòng Ba Ba chợt cũng có thứ cảm giác kỳ lạ, nàng chợt phát giác Hắc Báo quả thật yêu nàng.

Hắn bỏ rơi nàng, lại không nhịn được đi tìm nàng về, hắn hành hạ nàng, lại nhịn không được đi đến gặp nàng.

Đó không phải là yêu thì là gì?

Chỉ tiếc trong tim hắn cừ hận còn mãnh liệt hơn xa yêu, bởi vì trước khi hắn hiểu được yêu, đã thấu rõ về cừ hận.

Có lẽ từ xa xưa lúc hắn mặc quần áo mong manh chạy trên tuyết, hắn đã thống hận sự lãnh khốc và vô tình của thế giới này.

"Anh ta thật ra là người đáng thương? Hay là người đáng hận?".

Ba Ba không phân rõ được.

Giây phút đó, nàng cơ hồ đã hoàn toàn nhũn người, miệng nàng thì thảo khe khẽ, thanh âm xa vời phảng phất không phải nàng nói, dẫn tôi đi, anh cũng đi, bọn ta cùng rời bỏ chỗ này, rời bỏ những người kia, tôi vĩnh viễn không muốn gặp bọn họ nữa.

Ánh mắt lãnh khốc của Hắc Báo phảng phất cũng sắp bị dung hóa, giây phút đó, hắn cũng cơ hồ muốn buông rơi tất cả, quên đi tất cả.

Nhưng hắn lại vẫn không thể quên một người, một người duy nhất có thể uy hiếp hắn trên thế gian này.

Hắn cả đời này cơ hồ luôn luôn sống trong bóng tối của người đó.

"Nàng cũng không muốn gặp La Liệt nữa?". Hắn chợt hỏi.

"La Liệt?".

Tim Ba Ba lạnh buốt, nàng không biết Hắc Báo giờ phút này tại sao lại còn đề khởi về La Liệt.

Bởi vì nàng còn chưa hiểu thấu nam nhân, còn chưa biết sự ghen tị của nam nhân còn mãnh liệt hơn xa nữ nhân, còn không thể sửa đổi hơn xa nữ nhân.

"Ta đã hẹn La Liệt giờ Ngọ hôm nay đến đây". Thanh âm của Hắc Báo cũng lạnh buốt: "Nàng thật không muốn gặp y?".

Ba Ba chợt đẩy hắn ra, đẩy tới góc tường, trừng trừng nhìn hắn.

Nàng chợt lại bắt đầu hận hắn, hận hắn không nên vào giờ phút này lại đề khởi tới La Liệt, hận hắn tại sao còn chưa hiểu thấu được tình cảm của nàng.

"Tôi đương nhiên muốn gặp anh ta, chỉ cần có thể gặp anh ta, tôi chết cũng không hề gì".

Mặt Hắc Báo cũng lạnh xuống: "Chỉ tiếc y vĩnh viễn không thể biết nàng ở đây, vĩnh viễn cũng không thể biết bên dưới khách sảnh hoa lệ này còn có một nơi như vậy".

Hắn lạnh lùng nói tiếp: "Đợi đến khi nàng gặp y, y chỉ sợ cũng vĩnh viễn đừng hòng sống sót rời khỏi nơi đây".

"Anh hẹn anh ta đến là vì muốn hại anh ta?".

Hắc Báo cười lạnh: "Mình hại người ta, báo thù người ta, đều không quan hệ".

Ba Ba chợt lại la lên: "Nhưng anh tại sao phải hại anh ta? Anh ta đã làm gì không đúng với anh?".

"Ta tùy tiện làm gì đối với y cũng hoàn toàn không có quan hệ gì với nàng!". Hắc Báo cười lạnh thốt.

"Tại sao lại không quan hệ gì tới tôi? Anh ta là vị hôn phu của tôi, cũng là người tôi yêu nhất, tôi...".

Lời nói của nàng còn chưa dứt, tay Hắc Báo đã tát lên mặt nàng.

Trong ánh mắt lãnh khốc của hắn tựa như có ngọn lửa bùng cháy, thiêu đốt đến mức hắn hoàn toàn nhìn không rõ chuyện trước mắt.

Ái tình vốn làm mù mắt, ghen tị càng khiến cho người thông minh nhất biến thành vừa mù lửa vừa ngu xuẩn.

Bàn tay hắn không ngừng quật xuống.

"Anh đánh chết tôi đi, tôi có chết cũng vẫn yêu anh ta". Ba Ba hét lớn, ngược cao đầu, trong đôi mắt mỹ lệ tràn ngập nỗi niềm thất vọng, phẫn nộ và thống khổ.

"Tôi hận anh, hận anh đến chết, tôi có chết cũng chỉ yêu một mình anh ta!".

Bàn tay Hắc Báo đã nắm lại thành quyền, như hận không thể một quyền đánh gãy sống mũi của nàng.

Nhưng hắn tịnh không hạ thủ, hắn đột nhiên xoay người, bước dài đi ra, đóng chặt cửa lại.

Ba Ba cắn môi, toàn thân không ngừng phát run, chung quy nhịn không được giờ tay che mặt, thất thanh khóc òa lên.

Nàng bỗng hiểu thấu cừu hận thật sự có tư vị ra sao, nàng thề phải để Hắc Báo chết trong tay nàng.

Khoảng cách giữa ái và hận, có bao nhiêu người phân biệt được?

* * * * *

Trong phòng ngủ của gian phòng trên lầu tư của khách sạn Bách Lạc Môn, cũng không thấy ánh mặt trời.

Rèm lụa màu tím thả thấp che cửa sổ, khiến cho trong gian phòng này vĩnh viễn bảo trì sự hòa bình và tĩnh mịch u ám buổi hoàng hôn.

Hồng Ngọc còn đang ngủ, ngủ rất say.

Đầu tóc đen nhánh của nàng xòa như mây trên gối, mặt nàng cũng vùi trong gối, giống như muốn trốn tránh gì đó.

La Liệt không muốn làm kinh động tới nàng.

Nhìn thấy nàng, y lại không khỏi nhớ tới người con gái trẻ mắt nhắm mắt mở đứng trước cửa tiễn khách.

"Tại sao thứ người như bọn họ luôn luôn ngủ nhiều dữ vậy?"

"Có phải vì bọn họ chỉ có lúc chìm trong giấc ngủ mới có thể hưởng thụ được sự tĩnh lặng chân chính?"

La Liệt thở dài nhẹ nhàng, y cũng quyết tâm phải ngủ một giấc ngon lành, cho dù ngủ hai tiếng thôi cũng tốt.

Y biết trưa nay nhất định sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra, y đã dần dần bắt đầu hiểu thấy Hắc Báo.

Mềm rất mỏng, rất nhẹ.

Y vừa muốn ngả lưng, chợt cảm thấy một luồng khí lạnh từ gót chân bửa lên.

Trên cái gối trắng như tuyết, có một khoanh máu đỏ tươi đang từ từ lan ra.

Y lật mình lên, nhìn thấy một lưỡi dao cắm trên lưng trơn mịn lỗ lổ của Hồng Ngọc.

Lưỡi dao đâm ngập vào lưng nàng, trên cán dao còn quấn vải đen băng đen.

Đồng thể ấm áp mềm mại của nàng cơ hồ đã hoàn toàn băng lãnh cứng đờ.

Lật người nàng lại, có thể nhìn thấy máu tươi từ khoé miệng nàng rỉ ra.

Trong đôi mắt mê hồn của nàng còn loáng thoáng nỗi kinh hãi khủng bố trước khi lâm tử, phảng phất còn đang trợn trừng nhìn La Liệt, hỏi La Liệt: "Bọn chúng tại sao phải giết tôi? Tại sao phải giết một nữ tử đáng thương như tôi?"

La Liệt cũng không biết.

Y thậm chí không dám xác định đó thật ra có phải là độc thủ của Hắc Báo? Hắc Báo vốn không có lý do gì để giết nàng.

Lẽ nào nàng cũng biết những bí mật mà người khác không muốn để ta biết, cho nên mới bị người ta giết để bịt miệng?

La Liệt nghiêng răng, dùng bàn tay băng lãnh của mình vuốt nhẹ mắt nàng.

Trong lòng y tràn đầy nỗi bi thương, y cảm thấy có lỗi, y cảm thấy giận dữ, nếu không phải vì y, nữ nhân đáng thương này vốn không thể chết, nàng bắt mình bắt bực làm công cụ hy sinh cho người khác --- nàng đâu có ngờ sao lại phải chết như vậy.

La Liệt siết chặt song quyền, y chung quy đã minh bạch có những chuyện vĩnh viễn không thể thỏa hiệp! Ở thứ địa phương này có những người căn bản không cho mình đất để thỏa hiệp.

Mình muốn sống, chỉ cần uốn ngược liều mạng với bọn chúng.

Y đột nhiên phát hiện Bính Mệnh Thất Lang tịnh không sai, Trần mù cũng không sai.

Vậy lẽ nào là y đã sai?

La Liệt từ từ đặt Hồng Ngọc xuống, từ từ xoay mình, từ từ kê hở cửa ngăn tử, rút ra một cái hộp nhỏ đen sì.

Y vốn không muốn động tới cái hộp đó, nhưng hiện tại y đã hoàn toàn không còn đường chọn lựa.

* * * * *

Chín giờ mười lăm.

Lúc Tần Tùng bước lên tiểu khách sảnh trên lầu ba, Hắc Báo đang chống hai tay chống ngược đầu đứng tại góc tường.

Mắt hắn xuất thần trừng trừng nhìn về phía trước, gương mặt nhăn nhúm méo mó vì đau đớn, từ bên trên nhìn xuống không ngờ có vẻ vừa kỳ quái, vừa đáng sợ.

Hắn bất động chống người ở đó, phảng phất đang muốn hành hạ nhục thể để làm giảm đi nỗi thống khổ trong nội tâm.

Tần Tùng thất kinh dừng bước.

Gã chưa từng thấy Hắc Báo lại có biểu tình thống khổ như vậy, cũng chưa từng thấy Hắc Báo làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Gã chỉ hy vọng Hắc Báo không phát hiện gã đã đi lên, có những người lúc thống khổ không muốn bị người ta nhìn thấy.

Nhưng Hắc Báo lại đột nhiên mở miệng: "Người tại sao còn không đi mua đôi giày mới?".

Tần Tùng cúi đầu, nhìn giày của mình.

Giày quả thật rất cũ, bên trên giày còn dính bùn đất sau cơn mưa hôm trước, quả thật nên đổi giày.

Nhưng gã lại không hiểu Hắc Báo tại sao giờ phút này lại đề khởi tới chuyện đó.

Hắc Báo lạnh lùng nói tiếp: "Người thông minh tuyệt không thể mang đôi giày của người đi sát nhân!".

Trong mắt Tần Tùng không khỏi lộ ra vẻ sùng kính, gã chung quy đã minh bạch ý của Hắc Báo.

Giày cũ lại dính bùn, nói không chừng sẽ lưu lại vết chân trên đất, gã chung quy tin rằng Hắc Báo có thể nắm được địa vị ngày nay tuyệt không phải vì hạnh vận may mắn.

Sự kỳ cang và sự táo bạo của Hắc Báo đều làm cho người ta sùng kính.

"Lúc tôi đi ra rất cẩn thận". Tần Tùng cúi đầu: "Con điểm đó ngủ như chết vậy, cả quần cũng không mặc, chừng như lúc nào cũng đợi La Liệt leo lên".

Gã rất xảo diệu chuyển đề tài, chỉ hy vọng Hắc Báo có thể quên đôi giày của gã:

"Tôi một mực đợi đến khi nó tắt thở rồi mới chạy ra".

"Người không nên đợi lâu như vậy, La Liệt lúc nào cũng có thể trở về". Thanh âm của Hắc Báo vẫn băng lãnh: "Khi giết người, phải nắm chắc một đao chí mạng, sau đó mau chóng thoái lui, tốt hơn hết là không cần nhìn tới một lần, nhìn bộ dạng của nhiều người chết, sau này tay có lẽ sẽ biến thành mềm đi".

Tình tự hôm nay của hắn hiển nhiên không tốt, phảng phất đối với tất cả mọi chuyện đều rất bức bối.

Tần Tùng vĩnh viễn cũng đoán không ra chuyện gì làm cho tình tự của hắn biến thành xấu như vậy, thậm chí đoán không ra gã tại sao phải đi giết Hồng Ngọc.

Đó tuyệt không chỉ vì muốn cảnh cáo và uy hiếp La Liệt.

Nguyên nhân kia chỉ có tự Hắc Báo biết.

Hồng Ngọc nói không chừng đã từng nghe qua cái tên "Ba Ba" ở đây, hắn không chịu để bất cứ người nào đề khởi tới hai chữ đó trước mặt La Liệt.

"Người Ấn Độ canh cửa sao nói cho tôi biết, La Liệt đã đi Dã Kê Oa". Tần Tùng nói: "Tôi nghĩ y nhất định đi tìm Trần mù".

"Chỉ tiếc y đã trễ một bước". Hắc Báo cười lạnh.

Hắn hiển nhiên đã đánh giá thấp tốc độ của La Liệt.

Lúc La Liệt ngồi trên xe đẩy, hắn đã sai người kêu Bính Mệnh Thất Lang đi đối phó Trần mù, hắn tính toán La Liệt vô luận ra sao nhất định trước hết sẽ về Bách Lạc Môn.

Nhưng lúc Bính Mệnh Thất Lang đến, La Liệt lại đã đến trước.

Hai bên giao chiến, "tốc độ" vốn là nhân tố lớn nhất để chiến thắng.

"Đi đối phó Trần mù là ai?". Tần Tùng nhin không được hỏi.

"Lão thất". Hắc Báo đáp: "Lúc đó gã đang ở gần đó".

Tần Tùng cười cười: "Tôi chỉ lo gã sẽ mang cả tên mù chết rồi về đây, lão thất hình như đã một tháng nay chưa giết người".

Nụ cười của gã chợt đông cứng trên mặt, gã đang đứng gần cửa sổ, tình cờ nhìn thấy một chiếc xe kéo chở Bính Mệnh Thất Lang toàn thân đầm máu chạy tới ngoài cửa lớn.

Hắc Báo cũng phát hiện biến hóa của biểu tình trên mặt gã: "Người nhìn thấy gì vậy?".

Tần Tùng chung quy thở dài: "Từ nay về sau, lão thất sợ rằng vĩnh viễn không thể giết người nữa".

Bính Mệnh Thất Lang sau khi được dìu lên, chỉ nói hai tiếng: "La Liệt!".

Sau đó gã ngất xỉu, vết thương của gã còn nặng hơn Hồ Bưu nhiều.

"La Liệt". Hắc Báo đang chống mình lộn một vòng đứng dậy, nắm chặt song quyền, chợt gầm lên: "Kêu nhà bếp không cần làm đồ ăn trưa nữa, đến Ngũ Phúc Lâu đặt một bàn tiệc mắc nhất, hôm nay ta phải ăn một bữa no nê với y".

Hắn nghĩ ngợi, lại lớn tiếng: "Kêu người vào y viện Pháp tiếp lão nhị ra, trưa hôm nay ta muốn gã theo ta".

Lão nhị đang dưỡng bệnh, bệnh lao phổi.

Gã đã dưỡng bệnh rất lâu trong y viện Pháp, từ khi Kim nhị gia còn chưa bị đánh gục, có người thậm chí còn hoài nghi gã không phải bị bệnh thật mà chỉ bất quá không muốn tham gia vào trường huyết chiến đó.

Vô luận là ai cũng biết, Trữ nhị gia luôn luôn là người rất cẩn thận, rất không muốn mạo hiểm.

Tần Tùng không khỏi nhú mày: "Gã bị bệnh xem ra rất nặng, chỉ sợ không thể đến".

"Lần này gã không thể không đến". Hắc Báo rất ít khi kích động như vậy: "Còn Lão Yêu nữa, hôm nay gã sao tới bây giờ còn chưa lộ diện?".

"Đêm hôm qua gã say quá". Tần Tùng mỉm cười hồi đáp: "Nhất định lại đã đi kiểm tiểu tình nhân của gã".

Tiểu tình nhân của Hồng Kỳ Lão Yêu là một nữ học sinh, ngực cơ hồ cũng bằng phẳng như mặt ả.

Hồng Kỳ Lão Yêu mê ả, có lẽ chỉ có một nguyên nhân --- bởi vì ả khinh gã.

Ả cũng khinh Hắc Báo.

"Con điểm đó đối xử với Lão Yêu như là một nô tài vậy, Lão Yêu muốn hôn má ả, cũng phải quỳ xuống cầu xin cả nửa ngày". Tần Tùng thở dài: "Tôi thật không hiểu Lão Yêu tại sao lại khơi khơi đi kiếm ả".

"Bởi vì nam nhân đều có chút hèn mọn". Trong mắt Hắc Báo lại lộ ra vẻ thống khổ phần nọ: "Lão Yêu nếu còn chưa chịu buông, nói không chừng sẽ có một ngày chết dưới chân nữ nhân đó".

* * * * *

Chín giờ ba mươi hai.

Hồng Kỳ Lão Yêu trong bang phái có quyền lực nhất ở đại đô thị này đang cầm chén trà nóng, cẩn thận đặt lên bàn.

Trong khu vườn nhỏ bên ngoài, hoa lá cỏ cây đua nhau khoe sắc, gió từ cửa sổ lùa vào, mang theo hương hoa dịu dịu.

Đỗ Thanh Văn đang dựa cằm trên bàn đọc sách, tựa như đọc đến nhập thần.

Căn nhà này Hồng Kỳ Lão Yêu đã bỏ rất nhiều tâm huyết mới tìm được, tuy không lớn, lại rất u tĩnh.

Bởi vì Đỗ tiểu thư thích sự tĩnh lặng.

Ả tựa hồ đã quên ả đến đây là để học bài, sống trong nữ túc xá, còn ồn ào hơn cả mười cái chợ.

Hiện tại ả đang xem một cuốn tiểu thuyết tên là "Nhân gian địa ngục", trong đó miêu tả mối tình giữa một tài tử nước ngoài và đám kỹ nữ.

Biểu tình trên mặt ả lại nghiêm túc hơn cả đám giáo sĩ lúc đọc Thánh Kinh, giống như không có gì quan trọng hơn cuốn tiểu thuyết tình cảm đó, không có gì vĩ đại hơn sự tình đó.

Hồng Kỳ Lão Yêu lại đang nhìn ả, thần tình trên mặt có vẻ vừa kiêu ngạo, vừa sùng bái, vừa đắc ý.

"Người như ta, không tưởng được không ngờ có thể tìm được một nữ tài tử có học vấn như vậy".

Mỗi lần gã nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi có một luồng dục vọng phùng phùng bốc lên.

Cảm giác đó giống như có người đang châm lửa trong bụng gã.

"Nàng quá mệt rồi, nên nghỉ đi". Gã nhin không được: "Quá sức cũng không tốt, hà hưởng, đêm hôm qua ta uống quá say, nàng nhất định bị làm rùm không ngủ ngon".

"Anh đã biết mình uống sai la lối làm người ta ngủ không được, hiện tại nên đi về đi". Đỗ tiểu thư sa sầm nét mặt, trầm trầm nói chuyện, lại không nhìn gã tới một lần.

Nhưng cái Hồng Kỳ Lão Yêu thích nhất, khơi khơi lại là bộ dạng lạnh băng băng đó của ả.

Gã nhin không được lén thò tay ra, vuốt nhẹ mái tóc ả, dịu dàng thốt: "Ta nên đi, chỉ bất quá bọn ta còn chưa...".

"Còn chưa làm gì?". Đỗ Thanh Văn chợt quay đầu lại, trừng mắt: "Anh còn muốn làm gì?".

Đôi môi mỏng của ả chùng như tức đến phát run, Hồng Kỳ Lão Yêu nhìn môi ả, nghĩ đến lúc đôi môi đó run run vì duyên có khác, toàn thân nóng đến toát mồ hôi.

"Biết ta muốn gì lại còn khơi khơi cố ý trêu chọc ta nữa sao?".

"Tôi chọc anh? Tôi tại sao lại chọc anh?". Đỗ Thanh Văn cười lạnh: "Tôi vừa nghĩ tới thứ chuyện xấu xa đó là đã ghê tởm rồi".

"Tiểu yêu tinh nàng, còn giả ngây thơ gì nữa". Hồng Kỳ Lão Yêu thở hỏn hển, cười giống như một con mèo gọi tình: "Kỳ thực nàng đối với chuyện xấu xa đó còn khoái trá hơn ai hết".

Đỗ Thanh Văn nhảy dựng lên, xáng một bạt tay.

Nhưng tay ả đã bị nắm giữ.

Ả dùng chân đá, chân cũng bị kẹp, vấy tóc lên để lộ đôi chân trắng tái mạnh mẽ.

Tay của gã đã mò đến phía trên đùi ả, sau đó đè toàn thân ả xuống đất.

Ả tay không dám thành thích lên ngực gã: "Anh là con chó hoang, chó điên, anh lẽ nào muốn ngay dưới đất...".

"Dưới đất có gì không hay?". Tay gã càng dụng lực: "Dưới đất ta mới có thể để nàng biết sự lợi hại của ta, hôm nay ta không thể không bắt nàng kêu cứu mạng".

Ả cũng thở hổn hển, đôi môi mỏng lạnh đột nhiên biến thành nóng bức, chân đang kẹp chặt cũng từ từ rời ra.

Gã banh ngực áo ả ra, nằm phục trên ngực thòm thềm như một đứa bé vùi sữa mẹ.

Sự vùng vẫy chống cự của ả dần dần biến thành đón nhận, đột nhiên ôm lấy gã như cuồng dại, móng tay đâm vào da thịt gã, rên rỉ ư ử: "Con chó hoang anh, anh đã hại chết tôi".

"Ta muốn nàng chết, để cho nàng chết đi sống lại, sống rồi lại chết". Thanh âm hổn hển của gã càng thô bạo.

Ả nhin không được rít lên: "Tôi cũng muốn anh chết... muốn anh chết".

"Người nếu thật muốn gã chết, tình không phải là chuyện khó". Bên ngoài cửa sổ đột nhiên có người điềm đậm thốt: "Ta lúc nào cùn gcó thể giúp người".

Hồng Kỳ Lão Yêu giống như một con thỏ trắng tên nhảy dựng lên, trợn trừng nhìn người kia.

"Người là ai? Muốn gì?".

Gã còn chưa gặp qua La Liệt, cũng không biết về chuyện đêm hôm qua.

La Liệt mỉm cười, tán tụng đôi chân của Đỗ Thanh Văn: "Người nhất định đã luyện qua ba-lôi vũ [1], nếu không người gãy gò như người làm sao có thể có đôi chân đẹp như vậy".

Mặt Đỗ Thanh Văn đỏ bừng, thân người co rục lùi ra sau, chùng như tình không ý che lấy chân.

Hồng Kỳ Lão Yêu nắm đầu ả: "Nàng biết tiểu tử này? Y là ai?".

"Tôi biết y thì sao?". Đỗ Thanh Văn lại rít lên: "Vô luận y dính dáng gì tới tôi, anh cũng không cần lo, anh là cái gì chứ?".

Váy của ả đã tốc lên tới eo, đôi chân trần hoàn toàn lộ ra.

Hồng Kỳ Lão Yêu giận dữ: "Con điếm người, người thích y nhìn chân người?".

"Tôi thích để y nhìn, tôi không những muốn y nhìn chân tôi, còn muốn y nhìn...".

Hồng Kỳ Lão Yêu đột nhiên quật một chưởng lên mặt ả.

Ả rít lên, giơ cao chân, muốn đá vào bụng dưới của gã, tay gã không ngừng đánh lên mặt ả, tiếng gào rít của ả từ từ yếu xuống.

La Liệt chợt cười lạnh: "Đánh đàn bà đâu có phải hảo hán, người có nghề tại sao không đến kiếm ta?".

Hồng Kỳ Lão Yêu gầm lên một tiếng, thân người vọt dậy, nhảy lên cái bàn ngay cửa sổ, một cước đá dưới cằm La Liệt.

Động tác của gã dũng mãnh sống động, năm mươi ba tuổi, gã đã là mặt rô nổi danh, mười hai tuổi từng tay không đánh gục ba tên đồ tể tay cầm dao mổ heo.

Ngoại trừ Hắc Báo ra, gã chưa từng để ai vào mắt.

Nhưng sau khi một cước của gã đá ra, đã biết hôm nay mình đụng đối thủ đáng sợ.

Bảy tám năm nay, gã đã trải qua trăm trận lớn nhỏ, kinh nghiệm đánh đấm đương nhiên rất phong phú, cho dù đang lúc cuồng nộ, vẫn có thể phân được sự mạnh yếu của đối thủ.

Gã nhìn thấy người La Liệt chợt vọt lên, lúc rơi xuống đã ngoài hai trượng.

Hồng Kỳ Lão Yêu hít một hơi sâu, miễn cưỡng tự trấn định mình, hiện tại gã đã nhìn ra người đó tuyệt không phải là vì Đỗ Thanh Văn mà đến đây.

Cao thủ như vậy, tuyệt không thể vô duyên vô cớ đến tìm người đánh lộn, bởi vì chính gã cũng vậy, một khi xuất thủ, quyết không để cho đối phương sống sót.

Gã bắt đầu nhìn kỹ La Liệt, cuối cùng xác định gã không những không nhận ra người này, hơn nữa chưa từng gặp qua.

"Người vừa đến đây?". Gã chợt hỏi.

"Không sai". Trong mắt La Liệt lộ vẻ tán thưởng, một người trong lúc cuồng nộ còn có thể tỉnh linh trấn định lại, tịnh không phải là chuyện dễ.

"Giữa bọn ta có thù hận gì?".

"Không có".

"Người người muốn kiếm thật là ta?".

"Không sai, là ngươi". La Liệt cười cười: "Nửa tháng nay, ngươi ít nhất cũng đã ở đây mười đêm".

Tim Hồng Kỳ Lão Yêu chìm xuống: "Ngươi đã theo dõi rất lâu, hôm nay chắc sẽ không buông tha ta, có phải không?".

La Liệt thở dài: "Ngươi ở trước mặt nữ nhân kia giống như là một ngọc tử, ta thật không tưởng được ngươi không ngờ lại thông minh như vậy".

"Ngươi có phải nhất định muốn ta chết?".

"Ít ra cũng phải đánh gãy một chân ngươi". Gã hỏi khô gòn, La Liệt trả lời cũng khô gòn.

"Tại sao? Vì ta là huynh đệ của Hắc Báo?".

La Liệt cười.

Lúc y bắt đầu cười, Hồng Kỳ Lão Yêu chợt quát lớn, lẳng không phóng qua.

Gã tịnh không thật sự muốn hỏi La Liệt tại sao.

Lúc gã sát nhân, cũng không bao giờ trả lời câu hỏi đó, có lúc thậm chí cả gã cũng không biết mình tại sao lại sát nhân.

Lần này La Liệt không né tránh, trái lại còn đi lên.

Quyền của Hồng Kỳ Lão Yêu đánh ra, nhưng người La Liệt lại nghiêng thoát qua, xoay tay siết thành quyền đâm lên lưng gã.

Gã té xuống, lại nhảy lên, hữu quyền nộ kích.

Nhưng La Liệt đã kẹp cánh tay của gã, xoay quặt tay, gã lập tức nghe tiếng xương mình gãy.

Một thứ thanh âm làm cho người ta muốn ói.

Gã không ói.

Tay kia của La Liệt đã nặng nề đâm lên sống mũi của gã.

Mặt gã lập tức méo mó biến hình dưới thiết quyền của La Liệt, lần này lúc gã ngã quy, cũng không còn có thể đứng dậy được nữa.

* * * * *

Hiện tại đã đến giờ ăn trưa.

Một người mang vào một đĩa đồ ăn, bên trên có cơm trắng, tôm chiên, cá hấp, măng xào, sườn nướng và một cái đùi gà nướng, còn có hai cánh gà nướng.

Đó đều là những món ăn Ba Ba thích ăn nhất.

Chỉ có Hắc Báo mới biết Ba Ba thích ăn những món này nhất, những món ăn này lẽ nào đều do Hắc Báo đặc biệt sai người ta đưa đến?

Không cần biết ra sao, trong lòng hắn ít ra còn chưa quên mất nàng.

Tim Ba Ba lại đau xót.

Hắc Báo đối với nàng thật ra là ái? Hai là hận? Nàng đối với Hắc Báo thật ra là ái?

Hay là hận?

Điều đó cả chính nàng cũng không rõ.

Nàng tịnh không đi nhận đĩa cơm, lại nép mình vào góc tường.

"Cơm đã đưa đến, cô không ăn thì đừng trách xui xẻo à".

Ngoài cửa có người đang nói, thanh âm rất trẻ trung.

Ba Ba không trả lời, cũng không động dậy.

Cánh tay bưng đĩa đồ ăn đã rút lại, lại có đôi mắt hí qua cửa sổ nhìn vào, gã đương nhiên không nhìn thấy Ba Ba tuốt trong góc, chỉ nhìn thấy gian phòng trống không.

Người bị nhốt lẽ nào đã đào tẩu?.

Ba Ba nếu thật đã chạy thoát, gã chỉ có nước chết, chết ra sao, gã không dám nghĩ tới.

Ngoài cửa lập tức vang lên thanh âm mở khóa.

Ba Ba cả hơi thở cũng nén lại, nhưng tim lại đập nhanh hơn bình thường gấp bội.

Cửa đã mở.

Một người tay cầm thiết côn, lò dò bước vào, còn chưa quay đầu lại nhìn.

Ba Ba chợt từ đằng sau dùng hết sức đẩy gã, người dựa lên cửa, "bình" một tiếng đóng cửa lại.

Người đó loạng choạng cố đứng vững lại, quay đầu lại, thất kinh nhìn nàng: "Cô có dụng ý gì đây?".

"Không có ý gì hết". Ba Ba dùng thân mình giữ cửa, nhìn gã.

Gã cũng giống như Tiểu Bạch, một người trẻ tuổi không khó coi, xem ra cũng không mấy xảo hoạt, cũng không mấy tàn ác.

Có lẽ chính là vì gã là người thật thà, cho nên mới bị sai đi canh địa lao không thấy mặt trời này, làm cái nghề tầm thường này, nếu là người hung ngoan xảo hoạt, đã sớm "nhảy lên" rồi.

Ba Ba nhìn gã, chợt cười lên.

Mặt nàng tuy tái xanh, lại rất dơ dáy, nhưng nàng cười lên vẫn diễm mật làm sao, khả ái làm sao.

Ba Ba vốn là một nữ nhân diễm mật khả ái.

"Người tên là gì?".

Người trẻ tuổi do dự, cuối cùng đáp; "Tôi tên Thái Vượng, người ta gọi tôi là A Vượng".

"A Vượng". Ba Ba cười ngất, lại nói: "Trước đây ta có một con chó nhỏ, cũng kêu là A Vượng, ta thích ôm nó, tắm nó".

A Vượng đỏ mặt: "Cô tránh ra, tôi đi ra mang cơm vào, cơm còn nóng".

"Người đứng đó không được động dậy". Ba Ba chợt nghiêm mặt: "Nếu không ta sẽ la lên".

"Cô la lên? La cái gì?". A Vượng không hiểu.

Ba Ba thốt: "Ta la lên cho người ta nghe, nói người xông vào phòng này, đóng cửa lại muốn cưỡng gian ta".

Sắc mặt A Vượng có biến.

Gã đương nhiên biết quan hệ giữa Ba Ba và Hắc Báo, vô luận là ai động đến nữ nhân của Hắc Báo, hậu quả đáng sợ ra sao gã cũng biết.

Tròng mắt Ba Ba láy láy, chợt lại cười nói: "Nhưng người chỉ cần thành thật hồi đáp vài câu hỏi của ta, ta sẽ để người đi".

A Vượng thở dài.

Gã tỉnh không thể đối phó nữ nhân, cũng không thể đánh nữ nhân, đặc biệt là người như Ba Ba.

Ba Ba bắt đầu hỏi: "Người đương nhiên không phải cứ ở dưới này riết, chuyện bên trên người đương nhiên cũng biết một chút". A Vượng chỉ còn nước thừa nhận.

Ba Ba cắn môi, hỏi dò: "Người lúc ở trên có nghe người ta nói tới cái tên La Liệt không?".

A Vượng không ngờ không do dự chút nào, lập tức gật gật đầu: "Tôi có nghe qua".

Gã hiển nhiên không biết được mối quan hệ giữa Hắc Báo, La Liệt và Ba Ba ba người.

Mắt Ba Ba lập tức phát sáng.

"Người nghe hồi nào?".

"Sáng sớm hôm nay".

"Người nghe người ta nói gì?". Tim Ba Ba càng đập mạnh.

A Vượng đáp: "Tôi nghe nói trưa hôm nay có một khách nhân rất quan trọng đến, y hình như họ La, La Liệt".

Gã hiển nhiên cũng không biết Hắc Báo tại sao lại mời vị khách nhân đó đến, lúc Hồng Kỳ Lão Yêu bị khiêng về, gã đã xuống đây rồi.

"Hôm nay La Liệt sẽ đến?". Tim Ba Ba lại chìm đắm.

A Vượng lại gật gật đầu: "Nghe nói là đến ăn cơm".

Ba Ba nắm chặt tay, móng tay đâm vào da thịt: "Là Hắc Báo mời y đến?".

"Không sai". A Vượng đáp: "Nghe nói y sẽ đến lúc mười hai giờ, hiện tại đã quá mười hai giờ, chắc đang ở trên lầu".

Xương sống của Ba Ba phát lạnh, toàn thân đều phát lạnh.

Lẽ nào La Liệt còn chưa biết Hắc Báo đang đối đãi với nàng ra sao? Lẽ nào Hắc Báo đã khiến cho y tin bọn họ là bằng hữu?

Bọn họ vốn là hảo bằng hữu như huynh đệ ruột thịt vậy.

La Liệt vẫn chưa nhìn thấy chứng cứ chân thật, đương nhiên không thể Tin Hắc Báo lại bán đứng y, càng không thể tin lời nói của một người mù.

Nàng biết tình cảm của La Liệt đối với Hắc Báo, biết La Liệt luôn luôn rất trọng phần tình cảm đó.

Nhưng nàng cũng biết, La Liệt một khi bước vào căn nhà này, đừng hòng sống sót đi ra.

"Người có biết chắc y đã đến không?". Ba Ba miễn cưỡng khống chế lấy mình, không để thanh âm phát run.

"Hình như vậy". A Vượng đáp: "Tôi hồi nãy mới nghe nói bên trên có người nói "Khách đã đến, chuẩn bị dọn cơm"".

Gã hiển nhiên không biết đây là chuyện quan hệ trọng đại dường nào, cho nên lại bổ sung: "Hơn nữa người bên trên hình như đều rất bận bịu, vốn đáng lẽ đã đến giờ thay ca, nhưng hiện tại còn chưa xuống".

Người bên trên đương nhiên là rất bận bịu, Hắc Báo nghĩ chắc đã tập trung tất cả mọi người, chuẩn bị đối phó La Liệt.

Ba Ba nghiêng răng, chợt vạch ngực áo ra, để lộ bộ ngực căng phồng trắng như tuyết.

A Vượng lại thất kinh.

Gã chưa từng thấy bộ ngực mỹ lệ như vậy, nhưng gã không dám nhìn nữa. Nữ nhân của Hắc Báo, không những không có ai dám động tới, cả nhìn cũng không có ai dám nhìn quá một lần.

"Cô... cô làm vậy là ý gì?". A Vượng quay đầu đi, thanh âm phát run.

Ba Ba cười lạnh: "Ta đang muốn hỏi ngươi, ngươi có ý gì, sao lại vạch ngực áo của ta ra?".

"Tôi? Là tôi cởi y phục của cô?". A Vượng càng thất kinh.

"Đương nhiên là ngươi". Ba Ba cười lạnh: "Lẽ nào ta lại tự mình cởi y phục của mình, để cho ngươi nhìn?".

A Vượng ngây người.

Chuyện này cơ hồ cả chính gã cũng vô phương tin được, người ta đương nhiên càng không thể tin lời gã.

Ba Ba lại nói: "Ta hiện tại nếu kêu người ta tới, ngươi nghĩ kết quả sẽ ra sao?".

A Vượng cả nghĩ tới cũng không dám nghĩ: "Tôi... tôi không oán không thù với cô, sao cô lại hại tôi?".

Trên mặt gã cơ hồ không còn một hột máu, thanh âm run lấy bầy.

Ba Ba nghiêm mặt, lạnh lùng thốt: "Ta không những muốn hại ngươi, hơn nữa còn phải hại chết ngươi".

"Tại sao?".

"Không tại sao hết, có lẽ chỉ vì ta thích hại ngươi". Tròng mắt Ba Ba chớp chớp, thanh âm lại biến thành rất nhu hòa: "Nhưng ngươi nếu như chịu giúp ta một chuyện, ta sẽ tha cho ngươi".

"Cô hỏi tôi cái gì, tôi đã nói hết cho cô nghe". A Vượng khổ não: "Cô còn muốn tôi làm gì nữa?".

"Muốn ngươi giúp ta trốn thoát".

A Vượng chùng như đột nhiên bị người ta quất một roi, toàn thân giật bắn lên: "Cô muốn tôi giúp cô trốn ra? Cô... cô... cô nhất định điên rồi".

"Ta không có điên, ta đang rất tỉnh táo".

A Vượng nói: "Vậy cô nên biết, không ai có thể trốn thoát khỏi nơi đây".

"Trước đây có lẽ không ai có thể trốn thoát, nhưng hôm nay lại khác". Ba Ba nói.

"Có gì khác?".

"Hôm nay người bên trên đều đang bận rộn đãi khách, cả người thay ca cũng không đến".

A Vượng khẩn trương đến mức toát mồ hôi lạnh: "Tuyệt đối không được".

"Tuyệt đối không được?". Ba Ba lại cười lạnh: "Lẽ nào ngươi muốn chết?".

A Vượng không muốn chết, gã vẫn còn trẻ.

Ba Ba cười lạnh: "Ngươi cũng nên biết, hiện tại chỉ cần ta kêu lên một tiếng, ngươi chỉ còn đường chết, vô luận ngươi giải thích ra sao, Hắc Báo cũng sẽ không tha cho ngươi, hắc là con người ra sao, ngươi cũng nên biết".

A Vượng đương nhiên biết.

Hiện tại Hắc Báo muốn giết một người thì giống như là giết một con chó vậy, căn bản không cần dùng lý do đúng đắn gì.

A Vượng gơ tay lau mồ hôi: "Cho dù tôi muốn thả cô đi, cô cũng đi không được".

"Có phải vì ở đây còn có người khác canh chừng?".

A Vượng gật gật đầu.

"Ngoại trừ ngươi ra, ở đây còn có bao nhiêu người?". Ba Ba lại hỏi.

Bình thời người canh gác không nhiều, bởi vì ở đây căn bản không cần có nhiều người canh gác.

"Ngoại trừ tôi ra, còn có hai người". A Vượng đáp: "Nhưng trong số có một người gọi là lão Thiệt, là người giết người không nháy mắt, tôi căn bản không phải là đối thủ của gã".

Ba Ba hỏi: "Nếu như ta có cách đối phó với gã?".

A Vượng vẫn lắc đầu: "Cho dù cô có cách đối phó với gã, cho dù cô có thể đi ra khỏi chỗ này, cũng vô dụng".
"Tại sao?".

"Bởi vì thoát ra khỏi cửa, là tới bên khách sảnh, bọn ta vừa đi ra, lập tức có người phát hiện". A Vượng cười khổ: "Cho nên cho dù tôi có giúp cô, tôi cũng chỉ còn đường chết".

"Hắc Báo và vị khách nhân họ La kia hiện tại đều đang ở trong khách sảnh?".

"Khi có khách, ăn cơm luôn luôn đều ở trong khách sảnh". A Vượng thành thật hồi đáp, gã cũng còn chưa hiểu ý tứ thật sự của Ba Ba.

Ba Ba chợt cười cười: "Lẽ nào người nghĩ ta thật sự muốn chạy trốn ra ngoài?".

"Cô không phải sao?". A Vượng càng không hiểu.

Ba Ba nói: "Ta chỉ bắt quá muốn lên đó kiếm Hắc Báo, nói với anh ta đã quyết tâm theo hần, quyết tâm nghe lời anh ta".

"Cô sao không đợi anh ta xuống?".

"Anh ta hiện tại còn đang tức giận, nói không chừng không chịu xuống, nhưng chỉ cần nhìn thấy ta, ta nói thêm vào vài câu dịu dàng...". Ba Ba cười: "Người nên biết anh ta vẫn còn thích ta, nếu không đâu có đặc biệt kêu người đem mấy món ăn ta thích ăn xuống".

Canh bạc này nàng không đặt sai. Nhìn biểu tình của A Vượng, Ba Ba biết những món ăn đó quả nhiên là do Hắc Báo đặc biệt sai người mang đến.

Trong lòng nàng chợt trào dâng một tư vị khó tả, nhưng nàng không chịu nghĩ tới nữa.

"Cho nên chỉ cần ta có thể gặp anh ta, là không có chuyện gì hết, người không những không chết, hơn nữa nhất định có chỗ hay".

A Vượng do dự, hiển nhiên có hơi động tâm.

Gã tịnh không phải là người rất có lý trí, cũng tịnh không thể phán đoán chính xác, trên sự thật, gã căn bản không có đầu óc.

Người có đầu óc, làm sao có thể vào địa lao không thấy ánh mặt trời này làm kẻ đưa cơm.

Ba Ba một bước cũng không chịu buông tha: "Người giúp ta, ta đương nhiên sẽ giúp người, Hắc Báo thích ta, ta trước mặt anh ta nói chuyện đương nhiên sẽ hữu hiệu".

Nàng mỉm cười, nói tiếp: "Cho nên chỉ cần ta có thể lên trên, người cũng sẽ có cơ hội "đi lên", người là người rất thông minh, đương nhiên nghĩ được đạo lý đó".

Người càng ngu khờ, càng thích người ta nói mình thông minh, đạo lý đó cũng không phá vỡ được.

A Vượng trong mắt quả nhiên phát sáng, lại còn đang đắn đo: "Nhưng lão Thiệt...".

Ba Ba đột nhiên la lên: "Cứu mạng, cứu mạng...".

A Vượng biến sắc.

May là Ba Ba lại nhỏ giọng giải thích: "Bọn chúng vừa đến, bọn ta hai người cùng đối phó".

Câu nói còn chưa dứt, người nàng đã ngã xuống.

Nàng vừa ngã xuống, cửa đã mở ra.

Một tràng tiếng bước chân vang lên, bên ngoài quả nhiên có hai người xông vào, người thân thể lùn chắc hẳn nhiên là lão Thiệt.

Gã nhìn thấy Ba Ba ngã quỵ dưới đất, quát hỏi: "Chuyện gì đây?".

Đang nói với A Vượng, nhưng mắt gã lại vẫn chăm chăm nhìn ngực Ba Ba.

Rất ít có ai nhìn thấy qua bộ ngực mỹ lệ như vậy.

A Vượng sắc mặt xanh dờn, ấp úng: "Cô ta... cô ta hình như đột nhiên ngã bệnh".

Lão Thiết cười lạnh: "Là cô ta bệnh hay là người bệnh?".

"Tôi... tôi không có bệnh".

Lão Thiết hỏi: "Người nếu không có bệnh sao dám táy máy với cô ta? Người có biết cô ta là ai không?".

Gã quả nhiên nghĩ A Vượng đã phi lễ với Ba Ba.

Một tên mặt rỗ đứng ngay cửa, mắt cũng đĩnh đĩnh nhìn ngực Ba Ba, cười lạnh:

"Xem ra tiểu tử này tuy thật thà, lá gan lại không nhỏ".

Lão Thiết nói: "Người dẫn gã ra ngoài trước, ta hỏi xem thật ra là chuyện gì".

Gã mặt rỗ còn đang mê mẩn, người ở lại trong đây, ít nhiều gì cũng lời hơn.

Ngực Ba Ba hiện tại như một thành trì hoàn toàn không phòng thủ, muốn chiếm lĩnh cũng tịnh không khó khăn.

Gã mặt rỗ tuy không chịu, nhưng lão Thiết hiển nhiên là lão đại của bọn chúng, gã không chịu cũng không được.

Gã chỉ còn nước trút cơn bực tức lên người A Vượng, bước qua xáng cho A Vượng một bạt tay.

"Ta thấy người thật chán sống rồi đó, còn không mau theo ta đi?".

A Vượng cúi đầu đi ra.

Gã cũng tức tối, nhưng gã còn chưa dám động thủ.

Đợi khi bọn chúng đi ra, trong mắt lão Thiết giống như bốc lửa, cúi người xuống, thò tay ra.

Ba Ba động cũng không động, để cho gã thò ta qua, bóp lấy ngực nàng.

Vô luận là ai cũng không tránh khỏi ngẫu nhiên bị chó cắn.

Toàn thân lão Thiết đã mềm nhũn, nhưng chỗ giữa hai chân lại có biến hóa rõ rệt.

Ba Ba chợt dựng hết toàn thân khí lực phóng một cước ngay chỗ đó.

Lão Thiết hét thảm, toàn thân lập tức cong cuộn lại như con tôm, hai tay ôm lấy chỗ đó.

Ba Ba nhảy bật dậy, nhấc đầu gã lên, đầu gối đập xuống.

Lần này lão Thiết cả la làng cũng la không nổi, lúc gã ngất xỉu, trên mặt giống như bị rắc tương ớt.

Lúc tiếng hét thảm đầu tiên vang lên, gã mặt rỗ vừa áp giải A Vượng đi đến đầu thông đạo.

Nghe tiếng hét thảm đó, gã lập tức xoay mình lại.

Nhưng lúc đó A Vượng đã rút ra một lưỡi chủy thủ từ trong giày, đâm vào giữa sống lưng của gã. A Vượng tuy tịnh không phải là người rất hung ngoan, nhưng cũng đã hòa lẫn vào cái vòng này hai năm, dụng đao làm sao, gã đã học được từ sớm.

Hà hưởng gã đối với tên mặt rỗ kia đã ôm hận không chỉ có ngày hôm nay, có một ngày, trong lúc gã đang ngủ, chợt phát hiện tên mặt rỗ cưỡi quần gã.

Gã vốn là một tiểu tử dễ nhìn, nam nhân vốn không nhất định phải thích nữ nhân.

Lúc tên mặt rỗ quỵ xuống, Ba Ba đã chạy ra.

A Vượng rút đao, nhìn thấy máu trên đao, tay mới bắt đầu run rẩy.

Ba Ba biết hiện tại là lúc gã cần được khích lệ nhất, lập tức nắm lấy tay gã:

”Không tưởng được người là người dũng cảm như vậy, ta nhất định vĩnh viễn không quên người”.

A Vượng quả nhiên cười, cười tuy miễn cưỡng, lại vẫn là đang cười: ”Tôi cũng không tưởng được cô có thể đối phó lão Thiệt”.

Ba Ba thần nhiên: ”Người nếu nghĩ ta là một nữ nhân yếu ớt không dám ra gió, người đã lầm, ta cũng có nghề”.

Nàng đối với thân thủ của mình, bất chợt lại có lòng tin, cảm thấy mình ít nhiều gì cũng phải đi trợ giúp La Liệt một tay.

Nàng nắm chặt tay A Vượng: ”Bọn ta mau đi lên”.

A Vượng gật gật đầu, mắt không khỏi liếc lên ngực nàng hai lượt: ”Y phục của cô...”.

Ba Ba thần nhiên: ”Người cài lại giùm ta có được không?”.

Mặt A Vượng lại đỏ hồng, đang run rẩy thò tay ra, muốn cài lại y phục giùm nàng.

Lúc đó, chợt có hàn quang nhoáng lên.

Một lưỡi búa từ đằng sau bay tới, chẻ lên đỉnh đầu của A Vượng.

Máu tươi bay bắn, đổ phát sợ.

A Vượng cũng không la gào được tiếng nào, ngã gục, ngã dưới chân Ba Ba.

Sắc mặt Ba Ba xanh dờn, ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người râu ria xồm xoàm đang từ từ bước xuống, trong tay còn cầm một lưỡi búa...

Chú thích:[1] Ba-lôi vũ: múa ballet.

14. Biến Chuyển

Mười hai giờ bốn mươi.

Một người hầu ưu ưu nhã nhã, mi thanh mục tú, dùng đôi tay rất đẹp rót rượu cho La Liệt.

Tay của gã từ đằng sau vai La Liệt thò qua, dùng cả hai tay bưng hồ rượu.

Hắc Báo tuy không nhìn gã, lại biết chỉ cần hai bàn tay đó vừa chìa ra, sẽ có một sợi dây sắt thắt trên yết hầu La Liệt.

Hắn đã từng thấy lối Tàn Tùng bị thắt cổ chết.

Hắn tin Trần Tĩnh tuyệt không thất thủ.

Ai biết được La Liệt lại đột nhiên đứng dậy, rút trong túi quần ra một cái khăn tay, lau lau miệng.

Sau đó y lại ngồi xuống.

Nhưng đến lúc đó, cơ hội đã bỏ lỡ, rượu đã rót đầy, tay Trần Tĩnh chỉ còn nước thu về.

Trên mặt gã tịnh không lộ ra một chút nét thất vọng gì.

Gã biết sau này nhất định sẽ có cơ hội, một chén rượu rất mau chóng uống cạn.

Hắc Báo cũng biết, hắn chuẩn bị một khi chén rượu của mình đã rót đầy, hắn sẽ lập tức cạn chén với La Liệt.

Lúc này Trần Tĩnh đã đi đến sau lưng hắn, rót rượu cho hắn.

Hắc Báo nhìn đôi tay rất đẹp kia từ đằng sau thò tới, trong lòng chợt có một ý tưởng rất kỳ quái.

Lúc đó, tay Tàn Tùng đã phân ra, hồ rượu trong tay rót ”keng” xuống bàn.

Trong tay gã không ngờ đã có một sợi dây sắt, dùng một tốc độ không thể tưởng tượng nổi kéo về phía cổ Hắc Báo.

Vô luận là ai cũng không tưởng được biến hóa đó, nhưng chính Trần Tĩnh lại cũng không tưởng tượng được chuyện đó.

Gã không tưởng được mình cũng có lúc thất thủ.

Phản ứng của Hắc Báo còn nhanh đến mức làm cho người ta không có cách nào tưởng tượng nổi.

Hắn đột nhiên cúi đầu, há miệng ra, dùng răng cắn giữ sợi dây sắt.

Tay hắn lại quật về phía sau, một quyền đập lên bụng dưới của Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh lập tức gập người xuống, "bình", đầu đập lên bàn.

Một tay khác của Hắc Báo đã như ánh chớp chặt xuống, chặt xuống đại động mạnh sau ót gã.

Lúc Trần Tĩnh quy ngã, toàn thân mềm như một cái bong bóng xì hơi.

Đại Tàng lẳng lẳng nhìn, trên mặt cả một chút biểu tình cũng không có.

La Liệt cũng im lặng nhìn, trên mặt cũng không có chút biểu tình gì.

Biến hóa đó không ngờ tịnh không ngoài ý liệu của y.

Hắc Báo ngược đầu lên, nhìn bọn họ, trên mặt không ngờ cũng hoàn toàn không có biểu tình gì.

Ba người im ắng ngồi đối diện, nhìn nhau, ai cũng bất động, ai cũng không mở miệng.

Trong khách sảnh chợt biến thành tịch mịch như mộ phần.

Cũng không biết qua bao lâu, Hắc Báo chợt nâng chén, hướng về phía Đại Tàng:

"Ta kính người".

Đại Tàng cũng nâng chén: "Cạn chén?".

"Đương nhiên là cạn chén".

"Sao phải cạn chén?".

"Vì người!". Hắc Báo ực cạn: "Ta bội phục người".

Đại Tàng cười cười: "Ta cũng bội phục người".

"Ồ?".

"Ta không tưởng được Trần Tĩnh có thể thất thủ". Đại Tàng mỉm cười: "Ta đối với gã luôn luôn rất tin tưởng".

"Ta cũng không tưởng được người dám mạo hiểm như vậy".

"Ồ?".

"Chính người đã từng nói, vô luận là ai muốn giết người, cũng đều không thể nắm chắc một trăm phần trăm được".

Đại Tàng thừa nhận: "Ta có nói qua".

"Người dám mạo hiểm như vậy, đương nhiên là có nguyên nhân".

Đại Tàng cũng thừa nhận.

Hắc Báo chợt quay đầu lại, chăm chăm nhìn La Liệt: "Nguyên nhân là người?".

La Liệt cười cười.

Hắc Báo lạnh lùng: "Nếu không phải có người đứng sau, gã tuyệt không dám mạo hiểm như vậy, bởi vì gã biết, một khi Trần Tĩnh thất thủ, hai người bọn họ đều không thể không chết".

La Liệt tịnh không muốn phủ nhận, cũng không muốn mở miệng.

Hắc Báo nhìn nhìn y, chợt hỏi: "Hai người các người quen biết nhau hồi nào?"

"Là ngày thứ hai y đến". Hồi đáp không phải là La Liệt, mà là Đại Tàng.

"Là y đến tìm người?"

Đại Tàng lắc đầu: "Y đương nhiên không thể đến tìm ta, là ta đặc biệt đến bái phỏng y".

"Người sao lại biết y về? Sao biết y là người nào?"

"Trước khi bọn ta tổ chức "Hỷ Thước", ta đã đến quê nhà của người nghe ngóng tường tận về người". Đại Tàng điềm điềm cười: "Ta luôn luôn là người rất cẩn thận".

Người của hương Thạch Đầu đương nhiên biết mối quan hệ giữa La Liệt và Hắc Báo.

Đại Tàng lại nói: "Cho nên ta đã sớm biết hình dáng của y, chỉ bất quá một mực không điều tra được hành tung của y".

"Lần này người làm sao biết?"

"Trần mù". Đại Tàng đáp: "Người vốn không nên sơ xuất con người của Trần mù, người vốn không nên sơ xuất bất cứ một ai, vô luận là người nào đi nữa, đều có giá trị bản thân hẳn".

Hắc Báo cười lạnh.

Đó là câu nói rất có triết học tư tưởng, thứ tư tưởng đó hẳn vẫn chưa thể hoàn toàn tiếp thu.

Đối với giá trị của con người, hẳn cũng chưa thể hoàn toàn hiểu thấu.

Hắn bắt tri bất giác chịu ảnh hưởng của Kim nhị gia, hẳn coi đại đa số người đều là công cụ của hắn.

La Liệt thốt: "Cho nên người cũng không nên sơ xuất về Mai Tử phu nhân".

Hắc Báo chung quy đã động dung: "Người đã gặp ả? ả chưa chết?"

"ả không chết". La Liệt đáp: "Cao Đăng tuy là tay súng giết người, nhưng lại tuyệt không thể giết một nữ nhân hoàn toàn không có lực phản kháng".

Ánh mắt La Liệt không ngờ tựa như mang theo vẻ thương cảm, nhìn Hắc Báo, lại nói tiếp: "Người không nên đánh giá thấp Cao Đăng, cũng không nên đánh giá thấp Mai Tử phu nhân".

Hắc Báo nghiêng rằng: "Lẽ nào cũng là ả đi tìm người?"

"Là ả đi tìm ta, ả nói cho ta biết rất nhiều chuyện". La Liệt thở dài: "Bởi vì ả rất cảm kích Cao Đăng, lại vô phương báo đáp, cho nên mới dùng phần cảm kích đó mà báo đáp lên mình ta".

Hắc Báo mặt xanh dờn: "Nói tiếp đi".

"Ta tịnh không phải là tội phạm vượt ngục, là ả đã bảo lãnh cho ta ra". La Liệt đang nói tiếp: "Sau khi đến Hán Bảo, ả rất mau chóng kiếm được tiền, Hán Bảo vốn là nơi kiếm tiền dễ dàng nhất của nữ nhân, đặc biệt là đàn bà đẹp biết dùng thủ đoạn, tuổi tác của ả tuy hơi cao, nhưng lại còn là đàn bà rất đẹp".

Hắc Báo cười lạnh: "ả là con điếm, con điếm già".

"May là trên thế gian này khơi khơi có rất nhiều nam nhân đều nhìn không ra tuổi tác thật sự của ả, đặc biệt là nữ nhân từ nước khác đến".

Đó quả thật là chuyện rất kỳ quái.

Trong đại đô thị này, cũng có rất nhiều tử tử ngoại quốc, lại tối ngày đi tìm những nữ nhân đáng tuổi mẹ chúng.

Hà hưởng Mai Tử phu nhân luôn luôn rất biết cách tu sức, phong độ cũng luôn luôn rất cao quý, Hán Bảo lại xảo hợp rả? có nhiều kẻ mới làm giàu.

Cái thích thú tìm kiếm nhất của kẻ mới làm giàu, là nữ nhân cao quý, nữ nhân cao quý hơn chính bản thân bọn họ.

Bởi vì nữ nhân cao quý có thể khiến cho bọn họ cảm thấy mình cũng cao quý ra, giống như tiểu cô nương có thể khiến cho lão đầu tử cảm thấy mình trẻ ra vậy.

"Ả bảo lãnh ta ra, lại kêu ta mau đến đây, bởi vì ả nhìn ra người tuyệt không thể tha Cao Đăng đi về".

Nữ nhân luôn có giác quan thứ sáu thần bí, luôn có thể nhìn ra rất nhiều chuyện mà nam nhân không nhìn ra.

Hắc Báo siết chặt song quyền, mãi cho đến bây giờ, hắn mới phát giác mình sơ xuất rất nhiều chuyện.

"Ta vốn nên tận tay giết chết con điểm đỏ".

"Lúc ta đến, Cao Đăng đã chết". La Liệt buồn bã thốt: "Ta biết gã nhất định đã chết trong tay người, gã tuyệt không phải là hạng người nhảy lầu tự sát".

"Người rất hiểu rõ gã?".

"Ta hiểu rõ gã, giống như hiểu rõ người vậy". La Liệt nhìn Hắc Báo: "Nhưng ta không tưởng được người đã biến đổi, hơn nữa biến đổi nhiều như vậy, mau như vậy, đáng sợ như vậy".

Đại Tàng chợt cũng thở dài: "Đại đô thị này giống như một cái bể nhuộm, vô luận là ai lọt vào cái bể nhuộm này, đều sẽ cải biến".

Gã ngưng thị nhìn Hắc Báo, lại nói: "Nhưng y nói không sai, người thật đã biến đổi rất lớn, quá đáng sợ".

Hắc Báo cười lạnh, hắn chỉ còn nước cười lạnh.

"Bởi vì ta cảm thấy Kim nhị gia hành sự quá đáng sợ, cho nên mới giúp người trừ khử ông ta". Đại Tàng thở dài: "Nhưng hiện tại ta bỗng phát hiện người đã biến thành Kim nhị gia thứ hai".

"Cho nên người muốn giúp y trừ khử ta?".

"Không thể trách được ta". Đại Tàng điềm đạm thốt: "Chính người cũng biết người sẽ có một ngày đi trừ khử ta, bởi vì ta biết quá nhiều bí mật".

"Vì người đã chuẩn bị hạ thủ với ta, cho nên mới nghĩ cách giết Tần Tùng?".

Đại Tàng gật gật đầu: "Bởi vì ta biết Tần Tùng luôn luôn trung thành với người, nếu giết được gã, chẳng khác nào hủy đi cánh tay trái của người".

Trên trán Hắc Báo vòng gân xanh.

Hắn hiện tại mới phát hiện sai lầm của mình, chỉ tiếc đã quá trễ.

Sai lầm phát hiện quá trễ thông thường là sai lầm chí mạng.

"Người không nên giết Tần Tùng, lại đã giết gã, người vốn nên giết Kim nhị gia, nhưng người lại để ông ta sống". Đại Tàng tựa như đang thương tiếc: "Người cũng nên biết, Kim nhị gia đối với người ta cũng có "rất nhiều chỗ tốt", đợi đến khi mọi người phát hiện người tính không tốt bằng Kim nhị gia, sẽ có người từ từ bắt đầu nhớ ông ta".

Đó đương nhiên cũng là một sai lầm chí mạng, nhưng Hắc Báo vốn tính không nghĩ mình đã phạm sai lầm đó.

"Ta cũng biết người tại sao lại không giết ông ta". Đại Tàng chợt thốt: "Người vì Ba Ba".

Ba Ba! Đề khởi tới cái tên đó, trong lòng La Liệt và Hắc Báo đều đang đau nhói.

"Vô luận ra sao, nàng cũng là con gái của Kim nhị gia, người nếu giết Kim nhị gia trước mặt nàng, nàng sẽ thật sự hận người trọn đời". Đại Tàng thần nhiên thốt: "Xem ra người tính không muốn để nàng hận người".

Gân xanh trên trán Hắc Báo giãn gập, chợt lớn tiếng: "Ả cũng là một con điếm, nhưng ta thích con điếm đó, vì ả, chuyện gì ta cũng chịu làm, ta không giống người, người mới là một con chó trọc máu lạnh".

Đại Tàng im lặng lắng nghe, trên mặt cả một chút biểu tình cũng không có, người Hắc Báo mắng chửi giống như không phải là gã.

Mặt La Liệt lại xanh dờn, trên trán cũng lộ lộ gân xanh vì phẫn nộ: "Người thích nàng? Người biết rõ nàng là vị hôn thê của ta, người lại là bằng hữu của ta!".

Hắc Báo gầm gừ: "Ta thích nàng, vô luận người là gì của nàng, ta vẫn thích nàng! Người nếu thật sự đối tốt với nàng, tại sao lại không dẫn nàng theo? Người nghĩ đó mới là đối tốt với nàng? Người có biết mùi vị của tịch mịch không?".

Thanh âm của La Liệt tê khản: "Người thích nàng? Nàng cũng thích người sao?".

Hắc Báo toàn thân đột nhiên phát run, đột nhiên đứng dậy, trừng trừng nhìn La Liệt, trong mắt như phun ra lửa.

Nộ hỏa như dã thú.

La Liệt cũng từ từ đứng dậy, trừng trừng nhìn hắn. Bọn họ hoàn toàn không chú ý đến dưới thang lầu khách sảnh đã xuất hiện hai người.

Một đại hán râu ria xồm xoàm, dẫn một cô gái quần áo nhà nông xốc xếch, tiều tụy tái nhợt, lại vẫn còn mỹ lệ.

Ba Ba.

Toàn thân nàng cũng không ngừng phát run, run như một chiếc lá giữa gió thu.

Những gì hồi nãy Hắc Báo nói, nàng đều nghe hết.

"Ta thích ả... hơn nữa vô luận là chuyện gì ta cũng đều chịu làm cho ả...".

Lời nói của hắn là nói thật?

Tại sao hắn lại không chịu nói thật trước mặt nàng?

"Người thích nàng? Nàng có thích người không?".

Nàng biết Hắc Báo vô phương hồi đáp câu hỏi đó, cả chính nàng cũng vô phương hồi đáp.

Nhìn bọn họ đứng dậy, đối diện nhau như dã thú, tim nàng tan nát.

Hai nam nhân kia đều là những nam nhân quan trọng nhất trong đời nàng, đều là những nam nhân nàng vĩnh viễn cũng không quên được.

Bọn họ vốn là bằng hữu, nhưng hiện tại lại phải phát hận không thể nuốt chửng đối phương.

Đó là vì sao?

Ba Ba đương nhiên biết đó là vì sao.

Nàng vốn muốn xông ra, nhưng chân nàng lại vô phương di động, thậm chí cả thanh âm cũng không phát ra được, chỉ có thể đứng đó, nước mắt lưng tròng.

Nàng vốn muốn xông ra, xông vào lòng La Liệt, nói cho y biết bao tương tư thống khổ những năm qua.

Nhưng hiện tại trong lòng nàng lại bất chợt bốc lên mâu thuẫn khó tả.

Một thứ mâu thuẫn chính nàng vô phương hiểu thấu, vĩnh viễn cũng vô phương giải thích được.

Đó có phải vì nàng đối với Hắc Báo đã có một tình cảm vô phương giải thích được?

Hai là vì La Liệt đã biến đổi?

La Liệt cũng không còn là thiếu niên chính trực trung hậu thuần phác mà trước đây nàng đã yêu, cũng đã tựa như biến thành một người xa lạ.

Nàng vốn nghĩ Hắc Báo mới là kẻ mạnh, vốn nghĩ La Liệt sẽ bị hấn đạp dưới chân.

Tình huống nếu thật như là vậy, nàng nhất định sẽ bất chấp tất cả, đi cứu La Liệt.

Con người, vốn hay đồng tình với kẻ yếu, đặc biệt là nữ nhân, đặc biệt là hạng nữ nhân như Ba Ba.

Nhưng hiện tại nàng chợt phát hiện, người bị đạp dưới chân không phải là La Liệt, mà là Hắc Báo.

Ánh mắt Hắc Báo giống như một ngọn lửa, ánh mắt của La Liệt lại lãnh khốc như lưỡi đao.

Y đĩnh đĩnh nhìn Hắc Báo, chợt thò tay ra, trong tay đã có một khẩu súng: "Ta vốn nên bắn chết người, nhưng ta không chịu làm như vậy".

Hắc Báo cười lạnh: "Làm như vậy quá đơn giản, quá dễ dàng, chuyện của bọn ta không phải có thể giải quyết dễ dàng như vậy".

La Liệt cũng cười lạnh, đột nhiên quăng khẩu súng ra xa.

Tròng mắt của Hắc Báo co thắt lại, toàn thân cũng co thắt.

La Liệt cười lạnh: "Người một mực nghĩ người có thể đánh gục ta, hiện tại sao không qua thử xem?".

Sự lãnh tĩnh của y cũng giống như lưỡi đao.

Y đang không ngừng đè áp lực lên Hắc Báo: "Nhưng người tốt hơn hết là không nên hy vọng thủ hạ của người có thể đến giúp người, người có thể giúp người đều đã chết hết, người còn chưa chết đều đã nhìn ra giá trị chân chính của người".

Đám người ngoài khách sảnh, quả nhiên toàn bộ lẳng lẳng đứng đó, giống như một đám người đi coi kịch, lạnh lùng nhìn hai phương hướng trên sàn kịch đang quần đấu, vô luận ai thắng ai bại, bọn chúng cũng không quan tâm tới.

"Người không thể trách bọn chúng, bởi vì bọn chúng vốn không có cảm tình với người, người đang lợi dụng bọn chúng, bọn chúng cũng đang lợi dụng người". Áp lực của La Liệt càng trầm trọng: "Người hiện tại đã hoàn toàn không có một thân nhân, một bằng hữu, người hiện tại giống hệt như Kim nhị gia đã bị người đánh gục vậy, đã biến thành một con chó hoang mọi người bỏ rơi, không nhà cửa để quay về".

Y biết mình tịnh không nắm chắc có thể đánh gục Hắc Báo, nhưng y nhất định phải đánh gục Hắc Báo.

Cho nên y tất cần phải nhấn đè áp lực không ngừng, để cho dũng khí và lòng tin của Hắc Báo đều bị tan biến.

Y đã sớm học được phương cách đó.

Ba Ba chợt phát hiện La Liệt thật sự đã biến đổi.

Mỗi một người đều sẽ biến đổi.

Thứ duy nhất vĩnh viễn bất biến, chỉ có thời gian, bởi vì thời gian là vô tình nhất.

Giữa dòng thời gian vô tình, mỗi một người đều bất tri bất giác đã từ từ biến đổi.

Cả cây cỏ núi đồi, đất đá sông biển đều có thể vì thời gian mà biến đổi, cả thương hải cũng có thể biến thành tang điền, hà huống gì là người?

Ba Ba chợt phát hiện La Liệt không ngờ cũng biến thành tàn khốc như Hắc Báo, đáng sợ như Hắc Báo.

Y dùng cách đó đối với Hắc Báo, không phải cũng chính là cách Hắc Báo dùng để đối với người ta sao?

Nhưng Hắc Báo kiên cường hơn, hấn tịnh không bị gạt, tịnh không buông thả.

Ít ra người khác vẫn nhìn không ra hấn đã dần dần buông thả.

Hấn không thể đợi cho mình buông thả, hấn giờ phút này cần phải xuất thủ.

Nhưng La Liệt thật quá lãnh tĩnh, giống như một khối nham thạch, hoàn toàn không có bất cứ nhược điểm nào có thể công kích.

Đại Tàng len lén thoái lui ra.

Trên mặt gã còn mang nụ cười mỉm, trong mắt tràn đầy tín tâm.

Lẽ nào gã đã tính đúng La Liệt tất thắng?

Hắc Báo chợt cảm thấy một cơn nộ hỏa vô phương ức chế được xông lên, người của hắn phóng lên, nhảy qua mặt bàn, bộc phát tới, nhìn giống như một con báo đang giận dữ.

Cước của hắn tung bay, đá lên yết hầu La Liệt. Phản Thủ Đạo!

Một cước đó vốn là hư chiêu, sát chiêu thật sự vốn là trên tay.

Nhưng La Liệt tịnh không nghĩ như vậy.

Y biết Hắc Báo tuyệt không thể dùng thứ thủ pháp đó đối phó y, bởi vì thứ thủ pháp đó y còn rành rọt hơn xa Hắc Báo, y lùi ra sau, nghiêng người, huy thủ chém lên mắt cá của Hắc Báo, La Liệt lại lùi, lại huy thủ, nhưng toàn thân Hắc Báo đã lẳng không hạ xuống.

Hắn tịnh không dùng chiêu thức quỷ ma gì, bởi vì hắn cũng biết vô luận là chiêu thức quỷ ma đến cỡ nào cũng không thể đối phó La Liệt.

Cái hắn dùng là thứ lực lượng như dã thú.

Một thứ lực lượng mà bất cứ một ai cũng vô phương nghĩ tới, vô phương tưởng tượng nổi.

La Liệt chợt phát hiện mình đã sai, y vốn không nên để cho Hắc Báo quá phần nộ, y phát giác ngọn lửa phần nộ đó đã bốc lên hết mỗi một phân tiềm lực trên mình Hắc Báo.

Giống như mặt đất chợt phun ra dầu, dầu chợt bị bốc cháy, thứ lực lượng đó, bất cứ một ai cũng vô phương khống chế được.

Trong tâm La Liệt đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Sợ hãi có lúc tuy có thể làm cho người ta biến thành kiên cường miễn nhuệ hơn, nhưng vô luận là ai đang khi sợ hãi đều khó tránh khỏi phán đoán sai lầm.

La Liệt đã phán đoán sai lầm.

Hữu thủ của Hắc Báo quét ngang, chệch thẳng lên ót y, y xoay người tránh đi, giơ quyền đập vào dưới nách Hắc Báo.

Ai biết được Hắc Báo lần này căn bản không phát xuất, chiêu thức đã cải biến, tả quyền đập thẳng lên bụng y.

Phản Thủ Đạo!

Đó vốn là thủ pháp do chính La Liệt sáng chế, nhưng phán đoán của y lại đã có sai lầm chí mạng.

Y nghĩ Hắc Báo tuyệt không thể sử một chiêu đó, lại đã quên một người lúc phần nộ, sẽ biến thành bất chấp tất cả.

La Liệt lập tức cong người, hữu quyền của Hắc Báo đã đánh theo, đập lên mặt y, toàn thân y bị đánh bay ra, ngã ngửa. Hắc Báo xông tới, đá ra một cước.

Đó là một cước chí mạng. Nhưng lúc đó, hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng la kinh hoàng: "Anh không thể giết anh ta!".

Đó là thanh âm của Ba Ba. Vô luận đang là lúc nào, hắn đều nhận ra được thanh âm của Ba Ba.

Động tác của hắn đột nhiên cứng đờ lại, toàn thân cũng cứng đờ. Hắn cũng biết đây là giờ phút sinh tử quan đầu của mình, hắn vốn không muốn nghe lời Ba Ba, nhưng tình cảm của hắn lại vô phương để hắn kềm chế được.

Đó là thứ tình cảm thâm sâu làm sao, đáng sợ làm sao.

Giây phút đó, La Liệt đã có cơ hội phản kích. Y đột nhiên xuất thủ, nắm lấy mắt cá chân Hắc Báo.

Người Hắc Báo lập tức bị xoay đi, giống như một cái bao bố, bị quật xuống đất nặng nề.

Ba Ba xông tới, vô luận ra sao, La Liệt tất vẫn là người nàng tưởng nhớ lâu rồi, tất vẫn là vị hôn phu của nàng.

Nhưng lúc nàng xông ra, Hắc Báo đã bị đánh ngã! Vì nàng mà bị đánh ngã!

Người nàng lập tức cứng đờ, cứng đờ đến mức cả động cũng không thể động được.

Lúc đó Hắc Báo gượng đứng dậy, nhưng người hắn còn chưa phóng lên được, quyền đầu của La Liệt đã đập lên sống mũi của hắn.

Trước mắt hắn tối hù, tiếp theo lại nghe tiếng xương sườn mình gãy lìa. Hắn biết mình coi như xong.

Nhưng hắn vẫn không cảm được nhìn Ba Ba một lần, trước khi hắn ngã xuống, vẫn nhìn Ba Ba một lần.

Trong mắt hắn không có cừu hận, cũng không có oán than.

Mắt hắn chỉ có một tình cảm mà bất cứ một ai cũng vô phương giải thích, vô phương hiểu thấu.

Có lẽ người khác nhìn không ra, nhưng Ba Ba lại nhìn ra.

Hắc Báo mềm như bún dưới đất. Hắn gượng dậy, gượng dậy năm lần, năm lần đều gục xuống lại.

Hiện tại người hắn đã giống như một cái bao không.

Đại Tàng thở phào, biết trận chiến này đã kết thúc, người thắng trận chiến này là gã.

Gã vĩnh viễn không thể thất bại, bởi vì cái gã dùng là tư tưởng, không phải quyền đầu.

La Liệt thở hổn hển, chạy về phía Ba Ba, ôm lấy vai nàng: "Ta biết nàng đã chịu nhiều gian khổ, nhưng hiện tại tất cả khổ nạn đều đã qua... hoàn toàn qua hết".

Ba Ba cũng biết, cũng tin, nhưng nước mắt của nàng trái lại càng chảy nhiều hơn.

Đó có phải là lệ hoan hỉ? Cừu nhân của nàng bị đánh gục, vĩnh viễn không còn có thể đứng dậy nữa.

Nhưng Hắc Báo thật là cừu nhân của nàng sao? Nàng thật sự thù hận hắn sao?

Thật sự muốn hắn chết sao?

Đại hán râu xồm đã đi qua, trong tay vẫn nắm chặt lưỡi búa. Đại Tàng phất tay ra lên cho gã, ngón tay chỉ Hắc Báo. Gã biết La Liệt tuyệt không thể giết Hắc Báo trước mặt Ba Ba, gã cần phải làm chuyện đó thay La Liệt. Đại hán râu xồm vốn là tay chân của Kim nhị gia, cũng đã sớm bị gã mua.

Gã không những rành lợi dụng tư tưởng, cũng rành lợi dụng kim tiền.

Hai thứ đó cộng lại, kết hợp thành một lực lượng mà ai ai cũng vô phương kháng cự.

Đại hán râu xồm gật đầu. Gã đương nhiên biết rõ ý tứ của Đại Tàng, búa trong tay gã đã giờ lên.

Gã không nhìn thấy Ba Ba chợt xông tới, ai ai cũng không tưởng được nàng lại đột nhiên xông tới, nhảy tọt lên mình Hắc Báo.

Giữa chớp mắt đó, lưỡi búa sắc bén đã bay ra!

Hàn quang loáng lên! Lưỡi búa chém phập lên lưng Ba Ba --- Đó đương nhiên cũng là một búa chí mạng.

Ba Ba cắn răng, không kêu lên.

Nàng chỉ dùng hết toàn thân khí lực, ôm chặt lấy Hắc Báo, hình như nàng đã hạ quyết tâm vĩnh viễn không buông tay nữa.

Nhưng tay nàng đã dần dần phát lạnh. Nàng nỗ lực mở to mắt, nhìn Hắc Báo, muốn nhìn Hắc Báo thật nhiều.

Nhưng mắt nàng đã dần dần nặng quá, dần dần mở lên không nổi.

"Tôi đã hại anh... nhưng tôi...".

Câu nói đó nàng không nói hết được, nhưng cũng không cần phải nói hết. Mọi người đều hiểu rõ ý nàng!

”Ta thích nàng, có phải nàng cũng thích ta không?”. Câu hỏi đó cũng không cần phải hỏi đáp.

Ba Ba dùng hết sinh mệnh của mình trả lời câu hỏi đó.

”Tôi yêu anh!”.

Câu nói đó cũng không biết đã có bao nhiêu người nói qua, cũng không biết đã nói bao nhiêu lần rồi, nhưng lại tuyệt không có bất cứ một ai có thể nói chân thật hơn là nàng.

Trên trời dưới đất, ngàn ngàn vạn vạn năm, đều tuyệt không thể có ai nói chân thật như nàng.

Hắc Báo nghiêng chặt răng, không nói một lời nào.

Hắn chỉ dùng toàn thân lực khí ôm Ba Ba vào lòng, gắng gượng đứng dậy, hắn không muốn ở lại đây nữa.

Đại hán râu xồm định cản hắn lại. La Liệt chợt thốt: ”Để bọn họ đi!”.

Mặt y cũng vì quá thống khổ mà méo mó, một thứ thống khổ mà ngoại trừ chính y ra, ai cũng vô phương hiểu thấu.

Có lẽ cả tự y cũng vô phương hiểu thấu, đó thật ra là thương tâm? Là ghen tị? Là thất vọng? Hay là một thứ tịch mịch hư không mà nhân loại từ đời cổ xưa cho đến nay vĩnh viễn không thể tiêu trừ được?

Đại hán râu xồm liếc nhìn Đại Tàng, giống như đang hỏi: ”Có để cho bọn họ đi không?”. Đại Tàng cũng gật gật đầu.

Gã biết hiện tại không cần phải giữ Hắc Báo lại, bởi vì tim Hắc Báo đã chết.

Một người tim đã chết, tuyệt không thể làm bất cứ chuyện gì uy hiếp đến gã nữa.

Thứ người đó căn bản không đáng để gã xem trọng. Cho nên Hắc Báo đã đi ra, ôm Ba Ba mà đi ra.

Ngoài cửa dương quang sáng lạn, mặt đất huy hoàng, sinh mệnh cũng vẫn còn khả ái. Nhưng sinh mệnh của bọn họ lại đã kết thúc.

Đại Tàng có phải sẽ giúp La Liệt thế vào vị trí của hắn không? Đại Tàng đương nhiên không thể ngồi lên cái ghế đệ nhất, bởi vì gã biết đó là một nơi rất nguy hiểm. Gã vĩnh viễn đều ở đằng sau, cho nên gã mới thật sự là người chiến thắng.

La Liệt tương lai có sẽ có kết quả như Hắc Báo, như Kim nhị gia?

Chuyện đó Hắc Báo căn bản không nghĩ tới, cũng không quan tâm nữa, cái hắn quan tâm chỉ có một chuyện, một người. Người hắn ôm trong lòng.

Ba Ba chợt rên một tiếng khe khẽ, nói lên câu nói cuối cùng: ”Đỡ đầu tôi dậy, tôi không muốn cúi đầu mà chết!”.

Nàng sống không chịu cúi đầu, chết cũng không chịu cúi đầu.

Hắc Báo đỡ đầu nàng dậy, để mặt nàng hướng về phía dương quang. Dương quang sáng lạn như vậy đó, mặt đất huy hoàng như vậy đó, nhưng còn bọn họ...

Hắc Báo vốn cũng tuyệt không chịu cúi đầu, tuyệt bắt đê đầu, tuyệt không chịu rơi lệ, nhưng hiện tại, lệ của hắn từng giọt từng giọt đang nhỏ trên gương mặt trắng tái của Ba Ba.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-bat-de-dau>